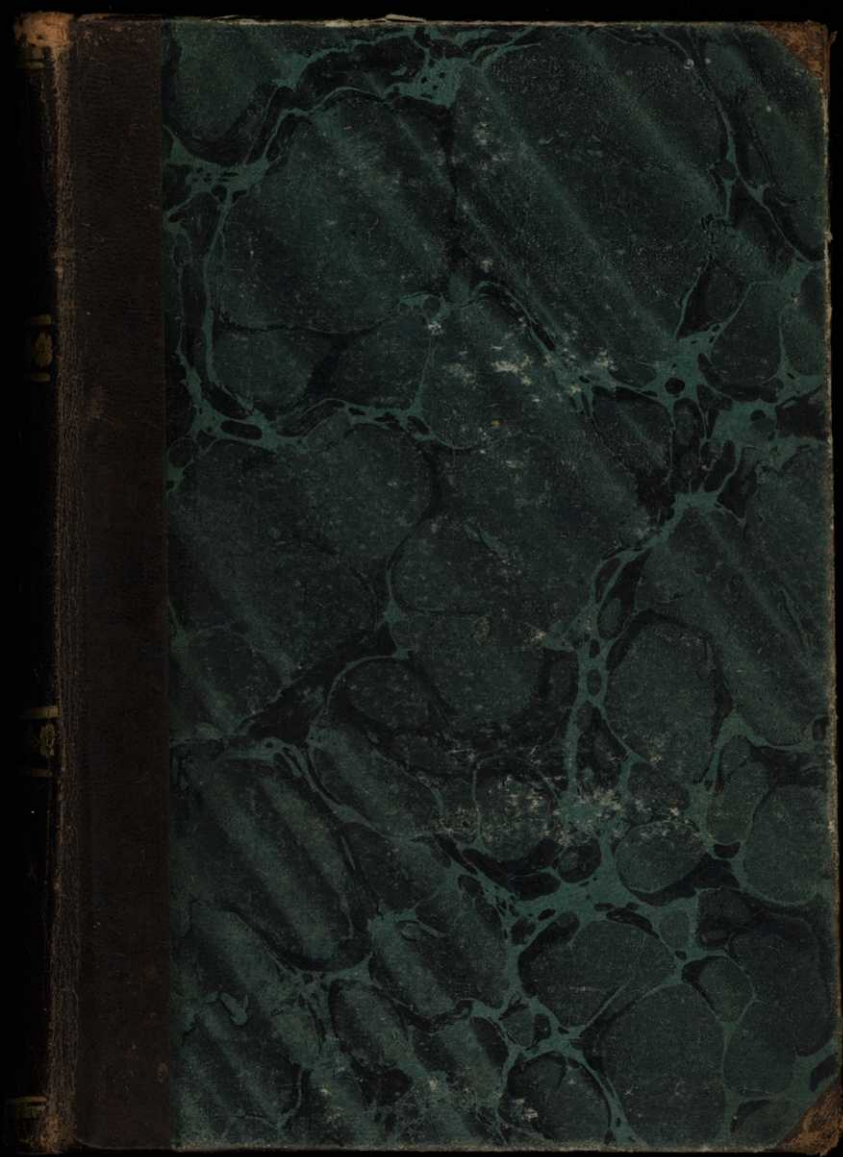

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Litt.

Sv.

TRANEMÅLA
SAMLINGEN

SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

PSYKOLOGISKA GÄTOR

OM KRÄFTELLE

AV

ANDRÉ DELS

NYA SVENSKA

NYA SVENSKA FÖRLAGS BOKFÖRLAG

PSYKOLOGISKA GÅTOR.

EN BERÄTTELSE

AF

CLAUDE GERARD.

[Andra Dele af Gångatser]

ANDRA DELEN.

STOCKHOLM.

Nya Dagligt Allehandas Aktie-Bolags tryckeri, 1868

Den hvita Pierrot'n.

I.

— Om de välsignade tidningarna icke funnes, så skulle bra många saker här i världen aldrig inträffa. De ljuga, och deras lögner blifva sanning; de orera och prata i vädret, och deras tanklösa ord få gestalt och form; de framkasta befängda hugskott utan sundt förnuft, och dessa skapas om till lyckliga eller förderfliga verkligheter; de utså frön i sina läsares sinnen, som frambringa frukter, hvarom man aldrig drömt, brokiga och besynnerliga, giftiga eller helsosamma, allt efter den jordmån hvari de fallit; de göra mycket godt och mycket ondt; de äro tankarnes jernvägskupéer, som ila fram, ömsom medförande hederligt folk, ömsom skojare och patraske. Och icke nog att de prata sjelfva, de lemna äfven alla de andra tillfälle att i annonsernas brokiga virrvarr för läsaren framlägga en mystisk profkarta på denna världens alla dumbeter, sorger, påhitt och enfaldiga förhoppningar.

Det var Alf Stjerne, som höll denna djupsinniga monolog, der han satt helt ensam i en elegant salon af sin så kallade onkels

tomma våning i Stockholm, på våren några månader efter den qväll, han i Lund skilts ifrån sin vän och akademikamrat.

Den hederlige öfversten, som var ungar-karl, hade enligt sitt löfte mottagit sin gudson, och nu, då han sjelf rest ned för att öfvervara mötet vid sitt regemente, anförtrott honom åt sin gamla hushållerska, fru Ulrika Andersson.

Fru Ulrika var just icke så belåten med denna anordning, ty hon var van att inom de kritade fönstren af öfverstens våning vara helt ensam och oberoende, så länge sommaren räckte, men då Alf förklarade henne, att han trufdes ofantligt väl innanför kritade rutor, bara fönstren i hans eget lilla anspråkslösa rum voro klara, och dessutom gjorde allt för att vinna den gamla surmulna qvinnans ynnest, så dröjde det icke länge, innan han lyckades.

Det var nu den dag, då fru Ulrika vädrade i rummen, och medan fönster och dörrar stodo öppna, låg Alf utsträckt på soffan i salonen, njutande af det besynnerliga nöjet att se dammet hvirfla omkring den gamla hushållerskan, som, med en servet knuten omkring hufvudet och en damborste i handen, hade mycket tycke af en resande ifrån Blåkulla.

Hon hade nyss gått sin väg och lemnat Alf en tidning att roa sig med, medan hon tillagade hans middag.

Och det var med anledning af en i hans tycke högst besynnerlig annons, på hvilken

händelsevis hans blickar fallit, som han filosoferade öfver tidningarnas skada eller gagn.

Denna annons lydde så här:

"En ung man af ett mycket dystert, grälaktigt och tråkigt lynne önskar till sällskap under en utländsk resa en bildad och älskvärd person."

— Hvilken oförskämdhet! — utropade Alf, skrattande, sedan han ännu en gång genomläst annonsen. — Hur kan någon människa inbilla sig, att en "bildad och älskvärd person" vill resa med en tråkig grälmakare?

Alf var temligen sysslolös och hade i följd deraf tråkigt, och medan han åt sin middag i fru Ulrikas sällskap — en anordning, hvaremot hon i början gjort många kruserliga invändningar, men som icke litet bidragit att ställa den glada och sällskapliga "kandidaten" högt i hennes ynnest — återkom minnet af den kuriösa annonsen, och i ett anfall af uppsluppen pojkaktighet föll det honom in att, i egenkap af "älskvärd och bildad person", presentera sig sjelf för den anspråkslösa resanden.

Om någonting skall kunna ursäktas en dårskap eller ett besatt upptåg, så är det utan tvifvel att under den varma vackra sommaren nödgas vara instängd i det dammiga, folktomma och solheta Stockholm, utan sällskap och utan tillräckligt arbete, som afleder ett lifligt lynnes galenskaper.

I förhoppning att få lära känna ett original, vandrade Alf alltså helt förnöjd åstad efter den utsatta adressen och öfvertänkte under vägen den rol han ville spela för att muntra upp både sig sjelf och den "grälaktiga" annonsören.

Då han imellertid äntligen hunnit målet och ämnade ringa på den anvisade dörren, föll det honom in, att alltsammans endast vore spektakel, och att han sjelf kunde råka ut för den "drift", han ämnade tillstålla.

— Nåväl! så mycket bättre, två spektakelmakare böra alltid kunna få så mycket mera roligt tillsammans — tänkte han och drog på klocksträngen.

En liten väl klädd betjentgosse öppnade dörren och besvarade hans fråga med att bedja honom stiga in och tillade, att han skulle anmäla honom för sin herre.

Alf stannade imellertid ensam i en liten vacker salon, hvars hela möblering tycktes vittna om egarens både rikedom och smak, ehuru ingenting är vanskligare än att döma invånare efter deras bostad i Stockholm. Den smak man tror sig finna är ofta tapetserarens eller dekoratörens och lyxen ett hopvingladt bedrägeri, för att hålla krediten uppe.

Detta var likväl icke Alfs tanke, och hans förmodan fick dessutom stöd af en mängd småsaker, böcker, dyrbara planschverk och slutligen de mest väl vårdade och utsökta blommor i fönstren.

Han var just sysselsatt att beundra dessa, då dörren öppnades bakom honom till ett annat rum och han vände sig om, i en hast hopsamlade i sitt minne alla de löjliga galenskaper, hvarmed han tänkte uppvakta det förmenta "originalet".

En lång blek man af högst tjugoåtta år, med ett sjukligt och melankoliskt utseende, hvars rödbruna mjuka mustacher icke dolde läpparnes nervösa darrning, och hvars milda blågrå ögon hade något oroligt och skyggt, steg in och stannade inom dörren, betraktande Alf med en förvåning, som slutligen öfvergick till ett gladt igenkännande.

— Alf Stjerne! — utropade han hjertligt och sträckte armarne mot denne, som icke mindre öfverraskad kastade sig deri, utbristande med glädjestrålade ögon:

— Malkolm Schelting! Är det verkligen du?

— Skulle det vara möjligt, att det är du, som är den dystre och tråkige resande, hvilken önskar någon att gråla på? — fortfor Alf skrattande, i det han betraktade sin vän och forna akademikamrat.

— Och du skulle vara den som ville ikläda sig rolen af "souffre-douleur"? Omöjligt! — svarade denne i samma ton.

— Jo, det är jag, det vill säga, jag kom, uppriktigt sagdt, lockad af din originella annons, i hopp att få roa mig en smula, att drifva med en vresig och inbilsk misantrop.

— Och du har honom här mycket riktigt framför dig.

— Du Malkolm? Den gladaste, qvickaste och trefligaste af oss alla i Lund!

— Det var den tiden kanbända.

— Nåväl, det är väl icke så fasligt många år sedan!

— Åhnej, men betrakta mig, se hur jag ser ut! Skulle man icke kunna tro, att ett decennium förgått, sedan vi sågo hvarandra?

— Just icke det, men du ser sjuk ut.

— Och jag är det äfven, mycket sjuk, olyckligt sjuk.

— På hvad sätt? Jag hörde, att du rest utomlands för ett år sedan.

— Ja, men utan att finna någon bot.

— Du har då länge lidit af detta onda?

— Sedan två år. Det är två år, sedan vi sågo hvarandra. Mins du det? Det var just samma qväll, vi voro tillsammans. Ah! det är sällsamt!

— Uppträdde då denna sjukdom så plötsligt och bestämdt?

— Ja, det var den qvällen jag råkade ut för den olyckliga anledningen dertill.

— Hvad säga läkarne om din sjukdom?

— De säga, att jag är fullkomligt frisk.

— Aha! inbillningssjuk således, — sade Alf småleende.

— Fan ock, det är tyvärr den mest mördande verklighet!

— Du har fullkomligt rätt.

— Du säger det der med samma min

och ton som mina läkare. Alla människor hafva då sammansvurit sig emot mig; för att äntligen få mig spritt galen, — utropade Malkolm häftigt, rodnande af harm, och reste sig upp.

Vid åsynen af sin återfunna väns gni-strande ögon, starka färg och knutna hand, uppsteg en stark och icke orimlig misstanke i Alfs sinne om beskaffenheten af dennes sjukdom, och uttrycket i hans ansigte uppenbarade troligen denna oro, ty Malkolm satte sig hastigt ned igen och sade med lugnare ton:

— Förlåt min häftighet, men om du liksom jag under hela två år blifvit plågad och retad af tvetydiga leenden och misstänksamma miner, hvarje gång jag sökt förklaring eller bot för min sjukdom, min inbillning i fall det så är, sökt att fatta det spöke, den mara, som förföljer mig, eller gripa den afskyvärda skojure och bof, som i verkligheten utsett mig till offer för sina nedriga konstler, om du lidit hvad jag lidit denna långa tid, så skulle du begripa min vrede och förtviflan, då jag fåfängt söker någon, som vill förstå mig, som vill hjälpa mig att finna en utgång ur den labyrinth af motsägande omständigheter och förvirrade föreställningar, ur det sällsamma mörker, der troligen mitt förnuft slutligen skall försvinna.

— Lugna dig Malkolm och förstå mina ord rätt! Inbillningssjukan är i min tanke icke det minst beklagansvärda onda.

— Men detta är ingen inbillning, det är den gemenaste, nedrigaste verklighet.

— Kom ihåg, att jag ännu är fullkomligt okunnig om allt. Jag tycker imellertid, att du själf med gaf möjligheten af någon fantasi, som . . .

— Fantasi? Jag är offret för en djefvulsk grymhet.

— Men så förklara dig då! Vi hafva varit skilda i två hela år, och sedan Astley och jag fått emottaga ett par bref ifrån dig, under den första tiden efter din afresa från Lund, hafva vi helt och hållet saknat alla underrättelser. Vi trodde dig hafva stannat hos dina släktingar i Kurland, och då jag nu återser dig här, känner jag knappt igen dig. Hvad har då händt, berätta mig allt, du är sjuk?

— Ja, jag har slutligen blifvit sjuk genom fåfångt grubbel, genom oupphörliga fruktlösa ansträngningar att få fast i denna infernaliska varelse, denna skugga, som aldrig lemnar mig i ro, som ständigt finnes i mitt grannskap, som framträder, då jag minst väntar det, som jag aldrig kan ertappa, som halkar mig ur händerna och försvinner som en dröm, som ett fantom . . .

— Hvilket den också troligen är.

— Tyst, reta mig icke med detta antagande, innan du vet allt!

— Förlåt mig! Du har rätt, jag känner ju ännu icke alls symptomerna af din sjukdom, jag vet icke, om det är själen eller kroppen, som lider.

— Jag vill berätta dig saken, och du skall döma sjelf. Jag har annars en synnerlig motvilja att i detta fall förtro mig till någon. Då jag talar derom, är jag färdig att sjelf tvifla på mitt förstånd. Det är endast för de läkare jag anlitat, som jag meddelat mitt sällsamma äfventyr. Jag vill så mycket hellre berätta dig det, som den vänskap och det intresse jag vet, att du hyser för mig, skall möjligen göra dig mera skarpsynt än deras så kallade vetenskap.

— Om min vänskap kan gagna dig, då är saken lätt hjälpt, men hvad min erfarenhet och skicklighet som läkare angår, så vågar jag icke lofva dig mycket deraf, — sade Alf leende och satte sig ned bredvid sin vän.

— Du var dessutom med om början af min historia.

— Jag? Derom vet jag sjelf åtminstone ingenting.

— Det är väl möjligt, men påminner du dig icke, att vi för två år sedan voro tillsammans här uppe i Stockholm. Du följde mig, då jag for ifrån Lund.

— Jo, det minns jag mycket väl, det var första gången jag var i Stockholm, jag var då endast aderton år.

— Vi firade den sista aftonen här tillsammans, innan vi skildes åt, med att besöka en masquerad, som förekom oss så mycket intressantare, som dessa nöjen så länge varit förbjudna.

— Ja, skulle jag icke minnas detta? Imellertid motsvarade den alls icke min väntan och var, när allt kom omkring, icke intressant i något fall.

— Icke för dig kanhända.

— Men för dig? Ett kärleksäfventyr, gissar jag?

— Långt derifrån, kärleken är icke så långlifvad, det är endast hatet, som är envist, och ett så orättvist, så löjligt hat!

Malkolm stödde hufvudet emot sin magra och hvita hand och teg i några minuter, under det att Alf granskade hans uttrycksfulla ansigte, som blifvit mycket förändradt sedan den qvällen, hvarom man nu talade, och tydligen tillkännagaf, att något verkligt lidande träffat den fordom glada och friska, unge mannen.

Slutligen utbrast han helt plötsligt, med ögonen stirrande framför sig och en röst, hvars uttryck kom Alf att spritta till af öfverraskning.

— O, min Gud, om jag kunde åter-skaffa den olyckliga peruken!

— Hvad säger du? — utropade Alf, nästan förskräckt öfver kontrasten imellan den allvarsamma och sorgliga tonen och de löjliga orden Malkolm uttalade.

— Du förstår mig icke, du finner mig bra besynnerlig eller hur?

Det var verkligen det lindrigaste uttrycket för den bekymrade Alfs tankar, han teg och såg generad ut.

— Ja, jag ser det, jag skrämmer dig

med min så der oförberedt uttalade tanke. Jag vet hvad du misstänker, men ännu har jag verkligen mitt förnuft i behåll, ehuru det kanske icke räcker länge. Se så, glöm min vana att tänka högt! Jag vill nu lugnt och noggrannt berätta dig, huru jag råkat i det olyckliga nervösa tillstånd, hvori du ser mig, det vore verkligen den dumaste och löjligaste händelse i världen, om den icke tillika vore den mest infernaliska.

Malkolm steg upp, och liksom med våld afskakande de sjukliga griller, hvaråt han nyss tycktes hafva hängifvit sig, återfick han något af den fordna otvungna och behagliga ton och det sätt, som Alf varit van att se hos honom.

— Se här, är tobak och pipor. Vill du kanske röka, ty min berättelse är lång och tålmodet kunde möjligen förgå dig, — fortfor han, visande på en liten vacker, men tydligen mycket litet begagnad piphylla, ty den tidens unga herrar visste ännu icke om elegansen och behaget af cigarrer.

— Ja, om det icke generar dig, du tyckte aldrig om tobaksrök, vill jag minnas?

— Åh jo, jag röker stundom sjelf, men imellertid skäms jag nästan att så här taga din uppmärksamhet i anspråk, i de första ögonblicken vi råkas, med en historia, som...

— Som jag brinner af nyfikenhet att höra, är det möjligt, att du så kunnat glömma vår vänskap, att du ett ögonblick tviflar derpå. Det kommer sedan min tur att

berätta dig de underbara saker, som händt Astley Cameron, och hvarom han skrivit till mig, sedan jag kom hit.

— Ah! Astley, den hederliga ståtliga pojken, hans höghet Cameron, som han så ofta fick heta.

— Nåväl, detta narri var profetiskt.

— Hvad menar du?

— Jag skall sedan berätta dig det, och jag tviflar på, att din historia är mera sällsam än min. Se så, nu är min pipa stoppad, och jag längtar att höra dig med ännu mera ifver, än jag som pojke längtade att höra sagor om "Blå fågel", eller "Den sköna Melusina".

— Du minns ju den der qvällen, den sista qvällen vi voro tillsammans, — började Malkolm med en viss tvekan efter några ögonblick, under det han gick fram och tillbaka på golvet och med en nervös oro vred på sin urkedja.

— Ja visst, jag minns den, som det varit i går, ditt goda lynne och din pojkaktighet täflade med min egen, hvilket icke vill säga så litet, — sade Alf, som satt sig i soffan och med välbehag blåste den doftande röken upp i fina spiraler.

— Ah ja! fördömda qväll, den tog det goda lynnet med sig. Imellertid, vet du hvad som faller mig in? Det är två år sedan jag såg dig, och under all denna tid... Jag har nu träffat dig igen. Hvem vet om din ankomst icke är signalen till min plågoandes flykt.

— Ja det är möjligt. I fall min närvaro kan ha en så helsosam verkan, så är det bäst, att du på fullt allvar antar mig till ditt resällskap, — inföll Alf skrattande.

— Skämta icke, jag ...

— Nej, men börja nu, ty jag är fullt säker, att den der plågoanden är en rätt vacker qvinnlig uppenbarelse, som jag med mycket nöje vill befria dig ifrån.

— Det kommer deraf, att du sjelf den der qvällen råkade ut för något kärleks-trassel, åtminstone var du försvunnen sedan vi gjort en enda tur genom salen tillsammans, och jag såg dig icke förr, än balen var slut.

— Det var sannt, jag fastnade verkli-gen för en liten utkludad varelse, som genast anförtrodde mig, att hon var "turkinna" för tillfället, men annars försörjde sig med att "nåtla tygkängor" åt en skomakare och hade ett "ensamt rum", i fall jag ville helsa på henne; hon var verkligen så rolig, att jag ännu är hågad att skratta åt den in-tressanta turkinnan.

— Nåväl, du var försvunnen, och jag roade mig att valsa af alla krafter, utan att göra mig samvete af, att jag gång efter annan kom att trampa och knuffa en liten hvitklädd pierrot, med en stor peruk och hög toppig mössa, som äflades att vara framför mig.

— För hvarje gång jag sparkade honom på benen, utfor han, till svar på mina ursäkter, i vredgade hotelser uttalade med

denna obehagliga tyska brytning, som jag icke kan tåla, och som gjorde, att jag tog honom för en judisk bodbetjent.

Efter valsen kom en kadrilj, och hvem har jag återigen bredvid mig, om icke den lilla juden, som sprattlade som en abborre framför mina tår, hvart jag tog vägen? Fåfångt söker jag en ledig plats för mina egna hopp och piruetter, den hvita pierrot'n är alltid framför och blir alltid trampad. Jag skuffar och sparkar honom, blir till slut förargad och ber honom dra för tusan, men blir öfveröst med ett kackel af tysk-svensk rotväska, hvaraf jag knappt förstod ett ord.

Allt är imellertid förgäfvat. Jag kan icke slippa den vedervärdiga varelsen, hvars dumma infall och krumbugter väcka en munterhet bland damerna omkring oss, som smickrar och uppmuntrar honom ännu mer.

Jag kände mig särdeles retad och kämpade emot begäret att fatta honom i kragen och kasta honom undan, då kadriljen lyckligtvis i detsamma var slut och vi undsluppo hvarandras åsyn.

Jag hade, liksom du, hängifvit mig åt en sådan der löjlig och besynnerlig konversation, som ofta består på dylika baler, och ännu skrattande af hjertans lust, förde jag ut min dam till en anglaise.

Jag hade helt och hållet glömt juden och rusade fram med full fart i salen, då jag hastigt har honom framför mig igen

och just i detsamma stupar omkull öfver honom och hans dam.

Vi reste oss båda genast upp, men i förargelsen gaf jag honom dervid en knuff, som kastade honom baklänges i armarne på en hop åskådare invid väggen och kom honom att tappa hatten.

Skrikande och gestikulerande ville han rusa emot mig, men tappade nu äfven sin stora hvita peruk och visade en helt och hållet bar och skallig hjessa, på hvars yta icke ett enda hårstrå fanns.

Jag hade imellertid uppfångat den förlorade peruken och kastade den skrattande midt in i salen bland de dansande.

Det skallande skrattet rundt omkring honom hade stegrat den stackars pierrot's vrede till sin höjd, och med ögonen gnistrande genom den hvita masquen ryckte han sig lös, och knytande händerna af förbittring ropade han, i det han rusade fram till mig:

— Gif mig igen min peruk! Gif mig igen min peruk!

Vid dessa ord blefvo skrattsalvorna och oväsendet omkring oss allt högljuddare och minskades icke derigenom, att den olyckliga peruken, kastad ifrån den ena till den andra, gjorde sin rund genom hela salen, utan att den stackars skalliga pierrot'n tycktes ega den ringaste förhoppning att någonsin återfå den på sitt hufvud.

Under allt detta häglade tusen speord

och infall öfver hans nakna hjessa, som lyste likt en glaskula i ljusskenet.

Imellertid vet jag icke, hvad den lilla mannen ämnade taga sig till i det ursinne, hvori han råkat, om icke några personer fattat honom i armarna för att föra honom ut, under ifriga och välvisa protester emot det tumult och oväsen, som uppstått.

Då han kände sig fasthållen, sträckte han sig hastigt på tåspetsarne, för att räcka upp till mig, och hväste ända in i ansigtet på mig:

— Gif mig igen min peruk! Jag släpper dig icke förr, än jag fått min peruk.

— Jag vet, att du icke skall förstå mig, Alf, — fortfor Malkolm efter några ögonblicks tystnad, hvarunder han stannat med nedsänkt hufvud framför sin vän, — att du kanske skall skratta åt mig, men likväl är det sannt, att dessa ord, i förening med hela hans vedervärdiga figur, gjorde med ens en helt sällsam och alldeles oväntad och ofrivillig verkan på mig; den liknade hvad vi erfara, då vi med foten tro oss vidröra ett fult och förtorkadt torrt löf och finna, att det var en padda i stället.

Jag hade skrattat och liksom alla de andra funnit hela uppträdet löjligt, men i detta ögonblick, då jag kände på mitt ansigte hans heta andedrägt, mättad med spritångor, som qväfde mig, och hans små röda ilskna ögon liksom borrhade sig in i mina, fattade mig en besynnerlig känsla af ångestfullt obehag, en panisk skräck,

som jag hvarken nu eller då kunde förklara.

Det tycktes mig, som om något hemlighetsfullt, hemskt och onaturligt låg i hela hans tillspökade person, liksom i hans besynnerliga envishet att hela qvällen förfölja mig och nu utvälja just mig till föremål för sin orimaliga vrede, då alla de närvarande syntes mig lika förtjenta deraf; det låg liksom en mystisk afsigt i alltsammans, som jag först nu trodde mig förstå, och hela uppträdet föreföll mig endast som en förevändning att reta och komma i gräl med mig.

Jag såg mig omkring för att upptäcka den olyckliga peruken och kunna återställa densamma, men den var försvunnen, och i nästa ögonblick fördes den hvita pierrot'n ut genom dörren, ännu hojtande och sprattlande mellan sina ledsagare.

Jag såg hans utsträckta fingrar — hvilkas naglar voro alldeles blåsvarta, troligen färgade för att öka den obehagliga effekten af hans figur — ännu peka på mig öfver mängden af menniskor imellan oss, hans knutna hand hota mig, och slutligen hans blanka hufvudskål, som ännu i dörren kastade på mitt ansigte liksom ett otrefligt återsken, innan han försvann.

En sällsam svindel fattade mig, jag kände mig illamående och besynnerlig till mods. Ljusen skimrade för mina ögon som genom en dimma, och musikens buller hotade att spräcka mina örhinnor. Jag var som i en

dvala, utan förmåga att reda mina intryck eller öfvervinna den matthet och beklämning jag kände.

I detsamma kom du ned ifrån läktaren, men du hade ett fruntimmer med dig, och jag tog helt hastigt afsked af dig.

— Ja, det är sannt, — inföll Alf, — jag minns nu verkligen, att du såg blek ut och sade dig må illa, jag tänkte icke mera derpå, vi skildes åt utan något vidare farväl, och jag reste, som du vet, morgonen derefter.

— Ja, och jag låg morgonen derpå i min säng, yrande i en brinnande feber.

— Du blef sjuk, ditt illamående var då allvarsamt?

— Ja, mycket allvarsamt, jag fick en svår nervfeber, som öfvergick till tyfus, och under hela min sjukdom, i alla mina feberfantasier stod ständigt den otäcka hvita pierrot'n vid min säng och återfördrade sin peruk.

— Nå, det var då ganska naturligt, det var det sista lifliga intryck din hjerna mottagit.

— Ja, du har mycket rätt, det var helt naturligt; men jag vill nu berätta dig hvad som alls icke är naturligt, hvartill jag åtminstone icke kan utfinna någon förklaring, som är hvad vi vanligen kalla naturlig, det vill säga, som vi kunna fullt förstå, ty något verkligen onaturligt finnes icke. Detta ord innebär sin egen motsägelse, upphäfver sig sjelft...

— Nåväl?

— Men först vill jag fråga dig: har det aldrig funnits något ögonblick i ditt lif, då du anat eller kanske till och med trott på tillvaron af väsenden, som äro på en gång sämre och bättre utrustade än vi, ett slags karrikatyror på människorna i vissa fall och dem öfverlägsna i andra, hemska gyc-
kelbilder af vår egen fantasi, efter hvad vi vanligen tro, men möjligen verkligheter, som vi icke kunna fullt uppfatta i andra afseenden än i dem de likna oss sjelfva och därför kunna lika litet fullständigt betvifla som fullt tro på, förnimbara under vissa förhållanden, fängslade till en del af samma lagar som vi, sväfvande, förvirrade reflexioner af vårt eget mystiska inre, skuggor af oss sjelfva, själlösa återspeglingar af våra egna intryck, med ett ord, förkroppsligade drömmar, halfgångna foster af hjernans verksamhet...

— Håll, håll! min vän, du förvillar dig i en labyrinth af hypoteser, hvarur jag åtminstone icke kan reda mig, — sade Alf afbrytande och betraktade sin svärmiska vän med oroliga blickar.

Malkolm gaf imellertid icke akt på detta afbrott; hans drömmande ögon voro sänkta mot golfvat, han vred åter mekaniskt på länkarne i sin kedja och fortfor med en röst, hvars låga och milda ljud tycktes antyda, att han af lifligheten i sin egen föreställning hänfördes att tala, utan egent-

lig mening eller pretention att söka öfvertyga sin åhörare.

— Denna hemlighetsfulla verksamhet, — återtog han, fortsättande sin tankegång, — som vi så ofullständigt känna, och för hvars riktiga uppfattning vi ega ingen garanti. Men om det likväl gifves ett sätt att intränga i detta mysterium, om vi kunde frigöra oss ifrån oss sjelfva, med bibehållande af vår reflexionsförmåga, om vår vilja kunde beherrska sömnen och drömmen, om vi kunde lära oss konsten att dela vår varelse, och då själen ännu upplifvar kroppen, anden kunde stå bredvid och bevittna dess verksamhet, dess mekaniska djurlif, se der det enda sätt att lösa den gåta, som pinar mig! Då förnufftet, sinnenas regulator, är overksam, då anden under sömnen har flytt, är hjernans verksamhet endast mekanisk, vi tillhöra icke mera oss sjelfva, denna kropp, som icke mera är vår, lyder måhända dessa dunkla makter, som vi icke känna; instinkten, vanan tar den om hand och låter den uträtta saker i hvilka anden har ingen del.

Liksom ett uppdraget urverk eller mekaniken i ett positiv låter cylindern kringvridas och hvarje af dess kuggar anslå strängarna i dess bestämda ordning, så röner hjernan sina sensationer under sömnen, framkallade af dessa demoner, hvarom bibeln talar; de meddela sig med nerverna, som i sin ordning sätter kroppen i rörelse; sinnena äro verksamma, men utan

reflexion, och handlingarna blifva följder af en oredig blandning af minnen och intryck, påverkade af en kraft, som icke är andens, icke vår egen.

Malkolm tystnade åter, och Alf tyckte sig som läkare väl kunna hafva anledning till åtskilliga anmärkningar emot sin väns något godtyckliga system och besynnerliga slutsatser, men han inskränkte sig att säga:

— Du frågade mig om jag tror på... på hvad?

— Nå väl, med andra ord och utan omsvep, tror du på andar?

— Hvilken fråga!

— Ja eller nej?

— Nej. Naturligtvis.

— Märkvärdiga enfald och egenkärlek! Så svara alla, då man framställer denna fråga direkt, och likväl finns icke en enda, som icke någon gång anat, att det sväfvade omkring dem tusen onämbara saker, att nattens slöja i sina veck gömmer varrelser, som väcka vår rysning. Hvarifrån kommer denna aning, denna fruktan? Är den väl alldeles utan grund? Finns väl något utan anledning, existerar väl en verkan utan orsak, och har icke hvarje instinkt, hvarje tanke och känsla i vår själ en motsvarighet i verkligheten? Vi känna icke orsakerna, men väl verkningarna, instinkten eller aningen har gifvit oss initiativet till hundra upptäckter, som vetenskapen bekräftar.

— Men Malkolm, hvart vill du komma med allt detta? — inföll Alf, orolig öfver sin väns besynnerliga vältalighet, som tyektes gömma en betänklig troslära.

— Jag vill endast komma derhän, att låta dig inse den narraktiga fäfången uti att tro sig veta allt och förkasta allt hvad man icke begriper, att finna riktigheten deri, att i stället för det föraktliga ordet *vidskepelse*, som man så ofta och tanklöst använder, suspendera sitt omdöme och medgifva möjligheten af en i grunden fullt berättigad känsla, hvars orsak vi icke känna, att ana möjligheten af finare, mera skärpta sinnen, hvilka medgifva hos vissa naturer en bestämdare uppfattning af dessa mystiska väsenden.

— Aha, du är Svedenborgare. Åh, jag minns nu mycket riktigt, att du redan i Lund var mycket intresserad af hans gamla skrifter.

— Ja, jag var road deraf, men jag finner Svedenborgs uppfattning krass och löjlig i många fall. Det är naturligt, att samma sak kan uppfattas på många sätt, allt efter den natur, som förnimmer densamma. Man har imellertid icke orsak att förkasta en saks existens, därför att gissningarna derom äro besynnerliga och olika.

— Du är således andeskådare af egen uppfinning?

— Nej, tyvärr, icke ens det, ty den

ande, som förföljer mig, har jag icke själf sett.

— Talar du allvarsamt Malkolm? Är det verkligen din mening att säga mig...

— Att jag tror på andar? Nej, det är icke min mening.

— Nå, Gudskelof! — utropade Alf med en nästan komisk suck och knackade askan ur sin pipa.

— Det är imellertid lika litet min mening att sans façon förkasta denna tro. Jag har grubblat så mycket öfver detta ämne dessa år, att jag tycker mig finna långt flera skäl för än emot denna förmodan, äfven om jag undantar min egen erfarenhet.

— Hvad menar du?

— Du skall förstå min mening, då jag slutat min historia, och du skall nödgas medgifva, att antingen finnas sådana väsenden, hvarom jag talat, eller också är jag offer för en mystifikation, hvilken du säkert skall finna lika orimlig och oförklarlig.

— Hvem vet likväl, om jag skall se saken på samma sätt som du.

— Nå väl! Jag begär icke bättre än att bli öfvertygad om mitt misstag, att kunna se den med dina ögon. Hjelp mig att uppdaga sanningen, och du har räddat mig.

— Visa mig blott den chimèr, hvaraf du lider, berätta mig allt, du tänkte alltjemt på den masquerade juden, en halffull bodbetjent förmodligen, som troligen

aldrig drömde om den storartade verkan hans uppträdande på masqueraden haft.

— Kanhända. Imellertid kunde jag icke glömma honom, och det besynnerliga intryck, han gjort på mig och som förstärkts genom mina feberdrömmar, fortfar alltjemt ännu, sedan jag tillfrisknat.

— Då jag kunde gå ut, gjorde jag alla möjliga bemödanden för att få reda på hvem denne person varit, men allt förgäfvades. Jag vände mig till polisen, jag uppsökte de personer, som fört honom ur salen, men ingen kände honom, man trodde, liksom jag, att det varit en tysk handelsbetjent, troligen en resande, och det besynnerligaste var att flera bekanta, som jag sett i salonen vid tillfället, icke märkt honom, och påstod att det var en liten svart djefvul med röd mössa och lång svans, som stält till oväsendet och blifvit utvisad.

Jag hade också verkligen sett en sådan figur, men utan att fästa någon uppmärksamhet vid den, och att han icke var densamma, hvilken uppträdde i pierrotkostym, ansåg jag fullt säkert.

Jag skulle imellertid sjelf blifvit oviss om hela uppträdet på masqueraden, — förvillad af mina envisa feberfantasier, som läto mig förblanda verkligheten och inbillningen till den grad, att jag icke visste hvad som tillhörde det ena eller andra — om jag icke haft stödet af deras vittnesbörd, som fört ut honom ur salen och sett

honom aflägsna sig, ännu grälände och svärjande öfver sin förlorade peruk.

— I detta fall kan icke heller jag hjälpa dig, ty som jag var upptagen af turkinnan ifrån Lappgränden, så såg jag ingenting, och då jag kom ned och träffade dig helt hastigt, fanns ingen pierrot i din närhet, — inföll Alf.

— Nej, han var då nyss försvunnen. Besynnerligt nog, hade jag nu väl öfvervunnit febern, men icke dess fantasier, den skalliga pierrot'n spökade allt jemt i mina drömmar om nätterna, utan att jag ansåg det för annat än obehagliga drömmar, tills jag en morgon, då jag vaknade badande i svett, efter att återigenom hafva sett honom i sömnen stående vid min säng och med sin gemena tyska brytning upprepa orden: "gif mig igen min peruk", till min obeskrifliga bestörtning finner på mitt skrifbord en papperslapp, hvarpå samma ord äro skrifna, med en spetsig, ojemn, bakåtlutad stil, liksom man skulle hafva skrifvit med venstra handen.

Jag trodde mig ännu drömma; jag upptog papperet och vände det på alla håll. Huru hade det kommit dit?

Jag ringde. Uppasserskan kom in, men kunde icke gifva mig någon upplysning. Ingen hade sökt mig eller varit i mina rum, hvarken qvällen förut eller på morgonen, nyckeln hade varit urtagen som vanligt, försäkrade hon; men naturligtvis trodde jag henne icke. Det var säkert att

någon varit inne, jag kunde icke tvifla derpå, men hvem?

Hvem skulle fallit på den idén att skrifva dessa ord, som, ehuru de ständigt ljödo i i mina öron, likväl aldrig blifvit uttalade af mina läppar, till den grad föreföllo de mig hemska och vedervärdiga.

Jag kastade papperslappen i eldbrasan, men hela dagen kämpade jag fåfängt emot en känsla af obehag och nedslagenhet, som ingenting kunde skingra.

Några dagar förgingo, jag lugnade mig och var nära att glömma denna i sig själf så obetydliga händelse, då jag åter i drömmen såg den lilla juden med hvita masquen.

Jag steg upp matt och olustig; denna figur hade blifvit en mara, en verklig vampyr för mig, och de fatala ord han ständigt upprepade susade ännu i mina öron, då jag gick till spegeln för att kamma mitt hår.

— Hvad tror du jag ser der återgifvet af glaset, om icke samma löjliga och förhatliga fras: "gif mig igen min peruk"?

— Jag kände svettdropparna perla på min panna, och då jag kastade ögonen på toilettbordet, låg der en papperslapp med orden skrifna bakvändt, så att de endast kunde läsas i spegeln.

Mina ben vacklade; jag måste sätta mig ned, ty den första färfärliga misstanken, att jag verkligen hade blifvit vansinnig,

öfverväldigade mig med en fasa, som jag icke kan beskrifva.

När jag sansat mig något, skyndade jag till dörren. Den var stängd med dubbla lås innanför. Alltsedan den förra mystiska pappersslappen uppenbarat sig, hade jag haft dörren till min sängkammare stängd om nätterna, ehuru der utanför var en salon, hvars dörrar ut till tamburen äfven voro stängda, — min förmodan att jag nu möjligen glömt detta försigtighetsmått var således ogrundad.

Jag ringde, och några minuter derefter ljöd städerskans knackning.

Osäker om icke min uppjagade inbillning spelat mig detta spratt, bad jag henne gå fram till spegeln och se, om hon kunde läsa hvad der syntes.

— Åh, så trokigt, — utropade flickan skrattande, — der står: gif mig igen min peruk. Hvarför har herrn klottrat så der konstigt?

— Det är icke jag som skifvit det. Här har varit någon galenpanna af mina bekanta, som lagt dit det, — sade jag, låtsande skratta liksom hon.

— Men här var ju ingen hos herrn i går?

— Nej, icke som jag vet om, men du har väl släppt in någon, medan jag var ute i går qväll?

— Hur skulle jag kunna det, herrn hade ju nyckeln med sig.

— Men du har kanhända en annan nyckel?

— Det finns icke mer än en nyckel till sängkammaren, och här har dessutom icke varit någon menniska, som sökt herrn.

— Hör nu på Annette, — sade jag, som kände förargelsen efterträda den fasa jag nyss erfarit; — denna papperslapp har icke kunnat komma hit på bordet af sig sjelf, du måste veta derom. Jag gissar, att det är någon som vill roa sig med mig, och du är med i komplotten, men hvad man än betalt dig därför, så ger jag dig dubbelt, om du säger mig hvem det är.

— Jag tror herrn är tokig. Ingen menniska har gjort någon komplott med mig; det är icke så väl heller, — sade Annette förtretad.

Hennes min och ton öfvertygade mig mer än orden, och jag tillade villrådig:

— En dylik papperslapp låg här äfven för en vecka sedan. Du minns att jag äfven då frågade dig om någon främmande varit inne.

— Åh kors, ja, det minns jag visst. Var det för att ett sådant der papper kommit hit, utan att herrn visste derom?

— Ja just därför. Någon måste ju hafva lagt dit det, begriper du icke det?

— Jo, det tycks väl så, — sade Annette fundersamt, — men tänk om någon skulle hafva smugit det i någon ficka af herrns kläder, medan han var ute.

Hennes idéer frapperade mig. Det kunde

ju hafva varit möjligt. Jag tänkte efter hvar jag hade varit under dagens lopp, och mina misstankar stannade naturligtvis på källaren, der jag ätit middag; jag påminde mig alla jag der sett, men ingen af alla dessa, till största delen kända personer, kunde rimligtvis misstänkas för detta dumma pojkstreck, och dessutom hur var det väl tänkbart, att papperet skulle falla ur fickan och blifva liggande framför spegeln just på det enda sätt, som kunde låta det läsas och bli observeradt?

Att Annette var oskyldig, tycktes mig imellertid temligen säkert; hon skulle omöjligt kunnat spela sin rol så väl och hade dessutom intet antagligt skäl att icke mottaga mitt fördelaktigare anbud, i fall man betalt hennes tystlåtenhet.

Då jag åter blef ensam, var min första omsorg att noga undersöka hela min lilla våning.

Jag hade bott der i mer än ett år, och det var icke gerna möjligt, att någonting kunde finnas, som var mig obekant; imellertid undersökte jag hvarje vrå, tittade under bord och stolar, tände ett ljus och undersökte den mörka garderoben i min sängkammare och sköt till och med bokskåpet ifrån väggen.

Detta skåp dolde verkligen en dörr, jag hade glömt det, men den var läst på insidan, och nyckeln mindes jag nu ganska väl att värdinnan tagit i förvar; dessutom om man äfven kunnat föreställa sig, att

den möjligtvis kunnat öppnas utifrån, hur skulle skåpet kunnat flyttas eller komma på sin plats igen, sedan man gått ut, det var ju orimligt.

Förargad och villrådlig kastade jag mig på soffan och stirrade tankspridd framför mig, då i en hast jag tyckte mig upptäcka något anmärkningsvärdt på golvet framför toilettbordet.

Jag steg upp och skyndade dit, lutade mig ned och betraktade golvet med en noggrannhet och sinnesrörelse, som om jag funnit en juvel, en omätlig skatt; det var spåret efter en smutsig skosula, helt liten och nätt, men likväl icke af ett fruntimmer, ty dess sneda skapnad antydde en stöfvel.

Det kunde icke vara spåret efter min egen fot, ty jag hade dagen förut nyttjat galoscher, det fanns icke den minsta smuts på mina stöfvelsulor, och det hade för öfrigt varit torrt på gatorna qvällen förut, men regnat betydligt under natten, det var således icke jag sjelf, som lemnat detta spår. Hvem var det då?

"Den hvita pierrot'n!" utropade jag omedvetet och stannade orörlig framför den ominösa smutsfläcken.

Du är färdig att utbrista i ett gapskratt Alf, jag ser det på dig, men vänta ett ögonblick och besinna, att jag ännu var i ett slags svaghetsstillstånd efter min långa sjukdom, och medgif, att detta yttrande väl

kunde undfalla en klok människa under dylika omständigheter!

I sjelfva verket kände den glade och föga fantastiske kandidaten en ganska stark böjelse att skratta, men Malkolms nästan bedjande och sorgsna ord hejdade genast hans munterhet, och han sade allvarsamt:

— Jag försäkrar dig att, ehuru jag ett ögonblick fann ditt utrop besatt, så förstår jag mycket väl, huru den, som uteslutande en längre tid varit sysselsatt med en enda idé, kan hänföra allt till densamma, huru orimligt det kan synas för andra.

— Ja, är det icke så, i synnerhet då allt förenar sig att nära och återlifva denna idé. Nåväl, med ifvern hos en jagthund, sökte jag på golfvet urskilja de fortsatta spåren af min hemlighetsfulla gäst och tyckte mig verkligen finna flera, fast otydligare ända bort till dörren.

Under det jag för mig sjelf förklarade det förstas större tydlighet dermed, att man ett ögonblick stannat stilla vid bordet, inkom Annette ännu en gång, synbarligen utan egentligt ärende och sysslände med mina kläder, i tydlig afsigt att komma fram med något, som hon hade på hjertat.

Då jag imellertid satt helt tyst, sade hon slutligen liksom litet brydd:

— Har icke herrn kunnat påminna sig sedan, om någon varit här inne?

— Nej, men kanske du i stället anlitat ditt minne med något bättre resultat?

— Nej, som jag sagt, jag vet ingenting; men det är allt konstigt ändå, ty någon skulle väl varit inne, — fortfor hon, fästade en betydelsefull och besynnerlig blick på mig, som jag alls icke förstod.

— Hvad menar du? Säg ut! — sade jag förvånad.

— Åhjo, jag mötte fru Lund, tvätterskan, som bor på vinden, just när jag nu kom ut ifrån herrn, och hon kom att säga något, medan vi språkade en smula...

— Nåväl, hvad då?

— Hon hade kommit att dröja vid sjön i går qväll så länge, sa' hon, så att klockan var nära tolf, när hon gick hem och kom uppför trappan, förbi herrns förstugudörr.

— Nå, hvad mera?

— Åhjo, hon skrattade och sade så här åt mig: "Er ungherre der nere, han måtte väl nu vara riktigt frisk igen, efter som han tar emot fruntimmersvisiter klockan tolf på nätterna". "Åh, det kan jag aldrig tro, sa' jag, för det är en mycket stilla och anständig herre, och krasslig är han ännu också, så han ligger nog i sin goda sömn vid den tiden." "Nenej men, sa' fru Lund, nog såg jag en ljust klädd varelse slinka in genom dörren till honom, just som jag nådde öfversta trappsteget med mina klädämbar, det är så säkert som att jag heter Lovisa Lund."

Annette tystnade en minut för att se hvad verkan hennes förmenta upptäckt skulle

göra på mig, men då jag helt förvirrad satt tyst, fortfor hon:

— Se nu kunde jag icke hålla mig ifrån att låta herrn veta, att jag tycker det är bra ogentilt af herrn att beskylla mig för kompakt och sådant, när herrn mycket väl vet, att han haft sällskap här inne, som kunnat göra både ett och annat...

— Hör nu, Annette, gör mig den tjensten att bedja den der fru Lund komma in till mig, — sade jag helt tvärt, utan att söka ingå i några förklaringar med Annette.

— Herre Gud! Hvad ämnar herrn göra? Han tänker väl icke gräla på fru Lund, för att hon råkade få se människan och sedan tala om det. Det skulle just blifva ett spektakel för mig. Jag ville bara säga hvem som lagt dit papperslappen, efter herrn bråkade så mycket derom, men inte mente jag...

— Se så, lugna dig! Jag tänker tvärtom visa fru Lund min tacksamhet, i fall hon...

— Ack, jasanya, är det på det viset? Nå, det var då också det klokaste, för se värdinnan är läsare och mycket ordentlig och noga med sina hyresgäster, och om hon skulle få veta, att...

— Du misstager dig alldeles, men bed nu genast fru Lund komma in!

— Det är omöjligt, för hon är borta och tvättar hela dagarne, men i qväll, om herrn vill.

— Nå, i qväll då, men glöm det icke Jag måste tala med henne.

— Ja, det förstås! Det begriper jag nog.

— Hvad kan hon hafva sett? — mumlade jag för mig sjelf, då Annette gått sin väg. — Någon har midt i natten gått in genom min dörr, och denna dörr är låst med dubbla lås och nyckeln sitter innanför. Det är ju omöjligt, om icke denna satans masque är en ande eller Lucifer sjelf.

Jag var verkligen frestad att tro det senare, ty aldrig har väl denna symboliska personnage visat sig mera retsamt efterhången och mera plågat en arm syndare, till och med i den tid, då han uppträdde mera officiellt än nu.

Jag trodde, dagen aldrig skulle blifva slut, och är fullt öfvertygad, att den hedervärda tvätterskan aldrig förr i sin lefnad varit föremål för så många längtansfulla tankar.

Äntligen kom qvällen och med den fru Lund. Den stackars pussiga, blågredelina, förfrusna människan steg in, anförd af Annette, som presenterade henne och gaf henne en stol, under det jag med all möjlig artighet började min examen.

— Ja, gudbevars! Herrn kan väl förstå, att när man inte är blind, så ser man ibland hvad som är midt för näsan på en, — började fru Lund i en urskuldande ton och torkade sig om näsan med en liten hoprullad sudd, som skulle föreställa en näsduk.

Jag försäkrade henne, att det icke alls förundrade mig och väl alltid borde vara

fallet, men bad henne endast noga beskrifva *hvad* hon egentligen sett.

— Åh, bevars! Inte kan jag känna igen fruntimret, det betyder jag herrn, och inte tänker jag säga ett ord till någon lefvande själ, efter som herrn är så fasligt noga. Jag kan väl förstå, att det lär varit ett riktigt fint fruntimmer, efter som...

— Min goda fru Lund, är frun riktigt säker, att det verkligen var ett fruntimmer?

— Ja, hvad skulle det annars vara?

— En karl, naturligtvis.

— En karl? Visst var hon bra lång, men herrn vill bara blanda bort saken. En karl går väl icke hvitklädd i alla fall?

— Hvitklädd? Men det brukar just icke fruntimmer heller vanligtvis. Hon skulle ju då se ut som ett spöke?

— Ett spöke! — utropade tvätterskan, tydligen träffad af en alldeles ny idé, som syntes henne lika pikant som den första. — Ett spöke! Kors i alla mina dar! Nu minns jag, att portvakterskan också sett något besynnerligt för en tid sedan.

— Hvad hade hon då sett? — inföll jag, redan ångrande mitt förhastade ord och inseende, att om saken slog in på detta kapitel, så skulle jag aldrig få någon reda derpå.

— Jo, hon vaknade härom natten, — fortfor fru Lund lifligt, — vid att någon ringde på porten. Hon gick ut för att öppna, men kunde alls inte få in nyckeln, utan sedan hon bråkat en stund, frågade

Hon hvem som ville in, men hon fick intet svar, och som hon trodde, att någon förbigående ringt af okynne, så gick hon in igen. Men hon hade icke väl kommit in och stängt dörren efter sig, förrän hon hörde porten der ute öppnas och stängas helt sakta.

Hon blef nyfiken att se hvem det var och lyste ut i gången med ljuset, som hon ännu höll i handen.

— Nåväl, hvad såg hon då?

— Jo, hon såg en menniska eller hvad det var, helt vitklädd allt igenom och hvit i ansigtet som krita, med ögon som sågo ut liksom tvenne svarta kol, så att hela varelsen liknade en liten snögubbe med en kappa omkring sig.

— Men det är ju icke möjligt, att någon kunnat gå på detta sätt på gatan.

— Jo, han hade ju kappan öfver alltsammans, så att det var bara när den fläktade upp som man såg, huru han såg ut, och så hade det der fruntimret också, som gick in till herrn.

— Nå hvart tog då den der snögubben vägen?

— Han for förbi så fort och tyst som en nattfågel och uppför trappan till vester, men madam Jonson blef rädd och hemsk i sinnet, efter som den gamla prostinnan bott der i våningen ofvanför, och hon hade begravts dagen förut, som herrn vet.

— Ah jasnå, var det dagen efter hennes begrafning?

— Ja, just dagen efter, jag minns det så mycket bättre, för det var samma dag, som jag bar hem den stora tvätten till kamrerns, i onsdags åtta dagar sedan.

— Det var då jag upptäckte den första hemlighetsfulla papperslappen, — tänkte jag förvirrad.

— Tänk, om det skulle vara något spökeri eller sådant otyg i huset efter den gamla döda frun, som bodde här! — sade tvätterskan villrådig och betraktade mig med frågande blickar.

— Fru Lund tyckte då verkligen, att det var ett hvitklädt fruntimmer, som gick in till mig i natt? — sade jag, afbrytande hennes nyväckta idéer, innan hon skulle få tid att alltför mycket förvilla sitt minne.

— Ja, det tyckte jag visst. Men du store Gud, detta står aldrig rätt till, ty när jag tänker efter, så var hon lång som en flaggstång och slankig, som om hon hade haft en svepning under kappan, och jag tyckte bestämdt att hon var vit i ansigtet, alldeles som portvakterskan sade.

— Hon gick ju in genom dörren just som frun kom! Huru kunde ni då se hennes ansigte? — sade jag, förargad öfver gummans tydliga öfverdrift och osanning.

Det olyckliga ordet "spöke" hade förderfvat allt; jag var icke längre i stånd att få en riktig och sanningsenlig uppgift om

hvad eller hvem den nu alldeles förvillade tvätterskan sett eller hört, och att vända sig till portvakterskan skulle icke lyckats bättre; att af tvenne gamla pratlystna qvinnor få en redig och tillförlitlig berättelse, sedan tanken på en spöksyn fått insteg i deras sinne, var rent af otänkbart, och jag hade dessutom en ytterlig motvilja att göra affär och offentlighet af saken.

Sedan jag skrattande försäkrat fru Lund, att jag alls icke mottog några spöken i mitt rum, hvarken nätter eller dagar, afskedade jag henne med en passande ersättning för hennes besvär och en min, som förmodligen återlifvade hennes första tanke om sin nattliga syn.

Rädd för åtlöje och sqvaller och med en henlig och obestämd misstanke, att min mystiska fiendes hela afsigt gick ut på något dylikt, valde jag hellre att bland husets invånare gälla för en libertin än en löjlig andeskådare och fantast.

Imellertid var jag långt ifrån att känna denna öfvermodiga munterhet och hånfulla misstro, som jag låtsat inför tvätterskan. Jag insåg naturligtvis, att i hennes berättelse låg mycken öfverdrift och osanning, men äfven om jag reducerade hvad hon sagt till det minsta möjliga grand af sanning, så egde den i alla händelser en förvånande likhet med mina egna orimliga föreställningar om den hvita pierrot's sällsamma uppenbarelser.

Dessa båda nattliga besök, konstaterade

af de sällsamma visitkortet, skulle utan tvifvel förorsakat mig ännu mera oro och grubbel, om icke vid denna tid ett annat och lifligare interesse väckts inom mig.

Jag hade nemligen en dag, långt bort på en aflägsen gata, i ett fönster mellan några blomkrukor upptäckt ett rosenfärgadt och ungdomligt ansigte, till hälften doldt af en snöhvith gardin, och detta ansigte, hvars behag förtrollade mig ifrån första ögonblicket, utträngde snart den vederstyggliga hvita pierrot'n ur mina tankar, om också icke ur mina drömmar.

Dylika förtrollningar äro imellertid brydsamma saker för en hederlig karl; och jag har tusen gånger tänkt, att antingen bör man vara utan rättskänsla eller också utan liflighet och skönhetssinne, för att icke få dessa egenskaper i kollision med hvarandra.

Det gick imellertid, som det brukar gå i dylika fall. Jag kryssade mig fram mellan kärleken och hedern, ömsom fantiserande på det ena, ömsom på det andra området, fullt inseende, att de icke gerna här vid lag kunde förenas.

Jag hade ganska snart fått reda på att den lilla skönhetens mor var enka efter en tjänsteman och lefde med sin enda dotter af en liten pension, att de icke hade många bekanta och sällan gingo ut.

Jag hade kommit så långt, att våra blickar mötts, att jag sett den vackra Sara rodna och slutligen småle, då jag gick

förbi hennes fönster flera gånger om dagen, men min förhoppning att någon gång möta henne på gatan hade ännu icke uppfyllts, då jag en morgon ser gardinerna nedrullade i hennes fönster, utan att lyftas en enda gång, och dagen derpå på samma sätt.

Troligen var hon eller hennes mor sjuk. I tre dagar vandrade jag tåligt förbi huset, utan att få se annat än de orörliga randiga lärftsgardinerna, och då jag ändtligen beslöt mig att fråga om orsaken dertill hos en af grannarne i huset, fick jag det svar, att fru S. rest bort, men man visste icke hvart.

Af den djupa nedslagenhet, som intog mig vid denna underrättelse fann jag, att detta vackra ansigte — som i alla händelser icke kunde hafva någon annan betydelse än den af min egen inbillning, ett slags fantasibild, om hvars verklighet jag ingenting kände — redan blifvit mig dyrbart.

Det var därför bäst, att denna dröm upphörde, ty det föll mig aldrig ett ögonblick in att tänka mig den lilla flickan, som broderade kragar och manschetter åt de eleganta damerna af mina bekanta, som min hustru.

Det var visst sannt, att dessa damer icke visste derom, ty Sara arbetade åt en modehandlerska, efter hvad man sagt mig, men i alla fall, det passade naturligtvis icke, hvad skulle världen säga, hon till-

hörde icke den eleganta societet, hvarin om en ung man af stånd kan utan klander välja sin maka; det var därför lyckligast att denna lilla fantasi blef skingrad.

Läkaren hade anbefalt mig att under sommaren begagna hafsbad; jag valde det vackra Gustafsberg, som just det året var mest besökt, och reste några dagar dertefter ifrån Stockholm.

II.

Det hade blifvit sent under Malkolms berättelse, och han hade afbrutit den för att öfvertala Alf att soupera med honom.

Skymningen bredde nu sitt dunkel öfver den lilla salonen, och de båda unga männen stodo tysta vid det öppna fönstret, hvarifrån man öfver de sammanträngda hustaken kunde se de ljusgröna kronorna af Humlegårdens träd och en del af den rodande aftonhimlen der bakom.

— Hvad minnet och inbillningen behöfva för en oändligt liten anledning att spira upp i sällsamma och bjerta former! — sade Malkolm, med låg och tankfull röst, under det han satte sig ned i en länstol vid fönstret. — Så som jag nu sitter och genom de fina och gratiösa grenarne af den der acacian i fönstret ser en liten del af den röda himmelen, så påminner mig denna torftiga miniatyrbild helt lifligt och friskt om ett ställe i Baiern, hvares egen-

domliga utseende och besynnerliga skönhet jag aldrig kan glömma.

Det är den lilla staden Kranach. Tycker du icke, att det gifs ställen, som mer än andra ha en sällsam förmåga att fästa sig i ens minne? Ofta är det en del af ett landskap, en klippa med några ödsliga halftorra grenar, en koja vid en grind, ett gammalt skjul med sina otrefliga omgifningar, hvilka man under en resa i förbifarten har sett endast några ögonblick, men som likväl hänga sig fast i ens föreställning med en besynnerlig noggrannhet; det förefaller mig då, som om något eget förhållande, någon mystisk, hemsk eller leende händelse passerat der eller vore förenad dermed, jag känner ett intresse för dessa ställen, hvarför jag icke kan göra mig reda, och det faller mig ofta in, att de skola komma att ega ett närmare eller aflägsnare inflytande på mitt eget lif, att jag sjelf skall komma att upplefva någon händelse derstädes. Ett sådant intresse fattade jag för Kranach.

Du skall följa mig dit, Alf, du måste lofva mig det, jag vill ännu en gång återse den gamla staden, som ligger i mitt minne på en gång dunkelt och minutiöst, dunkelt därför att jag under den tid, jag vistades der, beständigt såg den omgifven af solrök, och dess gamla kyrka, dess helgonbilder, kanaler, trånga gator och tunga gamla besynnerliga hus framstå därför på minnets tafra med dessa mjuka, försvinnande

och likväl säkra konturer, som man ser på några gamla mästares målningar.

Besynnerligt, jag skulle vara frestad att tro, att der stod någon i detta ögonblick och ropade mitt namn med en stämma, så lockande och förförisk som hafsfruns, jag skulle vilja resa ännu i detta ögonblick, — sade Malkolm, halft skämtande och halft allvarsamt och steg upp.

— Svärmare, du måste beherrska din ohejdade och lifliga inbillning, om du någonsin vill bli fullkomligt frisk och rask igen, — inföll Alf leende.

— Är det läkaren, som talar?

— Både läkaren och vännen; jag försäkrar dig, att du måste begränsa din vådliga talent att förblanda fantasien och verkligheten.

— Ja, du har rätt, ty sanningen att säga är jag i detta ögonblick knappt säker, om denna gamla stad verkligen finnes. Och jag måste upprepa för mig sjelf: Kranach ligger imellan Hackstadt och Bamberg, det ligger der verkligen, det är icke endast en försvinnande borg i en saga.

— Men, Malkolm, det är sent och din berättelse var icke slut. Jag skiljes icke ifrån dig, förrän jag vet, hvad jag bör tänka om dina besynnerliga hjernspöken.

— Jag fruktar, att du skall få svårt att fatta någon tanke derom.

— Du lemnade Stockholm och den hvita pierrot'n?

— Vål Stockholm, men... Nåväl, jag

fortsätter. — Malkolm satte sig ned i länstolen igen, och lekande med en vacker nejlika, som han nyss tagit från en af blomkrukorna i fönstret, återtog han sin berättelse.

— Jag kom till Gustafsberg. Jag hade varit der i nära trenne veckor, baden bekommo mig väl, och minnet af både den hvita pierrot'n och den vackra flickan hade bleknat.

Jag gömde det första såsom en ännu olöst gåta, hvilken kunde föreläggas några vänner en skymningsstund, och det andra låg som en liten blomma utan namn i mitt hjertas album.

Bland de få bekanta jag träffat der, var en skolkamrat och barndomsvän, Hugo Bosser. Han var vid Carlberg under den tid jag vistades i Lund: nu var han löjtnant vid Norra Skåningarne, en glad och hederlig pojke, som jag trufdes rätt väl med, men deremot fanns vid badet en annan person, hvilken ingaf mig verklig motvilja.

Det var en engelsman, som hela våren rest i Norge och nu ämnade göra en tur äfven i Sverige, sedan badsejouren var slut.

Han hette Darney, var af god familj och skulle ärfva gods och rikedomar, efter hvad man sade. Dessutom var han en mycket vacker karl, helt ung, ehuru hans svarta hår, mörka hy och kraftfulla gestalt gafvo honom utseende af att vara trettio år.

Det var naturligt, att han genast blef.

saisonens "lejon", och alla fruntimrens förtjusning.

Imellertid var hans sätt egenkärt och rått, hans språk öfvermodigt, dumt och obagligt, och jag fann honom otreflig, ehuru han tycktes vilja hedra mig med en särskild vänskaplig och nedlåtande förtrolighet, som likväl sedan vändes i ovilja, då jag icke med tillbörlig tacksamhet mottog den.

En eftermiddag var jag tillsammans med flera unga karlar af badgästerna, hvaribland Darney äfven befann sig, i den vackra parken; vi roade oss med att spela känglor, konversationen var mycket lifvad, och Darney utropade hastigt:

— Nå, mina herrar, har ni sett den nya sol, som uppgått på vår himmel?

Vi gafvo icke mycket akt på hans fråga, och Darney fortfor, i det han vägde klotet i handen:

— Det är förb— mig den näpnaste unge jag någonsin sett; hon kom i går, och en tillfällighet gynnade mig, så att jag genast blef bekant med gumman, hennes mor; jag har således företrädesrätt att slå mig ut för dottern, och jag varnar er på förhand att ej gå mig i vägen, — tillade han skrattande.

— Hvem är hon då och hvad heter din gudomlighet? — sade Bosser likgiltigt.

— Jag mins ta mig f—n icke namnet; mycket simpelt i alla fall, sade man mig.

ty jag har naturligtvis inte något gehör i detta fall, men hon skall vara rik.

Darneys öfversitteri och påflugenheter redade mig alltid, ehuru han aldrig använde det emot mig, men denna gång föreföllo hans ord mig mera än vanligt obehagliga. Jag vet icke hvad för en oredig tanke, som oroade mig; och jag kände mig belåten, utan att veta hvarför, vid hans sista tillägg.

Just i detsamma syntes några promenader i allén framför oss, och Darney utropade:

— Det är bestämdt hon, som kommer här. Gifven akt, mina herrar, och medgifven, att mitt val för saisonen hedrar min smak. Hon kom på min ära alldeles lagom för att hålla mig qvar; här fanns ju icke förut en qvinnlig varelse, som var värd en blick, och en liten flamma är nödvändig för att värma ens blod efter de kalla hafsbaden.

Han kastade kägelklotet ifrån sig och skyndade emot de ankommande.

Jag såg upp med den fullkomligaste likgiltighet, men kände mig rodna som en skolpojke, då jag midt ibland den grupp af damer och herrar, som långsamt nalkades, igenkände det förtjusande lilla ansigtet, som försvunnit ur fönstret vid Baggensgatan.

Ja, det var verkligen den vackra Sara, klädd i en elegant sorgdrägt, som gjorde hennes friska hy ännu klarare, och hela

hennes figur och hållning stämplade henne till en dam af den fina verlden.

Ack, hur hade jag icke misstagit mig! Den lilla sömmerskan var försvunnen; det var en flicka med bildning och vett, en elegant och öfverlägsen dam jag såg framför mig.

Vi karlar, som anse oss tillhöra den högre societeten, hvilka lumpna och osjelfständiga varelser äro vi icke! Jag hade ansett Sara för en af dessa fattiga flickor af den samhällsställning, som icke tillåter oss att hvarken förföra eller gifta oss med dem, och som vanligen låter oss välja ett tredje alternativ, det att söka vinna en kärlek, som icke leder till annat resultat än att en dag lemna föremålet därför med förgråtna ögon och störd sinnesfrid.

Jag återsåg henne nu under helt andra förhållanden och med helt andra ögon. Hon var rik och firad, och jag kände och erkände i ögonblicket, att jag älskade henne ända till galenskap, men på samma gång insåg jag äfven, att jag skulle få hvarenda karl vid badet till rival, ty hon var i sanning hänförande vacker, der hon nu så ledigt och behagfullt smålog och pratade med den afskyvärda engelsmannen, hvilken redan med en gammal bekants förtrolighet promenerade vid hennes sida.

Imellertid hade hon åtminstone igenkänt mig, då jag helsade; jag såg det tydligt, och hon gaf mig till och med ännu

en hastig blick, i detsamma hon aflägsnade sig.

Huru hade hon väl upptagit mina promenader utanför hennes fönster; jag var alldeles okunnig derom, och tanken derpå samt planer för framtiden höllo mig vaken långt öfver den tid, som doktorn anbefalt, allt under det jag gjorde filosofiska anmärkningar öfver menniskonaturens materiella beskaffenhet, som låter kärleken väckas af ett par vackra ögon.

Hvad visste jag väl om denna flicka, som gjorde henne förtjent af den kärlek, jag redan gaf henne? Hon kunde ju vara en inskränkt och själlös fjolla, fåfång, lumpen och kokett, utan någon af sitt köns dygder, utan förmåga att bibehålla eller skapa lycka af den passion, hennes skönhet väckt.

— Men jag tycker imellertid, — inföll Alf småleende, — att du var bra sträng i dina betraktelser. Min Gud, om man icke skulle få älska de vackra, hvem skulle man då älska?

— Den, hvars själ och sinne sympatiserade med oss, den, med hvilken vi kunde blifva lyckliga.

— Ähja, det är mycket bra. Men huru skall man kunna gå och vänta med sin kärlek, ända tills man kommit under fund med en så tvifvelaktig och brydsam sak? Det är i alla händelser så, att kvinnorna fått behag enkom för att väcka vår beundran och kärlek, — tillade den unge

kandidaten, med säkerheten hos en ung man om tjugoett år.

— Att väcka vår *sinnlighet* borde du säga. Och det var äfven endast denna, som Sara väckt hos mig, jag är nu fullt öfvertygad derom, men saken är, att vi förblanda dessa båda känslor, och för att tillfredsställa den ena uppoffra vi den andra för hela lifvet.

— Usch! Fan hvad du talar ledsamt! Jag vill älska skönheten, och jag vill vara lycklig deraf.

— Ja, man vill det, men man misstager sig. Om man eger någon upphöjdhet, någon ädelhet, så blir man icke alltid lycklig genom att älska skönheten ensamt; den förgår.

— Ja visst! Och det är då förbi med nöjet och kärleken äfven.

— Och för att då kunna älska och vara lycklig efter ditt begrepp, så måste man välja ett nytt föremål, eller huru?

— Hm, ja hvad skall man göra? — sade Alf skrattande.

— Det är att alltför mycket likna djuren, det är att nedsätta och missbruka ordet kärlek.

— Låt oss lemna detta ämne! Det förefaller mig, som om du föreläste ett kapitel af Jean Jaques Rosseaus *Citoyen de Genève*. Jag hoppas, att jag möjligen, en dag då jag blir gammal, skall förstå och erkänna det sublima i denna platoniska kärlek.

— Men då är det för sent. Om du icke

vunnit den, medan du är ung, skall du sedan hafva svårt att finna den.

— Ah, se der hvilken dementi du gifver dig sjelf, Malkolm! Om den der kärleken, hvarom du talar, icke beror af skönheten och behagen, så kunna ju icke ålderdomen och fulheten förjaga eller lägga hinder i vägen därför. Man kan ju då förälska sig i den otäckaste gamla qvinna under solen, om endast "hennes själ sympatiserar med vår", — sade Alf gapskrattande.

Hans svärmiske vän såg en smula brydd ut och sade misslynt:

— Du förstår icke min mening. Det der är ett ämne, som...

— Som vi lemna, om du behagar, för att återgå till den vackra Sara, emot hvars behag du i sanning försyndar dig, genom att använda räfvens omdöme om rönnbären.

— Du har kanhända rätt, men afbryt mig nu icke mera!

— Jag kan icke lofva dig det, men fortfar imellertid!

— Morgonen derpå vaknade jag trött och olustig, — började Malkolm, tankspridd, sönderplockande den stackars blomman, som han höll i handen, och strödde dess blad omkring sig. — Jag påminde mig hvad jag hade drömt, den halft bortglömda hvita pierrot's bild stod åter lifligt för mitt minne, en obehaglig aning genomflög mig, och den besannades äfven. Jag såg mig rädd omkring; der på bordet låg mycket riktigt beviset för hans hemlighetsfulla be-

sök, en papperslapp med de vanliga odiösa orden: "Gif mig igen min peruk", skrifna med samma sneda kråkfötter, som jag tvenne gånger förut sett, och bredvid låg en afskuren hårlock.

Hvad skulle detta betyda? Jag betraktade hårlocken med förfäran och kastade sedan instinktligt en blick i spegeln.

Det var mitt eget hår, det var intet tvivel, der stod ju vid ena örat en afklippt hårtoffs rätt i vädret, styf och oböjlig.

— O, min Gud, den bofven! — utropade jag förkrossad, — jag kommer att se ut som ett spektakel! Huru kunna skyla denna besynnerliga borstlika fläck?

Mitt hår var imellertid temligen tjockt, jag kammade det med resignation öfver det stubbade stället och undersökte sedan mitt rum.

Samma förhör med städerskan, samma fruktlösa frågor, ingen hade sett eller hört något, och som man endast under sömnen kunnat klippa hårlocken af mig, så var det under natten man varit inne.

Min dörr hade varit oläst, jag hade icke ett ögonblick tänkt på, att samma uppträde kunde här upprepas som i Stockholm, och ansåg mig nu qvitt min hemlighetsfulla plågoande, och just nu, då jag minst väntade det, då jag nästan glömt honom, uppträdde han åter med ett nytt och ännu mera försmädligt upptåg.

Min bostad här vid Gustafsberg var också oändligen mycket lättare att smyga

sig in uti. Jag bodde på nedra botten, dörren gick rakt ut till en smal förstuga, som sällan stängdes ordentligt, och fönstren till min sängkammare sutto så nära marken, att man med lätthet kunde klifva in derigenom, då de voro öppna.

Det hade således denna gång alls inte behöfts några öfvernaturliga krafter, för att mystifiera mig.

Jag fördömde min dumhet och vårdslöshet och flyttade samma dag i Bossers rum, hvilka jag öfvertalade honom att utbyta emot mina. Ehuru detta försigtighetsmått troligen icke tjänade till något, syntes dessa rum mig temligen väl barrikaderade, emedan de lågo på vinden i ett litet trähus, som likväl var ganska lågt, och dertill hade en gammal halft upprutten balkong utanför, hvilken icke erbjöd stora svårigheter att bestiga utifrån.

Dessa rum voro imellertid mera otillgängliga än mina, och husets port stängdes alltid klockan tio, ty värdinnan, en gammal mycket döf fru, och hennes äfven något lombörda gamla piga voro mycket rädda för tjuftar.

Då min flyttning väl var ombestyrd, skyndade jag mig ut, för att träffa Sara och kunna bli presenterad för henne och hennes mor.

Vid en badort blir man snart bekant, och med förtjusning fann jag snart, att äfven hon tänkt på mig, under mina trägna

promenader i Stockholm utanför hennes fönster.

Den vackre Darneys djerfva hyllning tycktes imellertid icke misshaga henne, och om jag slutligen trodde mig hafva besegrat honom, så borde detta verkligen hafva smickrat min egenkärlek.

Jag vill imellertid icke trötta dig med berättelsen om fortgången af min kärlek; den tog ett lika hastigt som förödmjukande slut, — tillade Malkolm suckande och steg upp. Han gick några steg på golfvet, liksom för att bortjaga obehagliga minnen, och återtog derpå med förändrad röst.

— Det är dessutom icke den saken, som jag vill hänskjuta under ditt omdöme, det är dessa sällsamma uppenbarelser af ständigt samma andeväsande, ty jag kan numera icke anse det för något annat, som under samma tid förföljde mig.

Imellertid verkade de nu mindre oroande och nedslående på mitt sinne, emedan detta var så lifligt upptaget af ljufvare bilder: jag trodde mig älskad och njöt af kärlekens mångbesjungna lycka, som jag ville fästa vid mitt lif för alltid.

Sara var af en god familj, ehuru hennes fars namn var obskurt och utan anseende, men hennes mor var enda barnet af en rik och ansedd far, hvars död föranledt deras resa ifrån Stockholm och deras förändrade lefnadsställning; jag ansåg mig så säker om hennes kärlek, att det blott fordrades en formlig förklaring och att hos hennes mor

anhålla om den hand, som jag ville för hela lifvet trofast sluta i min.

Inga försigtighetsmått hade imellertid kunnat befria mig ifrån den hvita pierrot'n, och den fruktan, som jag första gången knappt vågade tillstå för mig sjelf, att för hvarje gång se mig beröfvad en hårlock, så länge ännu ett strå fanns på mitt olyckliga hufvud, den besannades alltför riktigt.

Det är sannt, att stundom flera nätter kunde förgå, till och med en hel vecka och ännu längre, men för hvarje gång jag fann den afskyvärda papperslappen, med de ständigt upprepade samma orden, så låg en hårlock bredvid, tagen än här, än der i mitt arma hufvud, som slutligen framställde det löjligaste prof på den mest befängda perukmakarkonst.

— Det var fan, hvad ditt hår är illa klippt! — utbrast Bosser en dag, granskande mig med förundran. — Du borde gå in till Uddevalla, der finns en hårfrisör, som icke är så dum.

Jag kände, att jag rodnade, och funderade verkligen på att låta klippa mig helt kort öfver hela hufvudet, men fruktan, att den afgrundsanden i det fallet kunde börja att raka mig, afhöll mig derifrån.

Du förundrar dig troligen öfver mitt tålmod att fördraga dessa besynnerliga upptåg, utan att anställa mera allvarsamma och genomgripande undersökningar, men skälet dertill var detsamma, jag redan nämt. Jag fruktade sqvaller och åtlöje; och detta

nu mera än någonsin vid en badort, der allt, äfven den minsta omständighet, blir föremål för de besattaste utläggningar och omdömen.

Antingen fanns en mensklig varelse, som af elakhet och hat gjorde mig till mål för dessa mördande nålstygn, som voro nära att gifva mig gallfeber eller förvirra mitt förnuft, en menniska, som måste ega sällsamma egenskaper som magiker eller taskspelare eller Gud vet hvad; i detta fall skulle jag möjligen kunna upptäcka honom, dock alltid med äfventyr att blifva utskrattad, eller också låg det sanning i alla dessa olika och fantastiska sagor, legender och berättelser om demoniska andeväsanden, som stundom uppenbara sig till människornas fasa och förderf, sanning i denna paniska outsägliga bäfvan, som stundom isar vårt blod och förlamar våra lemmar, sanning i den dunkla outredda aning, som ligger i hvarje människas bröst, om outsägliga hemligheter, som komma vår kind att blekna, och då skulle ju alla undersökningar tjena till intet, huru kunna upptäcka hvad som icke fanns för andra än mig, äfven nu skulle jag blifva ett föremål för prat och undran och möjligtvis medlidande, åtminstone för ett mycket litet afundsvärdt och högst tve tydigt interesse.

Det var därför jag, varnad af den utgång mina bemödanden i Stockholm fått, inskränkte mig att, ömsom under tyst förbittring, ömsom under djup och dyster ned-

slagenhet, försöka, helt ensam och utan att förtro mig åt någon, att komma min fiende på spåren.

En morgon, då jag vaknade och steg upp, med full visshet att finna den eviga påminnelsen om det tusen gånger ångrade masqueradskämtet någonstädes i mitt rum, fann jag likväl till min stora förvåning ingenting.

Jag hade imellertid sofvit illa och drömt samma dröm som vanligt: jag såg den hvita figuren stå vid min säng, med sitt kala hufvud och sina långa fingrar med de blå naglarne utsträckta emot mig, upprepande sin vanliga fras, innan han försvann, och kände denna dödande ångest, detta tillstånd mellan sömn och vakande, hvilket höll mig fastnaglad vid sängen, trots alla mina ansträngningar att blifva herre öfver min kropp, att kunna vakna, resa mig upp och gripa det pinande fantomet.

Förvånad öfver denna oväntade artighet af min plågoande, klädde jag mig och ämnade gå ut, då jag märkte, att jag hade förlorat en liten ring, som jag ständigt burit på venstra lillfingret; den hade suttit så hårdt, att jag aldrig brukade borttaga den, och på fingret syntes ännu det djupa och röda märket derefter.

— Jag minns den mycket väl, — inföll Alf afbrytande, — du hade den redan då vi voro i Lund tillsammans, den var mycket gammalmodig och ovanlig, jag skulle igenkänna den, hvar jag fick se den.

— Du skall säkert aldrig komma i tillfälle att igenkänna den; det var imellertid densamma. Huru var det nu möjligt, att jag kunnat tappa den, utan att veta derom? Jag hade icke på flera år haft den af fingret. Hvart hade den tagit vägen?

Jag vände tillbaka in i rummet, jag ledade i min säng, på golvet, i mina kläder; allt förgäfvades, den fanns icke.

Dess värde var icke mycket stort, den var klumpig, med en enda liten briljant, temligen illa infattad, men jag värderade den som ett minne af min mor, som du vet.

Nåväl, att fråga den gamla pigan, som städade åt mig, syntes mig nästan löjligt och utan allt gagn, ty att jag icke kunnat tappa den, derom var jag fullt säker, och att ingen menskelig varelse kunnat beröfva mig den, utan att jag skulle känna det eller veta derom var lika säkert, det fanns i min tanke endast ett sätt, på hvilket jag kunnat förlora den.

Det var den hvita pierrot'n, som dragit den af mitt finger.

Du småler, jag undrar icke deröfver, men mina begrepp voro redan så förvillade, min vidskepelse, som du skulle kalla det, så stor, att jag verkligen trodde det, eftersom ingen naturlig förklaring stod mig till buds.

Ringan var borta, och sedan jag pro forma anbefalt städerskan att noga söka efter den i rummet, gick jag ut.

Bosser och jag hade kommit öfverens om en segeltur utåt hafvet denna morgon.

Vädret var förtjusande, vi foro, och den friska sjöluften skingrade både mina besynnerliga föreställningar och den feber, som sedan natten brände i mitt blod.

Vi hade hunnit utåt viken ett stycke och styrde just omkring en liten udde, då jag blef varse en båt liggande helt stilla vid skäret, och deruti en liten hopkrupen person, som helt ensam satt och metade.

Just som vi passerade förbi, reste han sig upp och sträckte ut handen för att påsätta nytt bete, och som vi ett ögonblick voro helt nära, såg jag tydligt, att hans naglar voro svartblå som på en färgare.

Den plötsliga rörelse jag kände dervid var så stor, att jag nästan kastade mig öfver båtkanten, och som seglen i detsamma vändes för vinden, ropade Bosser förargad:

— För fan! sitt då stilla, du kommer båten att kantra.

Den hade i sjelfva verket tagit in vatten, men jag gaf icke akt derpå, utan ropade åt våra sjömän att nalkas skäret ännu närmare.

— Man kan icke komma närmare med den här båten, det är bara ett grund och ingenting att se, — försäkrade karlarne, under det vi aflägsnade oss allt mera derifrån.

— Men det var en bekant der i båten, som jag nödvändigt vill träffa.

— Han såg ut som en fiskare, det var åtminstone ingen af badgästerna, du missar dig säkert.

— Låt oss imellertid vända om, jag måste träffa honom, jag är nästan säker, att det var en person, som jag länge önskat råka, — fortfor jag ifrigt.

— Vinden är rakt emot, man kan nu icke komma dit tillbaka utan att ro.

— Nåväl! så låt oss ro, jag måste öfvertyga mig, om det verkligen var den person jag menar.

Man fogade sig äntligen efter min önskan; seglen bergades, årorna sattes ut, och vi voro snart i sigte af skäret igen, men då vi väl vändt om udden, var båten med fiskaren icke mera der, och vi kunde ingenstädes upptäcka honom.

— Jag tror, din förmente vän har försvunnit, han syns icke mera till, — sade Bosser, litet förtretad öfver den onödiga rodden.

— Kände någon af er den der karlen? — frågade jag sjömännen, under det jag reste mig upp för att bättre kunna se mig omkring.

— Nej, men jag tror, han är ifrån Uddevalla, jag har sett honom några morgnar ligga här utanför och meta, — sade den ene båtkarlen likgiltigt, under det han åter stälde seglen i ordning.

— Men hur kommer det till, att hans båt icke kan upptäckas? Han borde väl icke kunnat komma ur synhåll så hastigt?

— Åh, han har väl gått tillbaka in mellan holmarne eller kommit i vassen.

— Såg du, att han hade blå naglar? — sade jag halfhögt till Bosser, oviss om icke endast mina nattliga drömmar spökat för mig.

— Det märkte jag icke. Men i det fallet var det säkert en färgaregesäll ifrån Uddevalla, — svarade han skrattande.

— Jag satte mig ned, ett rof för de mest besynnerliga känslor. Skulle jag nu verkligen fullt vaken hafva återsett den fördömda pierrot'n och varit honom så nära, utan att kunna få en förklaring med honom?

Var det väl han? Jag egde intet annat igenkänningstecken på honom än den tyska brytningen och de blå naglarne. Hans figur tycktes imellertid äfven öfverensstämma med fiskarens i båten, men hundra småväxta personer kunde ju bryta på tyska, och naglarne voro troligen färgade för masqueraden.

Glad att likväl ändtligen hafva fått en varelse med kött och blod till föremål för mina misstankar och öfver den aflägsna förhoppningen att komma honom på spåren, beslöt jag att offra en hel dag och ännu mer, om så fordrades, att genomleta hela Uddevalla, för att finna den jag så länge förgäfves sökt.

Det der var likväl bra mycket lättare tänkt än utfördt. Uddevalla är visserligen ingen stor stad, men huru skall man väl

bära sig åt för att finna en person, hvarom man ingenting annat har sig bekant än färgen på hans naglar?

Om jag, liksom i sagorna, kunnat påbjuda en allmän uppvisning af stadens fingrar, då hade saken snart varit klar, men nu . . .

Jag grubblade förgäfvos. Endast en händelse skulle kunna gynna mig, och huru kunna hoppas derpå?

Imellertid begaf jag mig verkligen dagen derpå in till staden. Jag vandrade på dess små gator fram och tillbaka. Jag tog reda på alla "rum för resande", värds- hus och till och med krogar, men som jag endast kunde fråga efter en person, som talade tyska — hans naglar vågade jag icke nämna af fruktan att blifva misstänkt som förryckt, — så kunde ingen gifva mig den minsta upplysning.

Jag var trött af hela dagens fruktlösa vandring och tog mig därför på gästgivarergården en af dessa förskräckliga kär- ror, som jag tror icke finnas i någon an- nan trakt än här, och åkte tillbaka till Gustafsberg, under vägen funderande på, om icke båtkarlarne, — hvilka jag upp- dragit att söka utforska den främmande fiskarens namn och bostad — kunnat vara lyckligare än jag.

Sådana personer hafva mycket lättare att säga och göra hvad som helst utan uppseende, och jag hoppades nu endast på deras nit och förstånd att komma till rätta.

med saken. Karlen i båten var åtminstone icke någon dröm, någon chimèr, och jag hade väl åtminstone kunnat få reda på den lilla fiskaren med de blå naglarne.

Till min obeskrifliga glädje såg jag vid återkomsten till Gustafsberg den ene af de båda karlarne vid dörren till det hus, der jag bodde, stå och vänta på mig.

Jag hoppade ur källan och lät honom följa mig in i mina rum.

— Nå väl min vän! har du fått reda på honom? — utropade jag ifrigt.

— Ja se, inte så precis — började han, kramande sin oljegula "sydvest" mellan de tjocka händerna, — men jag ville säga herrn ändå, hvad jag kunnat utspajera... Holger, kamraten, trodde, att det var Matts Gregers båt, som han hade, och därför så for jag ut till Matts, som bor på ett litet fiskläge strax ute i skären. Och det var nog riktigt det, det var hans båt.

— Nå men karlen då?

— Ja, ser herrn, det föreföll mig, som om Gregers icke ville ut med sanningen. Men att han haft en främmande boende i sin stuga, omkring en fjorton dagar eller en månad, det sa' de andra, som bo der ute; och att det är en, som just icke vill bli sedder af folk, det är också säkert. Men inte är det någon riktig herreman eller någon bekant till herrn, det tror jag till fullo.

— Hvarför tror du icke det? Du har ju icke sett honom?

— Jo visst har jag sett honom här ibland, för det ser ut, som om han hade något klammeri med någon af badgästerna, han ligger här i sin båt tidigt om morgnarne, litet imellan.

— Klammeri med badgästerna, — upprepade jag förundrad och med en nervös hjertklappning. — Hvad menar du dermed?

— Jo, ser herrn, här finns allt flera grosshandlare ifrån Göteborg, och jag tror, att den der karlen ligger här för deras räkning.

— Jag förstår dig inte.

— Kors då... han har väl lite smusel för sig, förstår herrn, det är så sedvanligt här ute i skären, och att det nog är en utländsk skeppare eller någon sådan der, det kan man höra af hans konstiga tal.

— Bryter han på tyska?

— Ja, det är något sådant der språk, han talar alldeles som sådana der skojsare, som fara med småkrafts på marknader.

Karlen hade ingenting mera att berätta, men allt hvad han sagt styrkte mig i den förmodan, att jag verkligen återfunnit den hatfulla masqueradhjelten, som följt mig hit, som utsett mig till mål för sin nedriga drift och nu senast stulit min ring, som jag värderade så högt.

Du kan föreställa dig min glädje att äntligen ega hopp att på ett rimligt och naturligt sätt och i all tysthet kunna lösa den gåta, som så länge förvirrat och oroat mig,

att få utkräfva hämd på den oförskämda juden.

Jag hade vidtalat de båda båtkarlarne att dagen derpå föra mig ut på sjön för att söka uppfånga främlingen eller uppsöka honom i fiskläget, der han skulle bo.

Det var ännu knappt dager, då jag, lifvad af föreställningen att slutligen få se min fiende ansigte mot ansigte, och utan att vara fängslad af den magiska dvala, som skyddade den nedrige, kastade mig ned i båten och insöp med välbehag den egna lukten af tången och hafsvattnet, under det båten af den friska morgonvinden fördes utåt viken.

Jag hade nästan slumrat in af vågornas vaggning, då jag spratt upp ur mina halfvakna drömmar vid seglens fall och ropet:

— Åhøj Matts Gregers! Är det du?

Jag reste mig upp och såg helt nära intill oss en liten båt med tvenne karlar uti.

I den minsta af dem igenkände jag genast samma fiskare, som jag sett dagen förut. Hans mössa var nu uppskjuten öfver en kal och blank panna och ett par små runda röda ögon. Öfver en krokig judisk näsa blickade han på mig med samma illpariga hån, som jag sett på masqueraden, och som sedan så ofta i nattens mörker isat mitt blod, under det att hans mungipor voro neddragna liksom af en ytterlig förskräckelse.

Det var intet tvifvel, det var samma person, som jag sett i pierrotkostym; och,

ehuru han då var masquerad, låg det i hans blick och hela hans figur någonting så egendomligt, på en gång löjligt och obehagligt, att det var omöjligt att miss-taga sig.

Den andre karlen var en af dessa groflemmade fiskare i skären, hvars breda axlar och något vilda uppsyn kunde ingifva hvem som helst en viss respekt.

— Vänta Matts, här är en herre, som vill råka er! — ropade Holger, då han såg karlarne i den andra båten skyndsamt vända sina segel och styra in mellan klipporna vid stranden.

— Vänta! — ropade äfven jag, som såg, att de snart skulle undkomma i det grunda och farliga vattnet, der vår stora segelbåt icke kunde följa dem, — vänta! Jag är en vän till er kamrat der och vill tala vid honom!

— Men han vill icke låta tala vid sig, förstår ni, — ropade Matts tillbaka, under det vinden fylde hans segel, och båten sköt fart. — Man känner till sådana der vänner! — fortfor han skrattande föraktligt, i det han drog skotet styft och satte sig ned.

— För fan, stanna då! Eller skjuter jag! — återtog jag i ifvern och oron att se dem undkomma och uppdrog en pistol, som jag utan någon egentlig och öfverlagd afsigt stoppat i fickan.

— Gott pevare mich! Skjut icke! — ropade den lille främlingen med alla tecken till den ytterligaste fasa och vinkade med

alla sina tio utspärrade fingrar, hvilkas blå naglar lyste emot mig och i förening med hans ord bragte min önskan att få tag i honom till sin höjd, under det vår båt, som var nära att fastna på grundet, krängde för seglen, som vändes.

— Försök inte herre! — ropade Matts, som såg, att jag kastade rocken af mig och ämnade hoppa i vattnet. — För kommer ni hit, så slår jag er i skallen med åran.

— Jag kunde icke misstaga mig om allvaret af hans hotelse, men att vara så nära mitt mål och se det undkomma var omöjligt; jag besinnade mig icke, utan steg upp på toften i fören, då jag i det samma ser den lilla tysken, som tycktes fattad af samma paniska förskräckelse för mig, som jag hittills känt för honom, handlöst kasta sig i vattnet och sjunka till botten, som en sandpåse.

— Är han galen? Han kan ju icke simma! — ropade alla tre karlarne på en gång; och sedan Matts låtit sina segel falla och båten drifva för vinden ett par sekunder, i hopp att se sin kamrat komma upp till ytan igen, började han trefva med åran omkring stället, der han försvunnit.

Allt detta hade passerat inom några minuter. Det hade blåst friskt hela morgonen, men just i detta ögonblick kom en by, som lät vågorna fräsande öfverskölja klipporna bredvid med yrande skum, som stänkte öfver oss och gjorde, att hela vår

uppmärksamhet fästes vid vår egen båt, som var nära att kantra, och hvars segel doppades i vågorna.

Då jag åter vände mina blickar till den andra båten, voro vi redan långt aflägsnade derifrån, men jag kunde likväl tydligt urskilja, att endast en person fanns deri.

Dess segel voro imellertid ännu nere, den dref på vågorna, och det tycktes, som om den beslutsamme fiskaren ännu sökte efter sin försvunne kamrat.

Vinden hade sprungit om, det blåste hårdt, och vi kunde icke, äfven om vi velat, återvända till den lilla bugt mellan klipporna bakom skäret, dit den andra båten tycktes ämna sig; vågorna gingo höga, och snart förlorade vi den alldeles ur sigte. Blåsten hade öfvergått till en verklig storm, och först vid middagstiden kommo vi tillbaka till Gustafsberg, frusna och genomvåta af det salta hafsvattnet, som oupphörligen spolat öfver oss.

III.

Det var en helt oväntad utgång på mitt äfventyr, en utgång, som lemnade mig i samma mörker och villrådighet som förut, men som likväl gaf mig visshet om, att jag hade att göra med en mensklig varelse af samma natur som jag sjelf, om han också var den mest besynnerliga och listiga skälm, som någonsin funnits.

Ja, så trodde jag då, och denna tro lät blodet flyta med raskare fart i mina ådror, och mitt hjerta klappa af mod och glädje. Jag ville tusen gånger slåss på lif och död med hvem som helst, om jag endast såge min fiende ansigte mot ansigte; men att i nattens dunkel, under en sällsam dvala, känna sig beherrskad af ett fantom, en skugga, en vampyr, hvars kalla, själlösa ögon isade mårgen i mina ben och höll mig fången i en sällsam förtrollning, det var mer, än mina krafter och mitt mod uthärdade, och jag hoppades nu att vara befriad derifrån.

Dåraktiga hopp, det räcker icke länge! Dagen derpå rapporterade Holger, att den främmande karlen, som kastat sig i hafvet, verkligen sjunkit som en katt med en sten om halsen, efter hvad Matts berättat, och att han icke ens i stormen kunnat få rätt på hans lik, ty hafvet var strax invid skäret just på det stället mycket djupt.

Matts hade tillagt, att han "måtte haft ett djefla ondt samvete, eftersom han vräkte sig i vattnet, utan att kunna simma, bara därför att man prejade honom an".

Jag tänkte nästan detsamma som Matts, ehuru jag naturligtvis icke kunde sätta full tillit till hans utsago; ty den, som kunde komma in genom lästa dörrar, komma och försvinna, huru han behagade, och med sina gemena röda ögon utöfva en makt, som hela min vilja och ansträngning icke förmådde besegra, den kunde också ganska

väl låtsa sjunka i hafvet inför mina ögon och sedan flyta i land som en barkbit, helt torr och välbergad.

Jag kunde så mycket mindre sätta tro till hans död, som han ett par nätter der- efter åter stod vid min säng och tutade i mina öron sitt eviga: "Gif mig igen min peruk!"

Allt hopp att bli befriad ifrån honom var således fåfängt. Imellertid kunde jag icke förklara den ytterliga rädsla, han visat för mig; det tycktes mig nästan, som om min åsyn på honom haft samma verkan som hans på mig. Hvaraf kom detta? Skulle jag kunna under dagen ega samma makt öfver honom, som han under natten egde öfver mig, eller voro vi båda offer för en infernalisk lek af någon afgrundsande, som lät oss ömsesidigt plåga och förskräcka hvarandra?

Då man en gång låtit sin fantasi öfver- skrida gränsen för de vanliga och begrip- liga företeelserna i verlden, så har man sedan alls intet skäl att hejda den; man kan komma hvart man vill i det oändliga och hemlighetsfulla tomrummet, under förutsättning att *allt*, hvad vår tanke om- fattar, vår inbillning vidrör, det har äfven ett slags verklighet till grund. Vår hjerna kan icke skapa nya bilder, blott reflektera de redan befintliga, och allt, som vi på dess spegelbotten se, har således sin motsva- righet, sin originalbild någonstädes i ska- pelsen. Men tusen af dessa bilder begripa

vi icke, känna vi icke igen, ty de ligga icke inom vår egen sfer.

Denna lilla jude var kanske, när allt kom omkring, lika oskyldig som jag sjelf och hade kanhända lika mycket anledning till att känna hat och förskräckelse för mig, som jag hade att känna det för honom.

Imellertid blef genom hans upprepade nattliga besök min chevelyr allt mera bizarr, mitt hufvud liknade en ojemn stubbåker, och förtviflad som jag var, skulle jag längesedan rest ifrån Gustafsberg, om icke kärleken till Sara hållit mig kvar.

Flera gånger försökte jag att vaka hela nätterna, men då jag slutligen uttröttad insomnade en natt, fann jag så mycket säkrare den olyckliga papperslappen och hårtesten bredvid mig på bordet.

De efterspaningar, jag sedan lät Holger göra, ledde icke till annat resultat, än att han försäkrade mig, att om den lilla tysken icke drunknat, så fanns han åtminstone icke hvarken hos den fiskare, der han förut bott, eller annorstädes i trakten; hur som helst, så har jag aldrig sedan återsett honom annat än i sömnen.

Min helsa och mitt lynne skulle redan nu hafva blifvit förstörda, om icke sällheten att hvarje dag se och tala vid Sara uppehållit mig.

Jag hade beslutit att förklara mig, ty Darneys allt mera tilltagande efterhängsenhet förargade och plågade mig, så mycket mera som det tycktes, att Sara ibland

uppmuntrade hans kurtis, ehuru jag trodde mig vara säker, att hon älskade mig.

Det var i dylika tankar jag en afton vandrade fram och åter i alléerna, väntande att den unga flickan, hvilken jag nyss sett gå ned till badhuset, skulle återkomma, då Bosser hastigt stack sin arm under min och sade småleende:

— Du går här och väntar på Sara S.
— icke sannt?

— Ja, — sade jag litet förtretad. — Och du gjorde mig en tjänst, om du lemnade mig.

— Jag tror mig göra dig en större tjänst, om jag hindrar dig ifrån att råka henne ensam.

— Hvarför det?

— Jag anar, att du ämnar fria till henne.

— Nåväl, om så vore?

— En hederlig karl bör icke utsätta sig för att få en korg.

— Och det tror du mig få?

— Ja, mycket säkert, så vida icke flickan är en dålig varelse, och det vill jag icke förutsätta.

— Hvad menar du? — utbrast jag med hetta.

— Vill du höra mig med lugn?

— Ja visst, förklara dig! Något sqvaller förmodar jag.

— Nej. Ehuru jag hört äfven sådant, så vill jag endast berätta dig, hvad jag

sjelf sett, och sedan handlar du som du vill.

— Nå, hvad har du då sett?

— Saker, som fullt bevisa, att hon älskar Darney.

— Den der dumdryge gurglande engelsmannen? Det är icke sannt, du misstar dig, Bosser.

— Jag medger, att jag tycker hon kunnat göra ett bättre val, men han anses af alla fruntimmer för oemotståndlig, hans far är rik och förnäm, han skall en gång ärfva hans gods och namn, och allt detta kan väl förvrida hufvudet på en fåfäng flicka.

— Men Sara är icke fåfäng.

— Så mycket bättre, hon älskar honom då verkligen för hans egen skull, och man kan icke förtänka henne därför; han är en vacker karl.

— Det är nog, berätta mig då bevisen för denna förmenta kärlek!

— Hon har möten med honom om nätterna i den lilla trädgården utanför huset, der hon bor.

— Du ljuger Herrman! Sara är icke en sådan flicka.

— Lugna dig! Jag tror ingenting ondt derunder, men i alla fall är det nog, för att bevisa hennes kärlek till honom.

— Intet ondt i nattliga möten? Är du ifrån förståndet?

— Lugna dig, säger jag, så skall jag berätta dig alltsammans. Det är verkli-

gen orätt af honom att så äfventyra hennes rykte, man hviskar redan om saken bland badgästerna; jag hörde några tvetydiga ord om deras kärlekshandel, och för den skull sökte jag utforska saken.

Jag gömde mig därför i häcken strax invid trädgårdsstaketet, så att jag hade den skönas fönster alldeles midt framför mig; hon bor på nedra botten, som du vet, och fönstret sitter icke två alnar ifrån marken. Nåväl, detta fönster stod öppet, och jag såg henne komma in i rummet och i sin ljusa klädning sväfva åter och fram der inne, ehuru klockan redan var elfva; nå deri var naturligtvis intet ondt, ty trädgårdsstaketet är alltför högt och alltför bräckligt, att någon skulle kunna öfverstiga detsamma, och grinden var stängd med ett hänglås, derom hade jag försäkrat mig.

Imellertid hade jag icke legat gömd mer än en timme ungefär, och klockan kunde knappt vara öfver tolf, då jag icke långt ifrån mig, på sidan åt skogen till, får se en mörk figur liksom sväfva i luften öfver häcken och staketet och tyst och mjukt som en katt hoppa ned i trädgården och skynda fram till fönstret, som ännu var öppet.

Jag såg i samma ögonblick något hvitt skymta innanför, tyckte mig höra några ord uttalade med Saras röst i förebrående ton, och fönstret stängdes midt för den tilltagsne älskarens näsa.

— Nåväl, är detta allt? Huru kan...

— Vänta ett ögonblick och hör mig till slut!

Han stannade orörlig ett par sekunder, förmodligen i förhoppning att åter se fönstret öppnas, men gardinen innanför drogs i stället omsorgsfullare igen, och den staccars Romeo gick långsamt sin väg, hoppade upp på en stor vattentunna, som stod vid hörnet af gafveln, och derifrån ned utom staketet och försvann i skogen.

— Men Darney bor ju åt andra sidan, strax bredvid brunnssalonen.

— Han tog en omväg naturligtvis. Jag förmodar att man nyttjar krokvägar, då man gör dylika promenader; imellertid roade det mig att se, huru han kommit in öfver det murkna stängslet, ty han tycktes flyga i luften på ett alltför besynnerligt sätt; jag gick därför fram till det ställe, der jag sett honom hoppa öfver, och fann till min förvåning en smal och lång stång, tydligen en gammal båtmast, hvarpå man torkat kläder, ligga med ena ändan stödd emot staketet och den andra i en tall utanför, en tio alnar derifrån.

Jag försäkrar dig, att det fordrades, för att begagna denna luftiga bro, att visa prof på en lätthet och skicklighet, som ingen annan än den der vackra lindansaren skulle kunnat utföra.

— Kände du igen honom?

— Det var naturligtvis omöjligt att se hans ansigte, men hans figur är verkligen utmärkt; man kan icke gerna misstaga sig

derpå, hans egna dumma och skrytsamma vinkar om sin framgång äro dessutom tillräckligt betecknande; för öfrigt kan du väl icke tilltro henne att om dagen i allas åsyn uppmuntra den ena och sedan mottaga en annans besök.

— Men hon mottog det ju icke. Om saken icke förhåller sig annorlunda, än du nu berättat, kan ju flickan vara temligen oskyldig. En egenkär och oförskämnd drummel som Darney kan rätt väl komma in i hennes trädgård, utan att hon gifvit honom minsta anledning dertill.

— Jag tänkte just detsamma, i synnerhet som jag såg henne nästan ögonblickligen tillsluta fönstret, men då jag sedermera hörde dem nere i biljarden bry Darney och såg, huru han upptog saken, så föresatte jag mig att uppoffra ännu ett par nätter, för att stadga min öfvertygelse, innan jag nämde något åt dig.

— Nåväl, såg du honom återkomma?

— Ja, och denna gång blef han bättre mottagen.

— Är du säker derom? Vid ditt lif Herrman, säg sanningen. Är det möjligt, att hon ...

— Se så, öfverdrif nu icke saken, utan låt mig berätta dig just jemnt så mycket, som jag är fullt säker på.

— Och det är?

— Att jag rätt många nätter väntade förgäfvets, och ingen syntes till. Fönstret hölls öppet endast en liten stund, och stäng-

des sedan af en fin och hvit hand, hvars bara runda arm jag hade tillfälle att beundra, och sedan drogs gardinen igen innanför; men i natt såg jag honom åter komma balanserande på stängen, med en säkerhet och vighet som skulle gjort heder åt en akrobat och, alldeles som sist, tyst och smidigt smyga sig fram till fönstret, som just då ännu stod öppet. Äfven nu tycktes hon vilja stänga detsamma, men han hindrade det troligen, och han var rädd att göra buller; alltnog jag såg, att han lutade sig in öfver fönsterkarmen, och såg hennes arm, som lyste bar och hvit i skymningen, läggas omkring hans hals. De stodo så några minuter; äfven nu hörde jag henne hviska några ord, men i en helt annan ton än sist, och de skildes åt. Han smög sin väg på samma sätt som förra gången, och hon stod ännu kvar i fönstret ett ögonblick, sedan han var borta.

— Med ett ord, Malkolm, jag är fullt öfvertygad, att *den*, som i natt stod utanför Sara S—s fönster, är eller borde vara hennes trolofvade, och så vida det icke var du sjelf, så gör du klokast uti att glömma henne.

— Den der Darney är en skurk, och det trodde jag honom genast om, — utbrast jag förbittrad.

— Så tycker nästan äfven jag, ty hvar-till skall detta tjena? Men vi skola icke döma honom för hastigt, kanhända eklateras deras förlofning snart.

— Jag hade god lust att slåss med honom.

— Det tviflar jag alls icke på. Men kom nu med! Der kommer Sara, låt oss gå!

— Nej, lemna mig Herrman, jag vill se henne ensam, jag vill säga henne några ord!

— På det du skulle få tillfälle att förödmjuka dig sjelf eller henne. Hvarför bry den stackars flickan? Saken är ju klar som dagen: Kom!

Bosser ville draga mig med sig, men Sara hade nu hunnit nästan fram till oss. Aldrig hade jag sett henne vackrare: hennes ansigte strålade af ungdom och glädje, man kunde icke misstaga sig på hennes utseende, det var den lyckliga kärlekens glans i hennes ögon och på hennes panna. Hon tycktes hafva ämnat tilltala oss, men då jag endast tyst och stelt bugade mig för henne, gick hon förbi, kastande på mig en skälmaktig och liksom hemlighetsfull blick, hvilken kom tårarne nästan att stiga mig i ögonen af harm oah saknad.

— Vi kunna i omvänd mening säga som Leporello: "här har vi intet mera att uträtta"; hon är förlofvad, det är tydligt, men på min ära tror jag icke, att hon kommer att ångra sig, stackars barn. Den der Darney är icke någon verklig gentleman, huru rik och förnäm han än möjligen kan blifva — sade Bosser halfhögt och drog mig bort.

Dagen derpå reste jag ifrån Gustafsberg för att göra en tur utomlands.

Jag tillstår, att mitt hjerta hade fått ett sår, som ännu icke är fullkomligt läkt. Jag har ännu icke upphört att sakna min sköna flydda illusion, och ännu i dag, då jag tänker på den eländige skojaran Darney, så känner jag en ursinnig lust att piska upp honom.

— Men han gifte sig väl? — inföll Alf.

— Åtminstone icke med Sara; han reste tillbaka till England strax derefter. Innan jag lemnade Sverige, mottog jag ett bref från Bosser, som berättade mig, att Sara rest ifrån badet utan att vara förlovad, och att Darney, sedan hon var borta, låtit förstå att hennes rykte var alltför mycket skadadt, för att han skulle kunna erbjuda henne sin hand; men på samma gång påstod sig Bosser hafva hört af en fullt trovärdig person, att Darney verkligt friat och fått korgen, en sak som likväl hade ingen rimlighet för sig enligt Bossers egna ord.

— Hur som helst, så var Sara förlorad för mig. Jag hade misstagit mig om henne.

Malkolm tystnade och lutade hufvudet i handen, tydligen trött att tala så länge.

— Och du har icke återsett henne sedan? — frågade Alf efter en stund, hvarunder båda suttit tysta och fördjupade i tankar.

— Nej, jag reste strax derefter, i hopp att undkomma både mina tankar och mina drömmar.

Det var imellertid förgäfvets; den hvita pierrot'n förföljde mig öfverallt; jag besökte alla bad och brunnar i Tyskland; jag kunde möjligen få några dagars försprång, någon gång i flera veckor, till och med månader, liksom gömma mig; men hastigt, då jag minst väntade det, var han åter bredvid mig igen; denna vampyr förföljer mig öfverallt, den har så att säga öfvergått till ett kroniskt lidande, hvarifrån endast döden kan rädda mig.

Alltid samma syn, samma ord, stundom skrifna på en papperslapp så smutsig, som om den vore upptagen från gatan, då jag haft den försigtigheten att alltid undanrödja allt papper i mitt rum, stundom äro dessa ord skrifna på sjelfva bordet, i imman på fönstret, då jag drar upp gardinen, med ett kol från kakelugnen på golvet eller på väggen. Nu mera tyckes mitt hår icke vidare falla honom i smaken, det är i stället andra saker, som försvinna. Alltsedan jag saknade den lilla ringen vid Gustafsberg, har än det ena, ä det andra af mina bäst förvarade och mest värderade effekter försvunnit på samma sätt.

— Men detta är ju omöjligt, — afbröt Alf häftigt. — Du borde ständigt hafva någon inne i ditt rum.

Jag har verkligen haft det, men då jag icke vill säga orsaken, icke anbefalla dem att vaka öfver mig, så tjenar det till intet; huru skulle en dylik befallning dessutom kunna efterkommas? möjligen i åtta, fjorton dagar, en månad, men någon gång blir den naturligtvis glömd. Men jag är trött, låt oss icke mera tala härom, du känner nu min sällsamma sjukdom. Visa din konst som läkare och bota mig! — tillade Malkolm matt och likgiltigt, med ett bittert och sorgligt leende, under det han lät hufvudet nedsjunka emot länstolens ryggstöd och tillslöt ögonen.

De båda unga männen sutto tysta, hvar och en försänkt i sina egna tankar. Det var redan midnatt, men ingendera tänkte på att gå till sängs.

Alf Stjerne var en gladlynt och temligen lättsinnig ungdom, som ännu icke bildat sig några synnerligen stadgade begrepp i de tvetydiga ämnen, hans vän under sin berättelse vidrört. Vid tjuogoett år har man sällan någon annan tanke och tro i något afseende än den bekväma, för mängden af menniskor under hela lifvet fullt tillräckliga auktoritetstron.

Vi hafva vanligen tillbragt hela den korta tid vi lefvat med att proppa i vårt hufvud andras tankar, resultatet af andras både skarpsinniga och enfaldiga reflexioner och hafva icke ännu haft tid att tänka sjelfständigt och oberoende deraf; ty vi behöfva en tredjedel af vårt lif

för att inhemta alla dessa särskilda ämnen, som vi med så mycken ansträngning och arbete packa in i vårt hufvud, och hvilken utgör vår så kallade bildning, för att under en annan tredjedel söka tillämpa och rangera detsamma och göra oss oberoende deraf, och slutligen den sista för att glömma alltsammans och inse betydelsen af skriftens djupsinniga och enkla ord: "att blifva som ett *barn* för att ingå i Guds rike."

Malkolms sväfvande och sällsamma mysticism, hans sjukliga och fantastiska föreställningar gjorde visserligen i början ett oemotståndligt intryck på den unge kandidats lifliga lynne, men detta lynne hade alls ingen lutning åt svärmeri, och han afskakade snart den tjusning och bäfvan, som tanken på det "hemlighetsfulla intet", det gränslösa mörka tomrummet mellan himmel och jord alltid medför ifrån barnens tjusningsfulla skräck vid spökhistorierna till den lärde skeptikerns sinnrika metafysiska grubbel.

Visserligen genomflög en aning hans själ, att bakom den barnsliga monomani, hvarom Malkolm talte, kunde ligga en hemsk och sällsam psykisk gåta, hvars lösning en dag skulle vidga våra begrepp om själens hemlighetsfulla egenskaper och tingens eviga invecklade sammanhang; att hvad de nu båda vidrörde med omotiverade och lösliga gissningar, det skulle vetenskapens forskningar kanske en dag hafva funnit och satt

i system, men denna aning var endast en blix, han kunde icke qvarhålla den eller göra sig reda därför, och med ungdomens vanliga snabbhet i sina konklusioner antog han endast tvenne alternativ för att bedöma sin väns tillstånd.

Alf hade börjat med att skratta åt Malkolms "besatta idéer", som han inom sig kallade dem, men allt som berättelsen derom fortgick, kände han sitt interesse och sin nyfikenhet ökas att genomtränga denna besynnerliga hemlighet, ty att en hemlighet verkligen fanns, derom kunde han icke mera tvifla, men i Alfs friska och praktiska sinne antogo gissningarna derom en helt annan karakter än hos hans nervösa vän, de inskränkte sig, som sagdt är, till tvenne ganska kloka och antagliga alternativ.

Antingen — och detta var det troligaste — led Malkolm helt enkelt af en farlig och besynnerlig monomani, en fix idé, ett slags ensidig och begränsad galenskap, den envisaste och svårbotligaste af alla; han påminte sig sin väns lynne, som redan i Lund varit ytterst ombytligt och lättrördt, att hans glädtighet omvexlat med melankoli och att han alltid varit excentrisk. Hvad var således naturligare, än att hans långvariga sjukdom efterträds af någon rubbning i hjernan? Eller också fanns verkligen en varelse, som hade något obegripligt skäl att bringa hans stackars vän ifrån förståndet eller åtminstone gifva honom utseende deraf.

Dessa i sjelfva verket löjliga förföljelser kunde omöjligt under nära ett par år fortsättas endast af böjelse för drift och spektakel eller af det lumpna skäl, att en gammal peruk förkommit; i fall de verkligen existerade, måste de hafva ett viktigare mål.

Det var i följd af alla dessa tankar, som Alf ändtlingen bröt den långa tystnad, som herrskat i rummet.

— Hör på, Malkolm! Din historia har verkligen till den grad retat min nyfikenhet, att, ätven utan min vänskap för dig, den skulle vara tillräcklig att låta mig offra hvad som helst för att befria dig från dessa fatala spökerier, det vill säga, uppdaga rätta förhållandet dermed. Ocn jag inbillar mig, att dertill fordras ingenting annat än en hederlig och vaksam pojke, sådan som Alf Stjerne.

— Jag har verkligen inbillat mig det-samma ibland, — sade Malkolm småleende.

— Men jag inser, att det kanhända äfven behöfves både tid och penningar. Det första har jag god råd på, med det senare deremot förhåller det sig sämre.

— Men deraf har jag tillräckligt, — återtog Malkolm likgiltigt.

— Jag vet det. Och det är just detta, som kommit mig på en besynnerlig idé. Om du dog ogift, hvem skulle då ärfva dig?

— Ärfva mig? Det vete fan! Det har jag aldrig tänkt på. Jag har ingen slägt, som du vet.

— Jag vet ingenting mer, än att dina föräldrar dogo i din barndom, och att du icke har några syskon.

— Min far härstammade ifrån Kurland, der hans familj är gammal, och jag har der någonstädes ett gammalt slott, en intendent och till och med ett par hundra smutsiga underhafvande. Men hvad hafva mina släktförhållanden att göra med den sak jag berättat dig?

— Mycket kanhända. Har du alls intet reda på, om du eger någon släkt der ute?

— Nej, sannerligen jag någonsin brytt mig derom! Imellertid ligger inom mig ett dunkelt minne af att jag hört min förmyndare säga, att jag egde en kusin, som uppfostrades i Petersburg.

— Vet du hvad? Jag anser det icke omöjligt, att den der kusinen kan hafva någon del i den hvita pierrot's upptåg.

— Hvilken galenskap! Han känner troligen lika litet om mig som jag om honom. Han vet kanske icke ens, att jag lever.

— Hvem vet? Då man blifvit uppfostrad i Petersburg, får man lätt arronderingsplaner och är alls icke noga om medlen.

— Men jag förstår dig icke, — sade Malkolm med matt och likgiltig röst.

— Jag vill icke trötta dig längre, du har redan ansträngt dig alltför mycket, din helsa är verkligen klen och angripen. Jag lemnar dig nu, det är redan öfver midnatt, men jag återkommer i morgon, och

då skola vi vidare tala om saken, — sade Alf och steg upp.

— Nej, Alf stanna ännu en stund! Jag har ingen lust att lägga mig. Sommar-natten är så ljus och sval. Jag har hem-tat mig nu, det var endast en öfvergående matthet. Säg mig nu hvad du menar! Jag förstår ingenting. Jag är ibland alldeles ur stånd att reda mina tankar, mitt huf-vud kännes så tomt som ett urblåst ägg, — tillade han sorgset och förde sina smala hvita fingrar öfver pannan.

— Nåväl, Malkolm, se här, hvad jag tän-ker: ett af de två måste vara förhållandet. Antingen är den hvita pierrot'n endast ett foster af din egen inbillning och existerar endast i dina drömmar, och du vet, att lä-karne konstaterat Hamlets ord, att "dröm-mar komma ifrån magen", eller också finnes det verkligen en person, som plågar och oroar dig med sina nattliga besök, och om så är, måste han hafva något skäl, och detta skäl måste för honom vara af större vikt, än du antagit, efter han, som du påstår, följt dig i mera än ett år, hvart du begif-vit dig.

— Det är icke någon person, någon mensklig varelse; jag skulle då längesedan hafva upptäckt honom.

— Det är således endast en dröm, en mara, som plågar dig, och som öfvergått till en verklig monomani, hvaraf du nu lider?

— Nej och ja! Det är en mara, en vam-

pyr, som suger mitt blod och min kraft, en afgrundsande eller hvad du vill kalla det, ett väsende, som existerar för *mig*, men icke för någon annan, som *mina* sinnen uppfatta, hvaraf mina nerver lida, därför att hela mitt själstillstånd antingen höjt sig öfver eller sjunkit under det normala förhållandet, det förhållande, som tillåter oss människor att lefva midt ibland de hemlighetsfulla väsenden, hvilkas åsyn och uppfattning vår organism icke uthärdar: jag är hemfallen under denna förfärliga clairvoyance, som gifver sina offer vansinnet eller döden.

— Malkolm, du förvånar och bedröfvar mig med dylika spetsfundiga barnsligheter.

— Dessa barnsligheter böra åtminstone icke förvåna dig, ty de äro så gamla som människosläktet, de förekomma ju beständigt. Hvarje folks historia vittnar ju derom liksom hvarje människas eget sinne, i den lärdes dunkla grubbel och vetenskapliga analogier så väl som i vildens grofva vidskepliga instinkt, och du tror, att alla dessa, i sjelfva verket sammanstämmande vittnesmål äro utan grund, föraktliga och betydelselösa, att dessa upprepade aningar och uppenbarelser från andeverlden äro tomma lögner, därför att de uppfattats på så olika sätt. Du *tror* icke, därför att *dina* sinnen icke tillåta dig att se. På samma grund skulle du förneka hela den djurverld, som mikroskopet visar oss, därför att du möj-

ligen aldrig egt eller nyttjat ett dylikt instrument.

Malkolms resonnement förbryllade Alf en smula, han teg en stund och sade sedan skrattande:

— Du vet, att det i smakfrågor icke finnes några bindande bevis, och som en sådan anser jag detta. Huru som helst, så har jag föresatt mig att bota dig, och jag skall lyckas, var säker derom! Antingen skall jag — för att nu tala i din egen smak — åter insvepa dig i de helsosamma moln, som för oss jordens barn dölja ande-
verldens odiösa diablerier, så att du glömm-
mer och liksom jag skrattar åt dessa dumma
visioner, eller också skall jag ertappa och
genomprygla den skurk, som troligen fått
väl betaldt för sina taskspelarekonster. Se
så, der har du mitt ultimatum!

Malkolm svarade ingenting. Alfs skämt-
samma ton stötte honom. Det låg alltför
mycken misstro och lättsinne deri.

— Låt oss nu återkomma till anlednin-
gen för ditt besök, — sade han ändtligen
allvarsamt. — Jag önskade mig en res-
kamrat, men nu skulle jag icke vilja hafva
någon annan än dig.

— Och jag begär icke bättre än att få
följa dig som din skugga. Förlåt min poj-
aktighet och tro på min innerliga vänskap,
som kanske ibland låter mig skämta, en-
dast för att dölja min oro eller mina be-
kymmer för dig!

— Tack! Jag vet, att jag kan lita på

dig. Du upptäcker icke min svaghet eller min sjukdom för någon och hjälper mig att qvarhålla den smula förnuft, jag har i behåll.

IV.

För femtio eller sextio år sedan var det sotiga och dimmiga London ännu rökigare och otrefligare än nu, ty gasen, denna de välsignade svarta stenkolens försonare, hade ännu icke öfver de nedrökta taken och de klibbiga murarne sändt sitt ljus.

Gaslågorna, dessa "diamanter i stenkolen", voro då representerade af dunkla oljelampor, hvilka lyste genom den eviga dimman som en fyllbults röda och talgiga ögon.

På en af denna stads mest besökta gator låg ett smalt och högt hus, inklämdt i raden af smutsiga likar, hvilka väl alla en gång i tiden, vid sin första fulländning, varit rena och kalkhvita, men nu voro fulla af fuktfläckar och detta obeskrifliga svarta, klibbiga stoft, som är egendomligt för denna hamrande, surrande, bullrande och rökomhöljda fläck af jorden.

Två trappor upp i detta hus, framför en dörr, på hvars blanka messingsplåt lästes namnet: "Henry Crawford, jurist", stod en ung, elegant man, famlande i halfmörkret efter ringsträngen, som skulle förhjelpa mr Crawfords klienter ifrån skymningen i hans förstuga till det långt villsammare dunklet i hans juridiska vishet.

Äntligen ljöd det aflägsna pinglandet af en klocka; dörren öppnades, och Astley Cameron, ty det var han, insläpptes i en tambur, der en messingslampa i taket spred sitt ljus öfver en rad af polerade klädhångare och en matta af vaxduk.

Klockan var icke mer än ett vid middagstiden, men i januari månad kan ännu ingen menniska, i denna del af staden åtminstone, ega pretention på att se en skymt af himlens ljus inom sina fyra väggar. Och då Astley af en artig och gulblek skrifvare, med en penna bakom hvardera örat, infördes i mr Crawford's kabinett, satt denne gentleman och skref vid skenet af en stor lampa, som var så mycket nödvändigare, som man icke ens ansett nödigt att anbringa några fönster i rummet.

Skrifvaren uttalade helt tyst den främmandes namn, liksom han varit en konspiratör, kommen till ett hemlighetsfullt, politiskt möte, och mr Crawford steg upp och närmade sig stilla och ljudlöst, liksom i öfverensstämmelse dermed.

Juristen var en liten spenslig person, med glesa, ljusröda polisonger och tunnt, rödt hår, som stod ut i en tofs på hvardera sidan om hans skalliga och blanka hjessa och gjorde, att hans temligen stora hufvud, med de flata öronen, såg ut som en mathemtare.

Han bemödade sig att öfver sina glasögon med guldbågar granska sin gäst, men då detta icke tycktes lyckas rätt bra, sköt

han dem sakta upp i pannan, fäste sina små ljusgrå ögon på Astley, under det han sammanknäppte sina fina och vackra händer öfver sin ljusa väst, och sade artigt:

— Hvarmed kan jag tjena er, mr Astley Cameron?

— Jag kommer till er, mr Crawford, för att utbedja mig några upplysningar.

— Aha, ni är utländing, kan jag höra! — sade juristen, tydligen kännande detta medlidsamma förakt, som hans landsmän så ofta visa öfver oförmågan att riktigt framgurgla de förtjusande engelska strupljuden.

— Jag tror mig vara engelsman, men jag är uppfostrad i Sverige, och vänder mig till er i anledning af er forna egenskap af juridiskt biträde åt den aflidne lord Percy Hawerfield.

— Min far hade i fyrtio år de Hawerfieldska affärerna om händer; jag ärfde denna befattning redan under den gamle lordens lifstid, och jag fortfar ännu att ega hans sons förtroende.

— Hans sons? — utropade Astley bestört.

— Hans son, den unge lord Astley Hawerfield.

— Lorden har då haft två söner?

— Nej, aldrig! Detta är hans enda son.

— Ni menar kanske, att den äldste dog, medan han var helt späd?

— Jag menar, att det aldrig funnits mer

än ett enda barn, den nuvarande lorden, hvars mor dog efter ett par års äktenskap.

— Det är ju lord Percy Haverfield till Aukwoodhouse, hvarom vi tala?

— Det har aldrig funnits mer än en af detta namn.

— Nå väl, min herre, ni skulle göra mig ett stort nöje, om ni ville hafva godheten meddela mig några närmare detaljer om denna familj, det var dessa upplysningar jag önskade af er, — sade Astley förvirrad och sjönk ned på den lackerade trästolen, som mr Crawford bjöd honom.

— Med mycket nöje, ingenting är lättare min herre, jag kände alla medlemmarne af denna familj lika väl och kanske ännu bättre, än jag känner personer af min egen slägt.

Juristen aftog sina glasögon och lutande sig ända ned till sina knän, för att bortblåsa ett damkorn på sina ljusbruna benkläder, uppdrog han en stor citrongul sidenduk, för att långsamt och noggrannt aftorka glasögonen, hvilka han, pröfvande litet imellan, höll så nära ögonen, att näsan för hvarje gång snuddade deremot och gjorde en ny torkning af glaset behöflig.

— Fadern till den affidne lord Percy, — började han ändtligen med mycken högtidlighet, — var Donald Haverfield, gift med miss Darney. Han hade med henne tvenne barn, en son, som dog ung och efterlemnade ett barn, en son, lord Percy, hvilken uppfostrades af sin farmor, och en

dotter, gift med öfverste Robert Hocktinton, hvars enda barn, en dotter, efter föräldrarnes död vistades på Aukwoodhouse tillsammans med sin kusin.

Man ansåg de båda unga hysa någon ömmare böjelse för hvarandra, men imelertid gifte sig miss Agnes Hocktinton, strax efter mormoderns död, med en mr Merton, och lord Percy, som nu för trenne månader sedan afled vid femtiofem års ålder, blef enligt sin farmors önskan gift med en rik arftagerska, en miss Darney af samma släkt, men af en annan gren än den gamla lady'n sjelf, som, efter hvad jag redan nämt, dog tidigt, och hvars ende son, den nuvarande lord Astley Hawerfield, är en af Englands rikaste ädlingar.

— Men denna miss Hocktinton eller mrs Merton, hvad vet ni mera om henne?

— Inte mycket. Hennes man dog eller försvann på ett mycket hemlighetsfullt sätt, man trodde honom hafva fallit af hästen och dött under en promenadridt, men man återfann icke hans lik, och hans enka lemnade kort derefter England, af sorg som det sades, förmögenheten tillföll en aflägsen släkting, en sak, som jag alltid lagt enkans advokat till last, hon erhöll endast en lifränta, hvilken skickades till Sverige, der hon vistades, efter hvad jag hört sägas af mr Smidt, som skötte hennes affärer.

— Lefver hon ännu?

— Nej, helt nyligen, någon af dagarne,

läste jag en annons om hennes död i någon aflägsen trakt af Sverige.

— Det är mycket rätt, mrs Merton dog för sex veckor sedan; det är jag, som låtit införa tillkännagifvandet derom.

— Jaså, ni kände henne då?

— Jag är uppfostrad af henne.

— Aha, en fosterson, jag förstår, och ni tror er kanhända ega några anspråk på arf, men dylika anspråk erkänner icke lagen som ni vet; mrs Merton hade inga barn med sin man och...

— Ni misstar er fullkomligt, det är icke på mrs Merton jag har några anspråk, ehuru... Men låt oss nu återkomma till den affidne lorden, om hvars familjeförhållanden alla edra meddelanden äro i fullkomlig öfverensstämmelse med de under rättelser jag redan fått, utom i afseende på hans son.

— Lord Astley?

— Ja, lord Astley. Är ni fullkomligt väl underrättad, min herre, i detta fall?

— Ja, hvarför skulle jag icke vara det?

— Derför att jag har goda skäl att förmoda, det lord Percys äldste son anses för död.

— Men min herre, jag har ju redan sagt er, att lord Astley aldrig haft någon bror, åtminstone ingen, som kan bära hans fars namn.

— Huru gammal är han då?

— Jag skall kunna säga er det med fullkomlig noggrannhet, — sade juristen.

småleende, satte på sig glasögonen, steg upp, öppnade en låda i sin skrifpulpet och bläddrade ibland några papper.

— Lord Astley Percival Hawerfield är född den 10 februari 1786, — sade mr Crawford och såg upp. — Han är således tjugofyra år gammal och kan omöjligt någonsin hafva haft någon laglig äldre bror, emedan hans födelse inträffade icke fullt ett år efter hans föräldrars äktenskap.

— Jag känner icke dagen och månaden för min födelse, men det är samma år, — mumlade Astley helt tyst för sig sjelf.

— Ursäkta, min herre, — sade mr Crawford efter en stunds tystnad, då Astley satt stum och orörlig, — är det något, hvarmed jag vidare kan tjena er, min tid är mycket upptagen och...

— Förlåt, att jag besvärar er, men säg mig ännu en sak, känner ni lord Astley personligen?

— Ja visst, jag känner honom sedan hans barndom; men hvarför frågar ni mig detta?

— Jag ville veta, om han mycket liknar sin far?

— Nej, han liknar just icke hvarken sin far eller mor, det skall vara en onkel i familjen, hvars utseende han ärft; han är imellertid långt vackrare, än hans far var, och äfven till lynnet skall han brås på den der gamla slägtingen, ty han är en smula extravagant och äfventyrlig i sitt lefnads-sätt, en sak, som man icke kan förundra

sig öfver hos en så ung, rik och oberoende herre.

— Jag förmodar, att han vistas på Aukwoodhouse?

— Nej, min herre, han reste strax efter sin fars död till kontinenten, han är för närvarande i Italien.

Astley teg villrådlig, och juristen, som ingenting vidare hade att säga och tydligen ville blifva af med honom, erhöi i det samma en välkommen anledning att bugande följa honom till dörren, då ringklockans häftiga ljud förkunnade en hemmastadd klients ankomst.

Nedkommen på gatan, stod Astley obestutsam ett par minuter, innan han återvände till det hotell, der han bodde, och väl ditkommen, kastade han sig på en soffa helt upprörd och missmodig.

Häftig och oerfaren hade han föreställt sig, att han endast behöfde visa sig för att blifva erkänd och komma i åtnjutande af det stånd och det namn man så länge beröfvat honom, och nu hvad fann han väl?

Hvad han aldrig ett ögonblick drömt om, en annan redan i besittning af detta namn.

Den plats i samhället, som han trodde vara tom, som var hans, den var redan upptagen; det fanns redan en lord Astley Hawerfield; i det hem der han trodde sig hafva varit älskad, saknad och begråten, der hade man ingen aning ens om hans tillvaro, och alltsammans, hela denna hi-

storia, som fyllt hans själ med smärta och vrede, ömhet, längtan och hopp, den var kanhända icke annat än en grym dikt af denna besynnerliga qvinna, hvars hatfulla sinnes bitterhet öfverlefde henne själf.

Huru kunde han väl ega den ringaste förhoppning att eröfra en rättighet, som allt ifrån barndomen tillhört en annan? Hans uppträdande och anspråk skulle ju anses löjligt, rent af vanvettigt, på samma gång denna väckta förhoppning var en brand inkastad i hans själ, som skulle förtära honom, och det var utan tvifvel detta hans demoniska fostermor åsyftat.

Så tänkte Astley i sin första förtviflade bestörtning, vid underrättelsen om den verkliga lord Astleys tillvaro, men en mera sansad och lugn eftertanke visade honom likväl saken ur en annan synpunkt och lät honom icke helt och hållet förlora modet.

Om det verkligen varit den hämdfulla mrs Mertons mening att bedraga honom med ett falskt föregifvande, så var *han* naturligtvis icke det utsedda *offret*, utan endast *medlet* för hennes fortgående hämd på en familj, som hon hatade; förbittrandet af hans lif var en småsak, en obetydlighet för henne, men beräkningen af styrkan i det medel hon valt var fullkomlig; ty det är icke lätt att lemna förhoppningar, hvilkas perspektiv äro rikedom och rang, och det frö till tvedrägt, strid och skan-

dal hon utsått, skulle utan tvifvel blifva fruktbart.

Om han icke var lord Percys son, hvems var han då? Hvarför skulle mrs Merton hafva uppfostrat honom? "Lord Astley hade åtminstone ingen bror, som egde rätt till hans fars namn", hade Crawford sagt. Skulle möjligen de första gissningarna om hans härkomst vara sanna, skulle denna qvinna likväl vara hans mor? Nej, nej! Astley sprang upp ifrån soffan med fuktig panna. Dessa tankar qväfde honom, han ville icke längre fördjupa sig i fåfänga gissningars qvalfulla mörker.

Utan vänner eller ens bekanta i den stora främmande staden, var Astley imelertid inskränkt endast till sitt eget omdöme och förstånd; och som vanligt menniskoförstånd, det må nu vara huru aktningvärdt som helst, alls icke gagnar i juridiska frågor, så var det ganska sannolikt, att, huru mycket han än, i sin enslighet i det dystra rummet vid Coventgarden, ansträngde sin tankeförmåga, han likväl icke skulle komma till något tillfredsställande resultat.

Det föreföll honom, som om mr Crawford, juristen, hvilken han nyss lemnat, vore en hederlig karl på sitt sätt, det vill säga, att han höll sig till sak och icke till person, såsom en lagkarl bör vara, och i detta fall vore det utan tvifvel bäst att fullt uppriktigt och med ens underkasta saken hans omdöme.

Astley var ännu i den ålder, då man har svårt att föreställa sig, det icke alla människor vilja det rätta, om de bara känna och blifva öfvertygade derom.

Om således mr Crawford ansåg någon sanning ligga i den berättelse, på hvilken Astleys förhoppningar grundade sig, så skulle han möjligen hjälpa honom att upp-daga och bevisa densamma.

Väl kommen till denna öfvertygelse, sprang Astley upp från soffan, tog sin hatt och skyndade tillbaka till mr Crawfords boning.

Astley visste icke ännu, att sanningen i juridiken har oändligen många färger, och att en saks framgång alls icke beror af dess rättvisa och riktighet, utan af sakfö-rarens talent och bevisningskonst. En engelsk jurist är icke uteslutande sanningens och rättvisans försvarare, han är äfven brot-tets, och i synnerhet är han det lysande frasmakeriets mer eller mindre talentfulle kämpe.

Det var sent, klockan var sju på qvällen och då Astley hunnit leta sig fram till det gamla smutsgrå huset och stod vid trap-pan i den första, mörka förstugan, der en liten dunkel lampa, fästad vid väggen, brann, hörde han en dörr stängas ofvanför och strax derefter någon, som i långa skutt kom rusande trappan utför.

I den nedkomne igenkände han samma stillsamma och städade person, som först mottagit honom på mr Crawfords kontor,

och fick höra, att juristen gått hem för att äta middag, att kontoret var stängdt för dagen, och att man icke vidare kunde få tala vid mr Crawford i affärer, samt att han bodde i en helt annan trakt af staden.

— Ja, min herre, — sade skrifvaren och gnuggade sina händer med liflighet, — mr Crawfords kontor stänges precis klockan sex. Mr Crawford sjelf försvinner ur affärslifvet för att blifva människa och familjefar; ni skulle i detta ögonblick icke känna igen honom, derom är jag öfvertygad, der han nu sitter framför sin färestek med hustru och barn. Och jag, hans första biträde, mr James Gordon, tyst som en katt, lurande, stel och högtidlig som en uppstoppad uggle och obehaglig som sjelfva fan, jag blir monsieur Jaques Amedée Gordon, som ni här ser framför er, glad som en lärka och glömmande all verdens advokatyr för att kunna roa mig som en äkta gascognare.

— Hvad, min herre, ni är fransman? — sade Astley helt förvånad öfver bokhållarens besynnerliga förvandling.

— Ja, jag är fransman till lif och själ, men endast ifrån klockan sex på qvällen till klockan sex på morgonen. Men kom nu ut ifrån detta fördömda mörka hål, gif mig er arm, ni är främling, ni är mycket ung! Vill ni, att jag blir er ciceron och vän här i detta sotiga Hades, der det icke duger att dröja alltför länge, om man icke

vill bli grön och gul som en gurka af mögel och spleen?

— Men huru kommer det då till, att ni är bosatt här, som det tyckes?

Mr Gordon höjde på axlarne med en teatralisk åtbörd och svarade ingenting.

— Nåväl! Hvad säger ni om mitt förslag? Vill ni, att jag följer med er, eller skiljas vi helt enkelt åt? — fortfor den glade fransmannen, i det han ruskade upp sitt slätkammade hår, satte hatten på sned och armen i sidan.

— Jag tackar er rätt mycket, jag har ingen enda bekant här. Jag tror mig visserligen vara född i England, men känner icke mera till mitt fädernesland, än om jag vore på Fidijöarne.

— Nå, ni har icke skäl att beklaga, att er uppfostran icke blifvit gjord i London; imellertid behöfver ni nu här en glad vän och en pålitlig rådgifvare, och jag vill för er blifva båda delarne.

Hvad det första angick, så hyste Astley intet tvifvel, men det senare syntes honom mindre säkert, likväl hade den pratsamme bokhållaren någonting så godmodigt och uppriktigt, och dessutom en viss aflägsen likhet med Astleys vän der hemma i Sverige, den glada, hederliga Alf Stjerne, att han med verkligt nöje och tacksamhet antog hans tillbud.

På sin nya väns förslag satte de sig upp i en åkardroska vid Strandstreet, för att fara till ett fashionabelt ställe att äta mid-

dag, och sedan följdes de åt på Drurylane-teatern.

Jaques Gordons muntra lynne, qvicka infall och noggranna kännedom om allt, som kunde interressera en främling, intogo Astley fullkomligt; och man skulle i sanning varit äldre och mera människofientlig, än Astley var, för att icke finna behag i hans sällskap.

Det är visst sannt, att hans bildning tycktes vara temligen ytlig och inskränkte sig till de tarfliga kunskaper, som voro nödvändiga för en "förste skrifvare" på en juridisk byrå, men han egde denna medfödda takt och naturliga elegans, som äro hans landsmän egna, och hvad som felades i hans uppfostran, det ersattes af hans fyndighet och observationsförmåga. Dessutom låg det i hela hans personlighet en viss naif godhjärtighet, som i Astleys tycke talade mest till hans fördel.

Då de båda unga männen återkommit till hotellet och inträdt i Astleys rum, ansågo de sig som gamla vänner, och Gordon kastade sig i soffan med den mest ogenerade vårdslöshet.

— Du frågade, hvarför jag vistas här i London, och jag vill helt öppen hjertigt meddela dig det — sade han gäspande. — En fattig gascognare som jag behöfver förtjena penningar. Nå väl, jag har en morbror, som är pastejbagare här, som blifvit rik på några år, och som ämnar snart gifva sig af till hemorten igen, det var genom

honom jag först fick det infallet att försöka min lycka här, för att likasom han en dag kunna återvända till mina berg, till Garonnes klara vatten och Marmande, min födelsestad.

Jag lyckades äntligen, efter flera fruktlösa försök på andra håll, att blifva antagen som skrifvare hos mr Crawford, hvilket far var en af Londons mest ansedda jurister. Sonen, mr Henry Crawford, är en strängt redbar man, om han också icke har faderns talent och skarp-sinnighet. Jag har nu i två år temligen väl uthärdat tvånget och tystnaden på hans kontor, derigenom att jag hvarje afton skakar af mig den tunga rustning af engelskt pedanteri och cirklad högtidlighet, som jag hvar morgon med återlifvade krafter påtager, med detsamma jag tillknyter min hvita halsduk: detta tvåfaldiga lif är icke utan sitt behag. Vi gascognare älska masquerader och teatraliska föreställningar, vi äro födda till skådespelare, och då jag klibbat ihop mitt hår, för att dölja kruserna deri, och strukit det slätt öfver pannan, pådragit min tunga rock och antagit den glatta, intetsägande minen af en städad engelsk skrifvare, så känner jag en verklig belåtenhet och stolthet öfver min förmåga att utan masque kunna masquera mitt utseende och förändra min figur.

— Men hvad säger din principal om denna metamorfos? — inföll Astley förvånad.

— Ah! han vet naturligtvis ingenting derom, han har aldrig sett mig i min naturliga menniska; jag skulle då med ens vara beröfvad mina fyra hundra pund, förutom att den stackars mannen skulle få slag af förskräckelse och inbilla sig, att jag vore en hemlighetsfull bof, som enkom kommit till London för att mörda och plundra honom, och hvars rätta hemvist borde vara Newgate — sade Gordon skrattande.

— Men om du genast framställt dig sådan du är för honom?

— Så skulle han afskedat mig helt tvärt; hur tror du väl, att jag fick det infallet att söka förändra min person, i någorlunda likhet med dessa fadda öboar, jo just derigenom att mitt sätt, mitt krusiga hår, mina lifliga ögon och mitt franska uttal i början läto mig misslyckas, hvart jag vände mig; man sade mig rent ut, att jag hade icke ett "passande utseende". I England, ser du, måste man se ut som ett gudsnådligt, men väl tvättadt och stärkt syndaregister, om man vill anses för hederlig karl. Helst bör man hafva ljusrödt, mjukt hår och sandgula polisonger, dimmiga ögon, smutsgul hy, ett par stora och långa framtänder och en viss likstelhet i hela kroppen; men som jag nu alls icke kunde åstadkomma allt detta, utan en vådlig masquering, så hjälper jag mig med min omsorgsfulla toilett och all den slöhet och färglöshet jag förmår gifva mitt ansigte,

för att derigenom vinna den "passande vårdighet" som är nödvändig.

— Men om detta utseende är behöfligt för ens framgång, då kommer jag visst att spela en simpel rol i London, — sade Astley skrattande åt Gordons öfverdrift.

— Åh, med verkliga gentlemän, det vill säga med de förnäma, är man icke så nogräknad, i fall naturen skulle hafva nekat dem detta lyckliga utseende; men för alla sådana, hvilkas utkomst beror af det förtroende de väcka, för dem är det en afgjord fördel att se ut på detta sätt.

— Men du för imellertid ett odrägligt lif?

— Ah, bah! Hvad gör man icke för fyra hundra pund? Det är en vacker summa det minsann. Jag lägger ihop tre fjerdedelar deraf, sätter in dem i en bank och förräntar dem, och om tre eller fyra år är jag fri. Jag har en liten flicka, som väntar på mig; hon har följt mig hit och arbetar hos en fransysk modehandlerska, vi råkas hvar söndag och ibland oftare. Zusette är den vackraste flicka man vill se. Jag har redan ett litet kapital; vi gifta oss, återvända till Gascogne, bosätta oss, och till slut hvem vet, jag blir kanhända maire i Marmande.

Gordon sprang upp ifrån soffan, gjorde en kullerbytta i luften och föll, behändigt som en lindansare, ned igen på den brakande soffan, midt för den förbluffade Astley.

— Se så, nu känner du min anspråkslösa lefnadshistoria, som jag icke skulle så här uppriktigt berättat dig, ehuru gascognare jag är, om du varit engelsman, men jag är en smula fysionomist också, och jag tyckte mig, redan i förmiddags då jag släppte in dig till mr Crawford, finna en viss själsfrändskap oss imellan. Och nu skulle jag gerna vilja veta hvad ditt besök hos min principal angick; det förefaller mig, som jag i det afseendet skulle kunna vara dig till nytta.

Astley besinnade sig ett ögonblick, men behofvet att meddela sig med någon besegrade hans naturliga försigtighet, och utan att ingå i några detaljer eller nämna några namn, sade han Gordon anledningen till sin resa och sin obeslutsamhet att vidare söka mr Crawfords biträde.

— Crawford är en redbar jurist, sträng och omutlig som lagen sjelf. Du skulle visserligen kunna meddela honom saken, utan afseende på att han, som du säger, sköter din motparts affärer, han skulle i alla händelser ärligt säga dig sin tanke, derom är jag öfvertygad, men han kunde naturligtvis icke blifva din saksförare, och han skulle sedan begagna sig af de upplysningar han fått af dig till sin klients fördel.

— Men du sade ju, att han var rättskaffens som lagen sjelf?

— Ja, i sitt enskilda lif, men naturligt-

vis skall han göra allt för den saks framgång, hvilken han åtagit sig.

— Men han bör icke, om han är ärlig, åtaga sig annat än rättvisa saker.

— Ah, min Gud, hvem vet det på förhand? Det, som lyckas, är rättvist, förstår du.

— En besynnerlig teori i sanning.

— Ja, kanhända, det angår mig icke, det är imellertid den teori, som våra advokater beständigt praktisera; det tillhör dem att motivera den och bevisa rättvisan af sin sak.

— I detta fall bör jag naturligtvis icke vidare besvära din hedervärda principal?

— Nej, det är bättre du rådfrågar Gibson i West-End; han är ansedd såsom Londons skickligaste advokat, om han äfven icke är så samvetsgrann som Crawford.

— Det är då kanhända en dålig karl?

— Ah, nej! Långt derifrån: han har utfört de vackraste saker och vunnit ett stort rykte, hans talent är utomordentlig; han gör svart till vitt eller tvärtom och förvånar hela världen med sin logik. Du bör utan fråga vända dig till honom, i synnerhet om din sak är mycket kinkig och invecklad.

— Invecklad är den visserligen, men i min tanke fullt rättvis.

— Ja, naturligtvis, — sade Gordon skratande.

— Du skrattar. Skulle du kunna mistänka, att...

— Att du icke *tror* på rättvisan af dina anspråk? Nej visst icke! Men för fan, klockan är snart ett på natten, farväl!

Den originelle kontorsskrifvaren steg upp, skakade Astleys hand som en engelsman och helsade honom sedan som en fransman med att vifta med handen och kyssa på fingrarna åt honom, under det han försäkrade honom i de mest öfverdrifna ordalag om sin beskyddande vänskap, och aflägsnade sig slutligen, småsjungande en fransk visstump på en obegriplig munart.

V.

Dagen derpå gick Astley att uppsöka den anvisade mr Gibson.

Det var en lång och knotig herre, med stora knän och en ofantlig näsa imellan ett par rätt utstående borstlika ögonbryn af rödgrå färg, yfviga polisonger, som liknade förtorkade enbuskar, och en kantig välrakad haka, som försvann i en styf hvit halsduk.

Hans utseende tycktes således i alla afseenden temligen väl öfverensstämma med Gordons kännetecken på den engelska hedern och tillförlitligheten, och ehuru advokatens person syntes ingenting mindre än intagande, så låg det likväl i hans grå ögon ett uttryck af klokhets och kraft, som väckte förtroende.

Han åhörde Astleys berättelse, utan att säga ett ord, och under det han oupphör-

ligt med sina långa torra fingrar knäppte på locket af en stor gulddosa, hvarur han slutligen, när Astley tystnat, tog sig en pris, tillräckligt stor för att fylla ett likörglas och väl beräknad efter vidden af hans ena ofantliga näsborre.

Han smålog derefter på ett mycket obestämdt sätt, hostade ett par gånger, snöt sig med ett brak, som kom fönsterrutorna att darra, och sade derpå helt långsamt, under det han fixerade Astley:

— Det är visserligen icke omöjligt, min herre, att er sak kan hafva någon utsigt för sig; allt beror på tillförlitligheten af de papper, ni säger er medföra. Vill ni kanhända visa mig den?

— Här äro bevisen för att jag verkligen är den jag ger mig ut för att vara, det vill säga mrs Mertons fosterson, uppfostrad af en prest i Sverige, och här en afskrift på engelska af detta fruntimmers bikt inför samma prest, innan hon dog, — sade Astley, lemnande juristen de medförda papperen.

Mr Gibson bläddrade deri några minuter, sköt sin stol närmare bordet, lade sin stora flata hand på den lilla plätten af rödgrått hår, som betäckte hans hjessa, och tycktes allt mera intresserad af den dödas bekännelse, ju längre han läste.

— Här äro många sannolikheter, en mängd detaljer, som kunna blifva bevisande, i fall de äro sanna. Vår första åtgärd måste bli att skaffa oss upplysningar derom. Ja,

min herre, efter allt hvad jag kan se, så anser jag det väl löna mödan af en undersökning om dessa förhållanden åtminstone. Ni känner imellertid utan tvifvel, att det redan finnes en lord Astley Haverfield?

— Ja, till min förvåning har jag nu fått underrättelse derom.

— Ni borde icke förvånas deröfver; det är ytterst sällsynt, att icke en arftagare finnes till ett vackert namn och en stor förmögenhet.

— Men det kan ju icke finnas mer än *en* verklig sådan?

— Nej, naturligtvis.

— Ni tror mig väl icke om att vilja tillskansa mig en rätt, som icke är min?

— Nej, sanningen att säga, så tror jag det verkligen icke, ni ser alltför ung och oerfaren ut dertill, men detta är en sak för sig; det är alls icke er *vilja*, utan er möjliga *förmåga* i detta fall, som intresserar mig, — sade mr Gibson leende.

— Men, min herre, hvarifrån tror ni väl, att denna lord Astley har kommit? Kan han icke vara min bror?

— Det är mycket svårt att säga, lika svårt som att veta, hvarifrån ni sjelf kommit; att ni icke äro bröder, derom är jag nästan fullt förvissad, ty lord Percy Haverfield var endast gift ett par år och har aldrig haft mer än en son.

— Men i detta fall tyckes jag icke ega mycket hopp. Det tyckes verkligen så. Hvem vet likväl?

— Er erfarenhet och skarpsinnighet skola åtminstone snart kunna afgöra om sannolikheten eller hopplösheten i denna sak.

— Jag kan icke nu fatta någon egentlig mening derom; det har funnits lika mörka och invecklade frågor, hvori man lyckats bringa bevisning och ljus. Det blefve, i händelse man funne skäl att börja denna affär, utan tvifvel en mycket kostsam rättegång.

— Ja, och jag vill öppet säga er m:r Gibson, att jag har ganska litet att offra derpå. Om ni därför anser saken alltför mycket tvifvelaktig, så...

— Godt, jag förstår. Lemna mig imellertid papperen, jag skall med mera noggrannhet gå igenom och granska dem. Ni har originalhandlingen här i England naturligtvis? Återkom om ett par dagar! Jag skall imellertid göra mig litet närmare underrättad om den Hawerfieldska familjen och möjligen få kunskap, om det finnes någon öfverensstämmelse mellan verkliga fakta och denna berättelse, skrifna, som det tyckes, i en särdeles upprörd och exalterad sinnesförfattning. Jag skall, som sagdt är, efter några dagar kanhända kunna säga er, om jag anser mig kunna åtaga mig er sak. I detta fall får jag räkna på framgången. Jag är icke rik, men vi jurister få ofta riskera dylika affärer, det är vårt yrke ser ni.

Advokaten steg upp, inlade sorgfälligt den engelska afskriften eller öfversättnin-

gen af Agnes Mertons bikt, som Astley lemnat honom, och fyllande med mycken gravitet den andra af sina stora näsborrar med en lika qvantitet spanskt snus, som den första förut erhållit, bugade han sig för Astley med ett välvilligt och beskyddande leende och satte sig sedan ned vid sin pulpet, under det Astley stängde dörren efter sig.

Då man är utan bekantskaper och vid klen kassa, så är det i sanning ingenting afundsvärdt att sysslolös ströfva omkring gatorna i en stor stad eller sitta instängd på ett schweitzeri eller ett hotell, och Astley fann således tiden oändligt lång.

Han hade hunnit att vandra åter och fram på Pall Mall och S:t James Street, beskådande den brokiga och eleganta värld, som liksom de färgade glasbitarna i ett kaleidoskåp ständigt omvexlade och likväl ständigt framstälde för ögat samma enahanda, och hemkommen hade han enligt sitt löfte skrivit till Alf Stjerne ett långt bref, som redogjorde för allt, som han icke hunnit meddela honom vid sin afresa ifrån Sverige, och likväl var klockan endast sex på eftermiddagen, dagen efter den då han varit hos mr Gibson.

Hans enda bekantskap, den glade fransmannen, hade lofvat komma till honom på qvällen för att i Astleys sällskap soupera tillsammans med den vackra Zusette, men det var ännu en timme, innan hans kontor stängdes, och Astley kastade sig gäsplan-

de på soffan, i detsamma uppassaren inkom med hans middag.

Gossen drog fram bordet, flyttade ljusen derpå och stälde brickan bredvid, under det han betraktade Astley med en nyfiken och knipslug blick.

— Hvad är detta Thim? — sade Astley, som med förundran upptog en liten väl sammanviken och förseglad himmelsblå biljett, hvilken låg ofvanpå hans serviett bredvid tallriken.

— Jag vet icke, — sade gossen småskrattande. Med händerna instuckna under sitt hvita förkläde hade han tydligen väntat på denna fråga.

— En biljett utan adress! Hvarför har du lagt den här?

— Jag har icke lagt dit den.

— Hvem har gjort det då?

— Ett vackert fruntimmer, herre!

— Hvad pratar du för dumheter? — sade Astley rodnande.

— Jag talar sanning, herre!

— Hvem tillhör då biljetten?

— Den är till er naturligtvis.

— Huru vet du det?

— Hon mötte mig i trappan och frågade, hvart jag skulle gå, och då jag svarade: till herrn i n:r 12, fyra trappor upp, så sade hon så här: det passar bra, då kan du lemna honom detta.

— Men om hvem talar du?

— Om mamsell Anaïs, den vackra kam-

marjungfrun hos den franska damen, som bor i första våningen.

— Det måste vara ett misstag. Jag känner hvarken den franska damen eller hennes kammarjungfru, — sade Astley allvarsamt och kastade biljetten obruten på soffan.

— Det är visst intet misstag, det vet jag mycket väl, ty hon har flera gånger frågat efter er och velat veta ert namn, men jag visste det icke, ty vi bruka endast nämna gästerna med numret af deras rum.

— Men jag känner henne icke, hör du.

— Hvad betyder det? Hon känner imellertid er.

— Då hon icke vet mitt namn?

— Åhja, det gör detsamma, — sade gossen skrattande.

Astley, som för en stund sedan varit mycket hungrig, åt nu imellertid med mycket dålig aptit och rörde tankspridd i sin kallnade soppa, ända till dess den blef oätlig. Slutligen då uppässaren tog bort maten, lade han biljetten tillbaka på brickan och sade dröjande:

— Gif flickan igen biljetten och säg henne, att jag brukar icke läsa bref, som sakna adress!

— Det var då en enfaldig björn, — mumlade gossen grinande, under det han, balanserade med den öfverlastade brickan, stängde dörren efter sig.

Astley steg upp och vandrade otåligt några slag fram och åter på golfvet.

"Dygden belönar sig sjelf", står det i barnens förskrifter såsom ett axiom, men det tycktes nästan i detta ögonblick, som om Astley ångrade den heroiska köld han visat, då han lemnade den hemlighetsfulla biljetten orörd; åtminstone kände han ingen tillfredsställelse såsom belöning därför.

Ungdomens varma rättskänsla och ungdomens varma blod råka icke så sällan i kollision med hvarandra.

Det var minnet af den gråtande flickan i den gamla prestgården der hemma i Sverige, som nyss gjort sig gällande, men ögonblicket derefter öfverröstade nyfikenheten och egenkärleken detta minne, och han skulle kanske ropat gossen tillbaka, om icke i detsamma Gordon inträdt.

Mr Crawford's förste skrifvare såg icke så glad ut som dagen förut. Han satte sig tungt ned i soffan och sade långtsamt:

— Vi få icke soupera med Zusette, som jag lofvade dig; hon är sjuk stackars liten. Hvem vet, när allt kommer omkring, om jag gjorde så klokt uti att låta henne följa med hit till London? Antingen sitter hon inne och arbetar för mycket och förstör sin helsa, eller... eller...

— Hvad menar du? — sade Astley deltagande och satte sig bredvid sin nye vän, hvilken stödde hufvudet i handen och syntes mycket tankfull.

— Ja, det är detsamma, jag skall tala med dig en annan gång om min oro, den är kanhända alldeles ogrundad. Nu vill jag egentligen säga dig, att som du anförtrott mig, att du måste hushålla för att kunna uppehålla dig här så länge som behöfves, så bör du genast flytta ifrån det här dyra hotellet.

— Hm, ja deri har du verkligen rätt.— sade Astley, icke utan ett slags hemlig motvilja, vid tanken på den fransyska damen, som bodde här och hade den godheten att interessera sig för honom.

— Vet du, jag har redan utsett en praktig och billig bostad för dig. Jag känner en gammal fru, som egentligen har en korffabrik, hvaraf hon lefver, men som äfven tar emot hyggliga hyresgäster; jag har sjelf bott hos henne en tid, hon bör bort åt Islington, det är temligen aflägsset, men priset är billigt.

— Att det är afläget, gör ingenting, jag har god tid, och om du vill följa mig dit i morgon, så är jag mycket tacksam.

— I morgon, hvarför icke så gerna genast?

Astley hade just intet egentligt skäl för sitt dröjsmål, men imellertid så beslöts det, att flyttningen skulle uppskjutas till dagen derpå, ehuru han ville genast begagna sig af Gordons ledighet på qvällen, för att blifva presenterad för sin blifvande värddinna.

De båda unge männen begåfvo sig alltså

i väg, under det att den ena djupa sucken efter den andra, ur den hederlige fransmannens betryckta bröst, förmådde Astley att af verkligt deltagande söka få reda på hans hastigt påkomna bekymmer.

— Åh, jag kan gerna säga dig rent ut, att detta bekymmer icke är så nytt, — sade Gordon sorgset, till svar på Astleys upprepade frågor. — Det är mer än ett halft år sedan, som jag tycker mig märka, att Zusette icke är sig lik; hon nästan undviker mig, hon som förr flög emot mig, så glad som en liten sångfågel när jag kom; hon vill icke mera tala om vårt giftermål och om framtiden, och nu på en tid ser hon så blek och sorgsen ut, att jag icke vet, hvad jag skall tänka.

Astley hade mycket svårt att hitta på något tröstande, och Gordon lyssnade icke heller till hans triviala fraser, utan fortfor efter en stund, under det man allt mera närmade sig förstaden och lemnade de breda gatorna och höga husen bakom sig.

— Ser du, Zusette är mycket vacker; hon liknar icke alls de bleka och lungsigtiga engelskorna, hon har svart och tjockt hår i tunga präktiga flåtor, ögon så brinnande och så ljufva, att man kunde tro henne född på andra sidan om Pyreneerna, och en växt... Ack! hon kan aldrig visa sig på gatorna utan att väcka nyfikenhet och beundran, och därför går hon också aldrig ut, annat än då jag följer henne. Om hon nu likväl skulle hafva

råkat på någon, som... Nej jag vill icke tänka något sådant, det är omöjligt; jag skulle döda henne, det vet hon.

Den lille fransmannen knöt sina händer och rullade sina ögon så vildt, att Astley var glad, att mörkret hindrade de förbigående att se hans sinnesrörelse, på hvars djup och verklighet den strängt och lugnt uppfostrade svensken hade svårt att rätt kunna tro, då den så här oförbehållsamt yppades för en vän sedan gårdagen.

— Det är utan tvifvel hennes helsa, som är förstörd, du vet, huru förderfligt Londons tunga osunda luft verkar, i synnerhet på en främling ifrån södra Frankrikes varma och soliga klimat. Det är den engelska mjeltsjukan, ingenting annat, som nedstämt och afkyld din stackars lilla fästmö's sinne, var öfvertygad derom! — sade Astley hjertligt, för att lugna sin vän.

— Tror du det? Tror du verkligen det? — utropade Gordon förtjust och omfamnade honom midt på gatan så häftigt, att Astley kände sig helt förlägen öfver den oväntade verkan hans ord åstadkommit.

— Ja så är det! Hon har icke kunnat uthärda här i den fördömda dimman och töcknet, och att sitta inne sedan hela dagarne, huru skulle hon kunna lefva på detta sätt? Men jag vill skicka hem henne, hon måste resa, och jag vill försöka att kunna följa henne till och med...

Islingtons gator kunde, den tiden åtminstone, just icke skryta hvarken af renhet

eller räthet, och den förtjuste skrifvaren klef blindt i den ena vattenpussen och smutshögen efter den andra och stänkte smuts ända upp på den deltagande Astleys hattkulle.

Hastigt stannade han och såg sig omkring; i häftigheten af sin känsla hade han gått förbi Bridgestreet, der det utlovade treffiga hemmet skulle finnas, och nu måste man vända om i smutsen och slasket.

Ändtligen stod man framför en halföppen port, framför hvilken en lykta svängde af och an för vinden och med sitt irrande och dunkla sken upplyste än de sista och än de första bokstäfverna af en lång annons på himmelsblå botten, om "ögonblicklig lagning af gamla alldeles ohjelpiga skodon".

Som det var alldeles mörkt i förstugan, fattade Gordon sin väns arm och förde honom, med en gammal hyresgästs säkerhet, uppför en smal trappa.

Om Astley hade läst vår tids romaner om Londons och Paris' "mysterier", så skulle han utan tvifvel känt sig en smula orolig öfver sin okända väns bekantskaper i detta ogenomträngliga mörker, men som romanerna den tiden hvarken voro så hemlighetsfulla eller så skakande, och dess "mysterier" alltid voro förlagda till människensbelysta jasminbersåer, så famlade han sig fram utan ett ögonblicks tvekan och stod snart i en liten förstuga, der en bleck-

lampa belyste en dörr, på hvars messingsplåt stod att läsa: "Miss Esmeralda Morris, dansös vid Drurylaneteatern, ger lektioner i alla slags moderna dansar".

Gordon drog i ett ylleband med en tennknapp till handtag, och man hörde en klocka slå emot dörren innanför, med ett sorgligt och oharmoniskt försök att gifva något klingande ljud ifrån sig.

Strax derpå slogs dörren upp af en liten svettig pojke, med upprättstående hår och tunna sneda skor på fötterna, som besvarade Gordons fråga efter mrs Morris med en anfädd tillsägelse åt de båda herrarna att stiga in.

Detta var imellertid lättare sagdt än gjordt, ty hela den lilla tamburen var öfverfylld med kappor, schalar, hattar och mössor, och golvet var betäckt med ytter-skodon af alla slag.

Genom en öppen dörr hördes det skärande ljudet af en dålig fiol, och i skenet af trenne brinnande talgljus i en blecklampa i taket syntes genom det tjocka dammet en skara af hoppfulla och hoppande Albions unga söner och döttrar, anförda af en lång och mager miss i korta kjolar, bara armar med hvassa armbogar, som hon flitigt använde till elevernas uppmuntran, och benen omlindade med röda korslagda band.

I detsamma skymdes likväl utsigten i dörren af miss Morris' mor, en fet matrona, klädd i svart krusflorshatt med en mal-

äten plym i pannan, och en gammal siddensalopp kantad med en återstod af halft lossnade stråperlor.

Den bastanta mrs Morris ryckte upp sin kjol, blottande ett ben som en timmerstock, och sparkade med kraft undan galoscherna på golvet, för att rödja väg åt de ankommande, under det hon, artigt vinkande med en fet och smutsgul hand, ropade för att öfverrösta bullret och musiken bakom henne:

— Hitåt mina herrar! Hitåt! God afton mr Gordon, välkommen! Jag förstår, att detta är er utländska vän. Var så god och stig upp för trappan! Ni känner vägen, mr Gordon. Jag ber er stiga in i min våning här nere, efter som min dotter just har sina danslektioner. Rummen i fråga äro här ofvanpå, utmärkt vackra, som mr Gordon nog vet, med den behagligaste utsigt öfver mr Browns bryggerier och en mängd andra intressanta lägenheter. Var så god och stig på! Jag skall gå förut med ljuset.

Den välvilliga frun gick framför dem uppför en mycket brant trappa, öppnade en dörr och införde de båda herrarne i ett litet rum, hvars behag voro helt och hållet beslöjade af ett djupt mörker.

— Jag är säker, att den franske herrn skall finna sig väl här; främlingar vilja vanligtvis ha trefnad och lugn, i förening med ett angenämt sällskap i hemmet och ett modereradt pris. Er landsman, mr Gordon, skall i mig finna en vän och rådgif-

verska, ja, jag vågar säga, en verklig mor. Ni vet det nog sjelf. Jag anser er ännu som en son, ja verkligen som en son och...

— Utan tvifvel mrs Morris. Jag fann mig rätt väl hos er och skulle nog bott kvar, om det icke varit så aflägsset ifrån min byrå, och det blef alltför dyrt i längden att ta en åkare.

— Ja visst, imellertid tycker jag mig se, att er vän är artist eller författare eller något dylikt, och då gör det ingenting att bo i förstaden, som dessutom är mycket helsosammare för en fransman.

— Han är icke fransman, han är svensk, mrs Morris.

— Jaså, jag ber om ursäkt, det är det samma, ifrån Petersburg således, förmodar jag? — tillade den moderliga damen, som ville visa sin geografiska kunskap.

— Ja, jag tror det, — svarade Gordon, som tycktes fullkomligt godkännasamma.

Astley brydde sig icke om att rätta deras misstag, utan beskådade i stället de två små rummen, som nu upplystes af ljuset, som mrs Morris medfört, och som verkligen voro trefliga nog, med sina halm-mattor, renskurade golf, snygga hvitmålade möbler och alldeles nyss limfärgade väggar.

— Thé morgnar och aftnar, — återtog värdinnan, — och äfven middag om så önskas, antingen i sällskap med min familj, ty jag har äfven en son, som också är an-

stald vid teatern, — han ansvarar för upplysningen, sköter lamporna, det är minnsann ett stort ansvar. — Ack! mina herrar, — fortfor hon glömmande sin påbörjade upplysning om hyresvilkoren för behovet att meddela sina familjeförhållanden, — det är för mig, som sett bättre dagar, ett verkligt nöje att få mottaga en bildad hyresgäst. Allt sedan Morris, min siste salig man dog, hafva Esmeralda och jag sträfvat oss fram; hon valde den bana, hvarpå hennes mor skördade så många triumfer. Men olyckligtvis blef detta val alltför sent afgjort. Det var, då hennes styfvar så hastigt gick bort. Han blef öfverkörd, som ni kanske vet, mr Gordon. Det var högst oförväntadt, det skedde vid en likfärd, han var begravningsentreprenör, men det är ett vådligt yrke, man får så lätt smak för starka drycker. Han var icke rätt redig, det är naturligt, man blir bjuden vid ett sådant tillfälle.

Man bar honom hem, han var sanslös, bröstet krossadt. Ack min Gud! tänk er mina herrar min belägenhet. Och då han ändtligen kunde tala, sade han: "gå till lord Hawerfield"! — sade han — "gå till lord Hawerfield"! Och sedan kunde han icke fortsätta. Det var kanhända i yrseln, men det var allt hvad han sade, innan han dog. Han hade i sin ungdom varit kammartjenare hos en lord Hawerfield, och det var honom han nu ihågkom naturligtvis.

— Lord Hawerfield! — upprepade Ast-

ley, träffad af ett namn, som för honom egde så stor betydelse.

— Ja, lord Hawerfield till Aukwoodhuse, Gud vet, om han verkligen mente, att jag borde gå till lorden för att begära något understöd eller så, men det var svårt för mig, då lord Hawerfield vistades utrikes. Nå, han dog, som sagdt är, hans bröst var krossadt och mitt hjerta äfven. Jag satt der enka med två barn, och det är visst, att jag haft svårt att draga mig fram, ty som jag fått ros i benen, måste jag öfvergifva balletten, och Esmeralda har aldrig ernått min skicklighet, stackars barn; imellertid så har jag etablerat en liten korffabrik på nedra botten och har äfven varit lycklig nog att alltid få aktningsvärda unge män till pensionärer och hyresgäster, och på detta sätt hafva vi dragit oss fram; det skall nu blifva mitt högsta bemödande att äfven vinna mr, mr... jag ber om ursäkt, hvad var namnet?

— Cameron, — sade Gordon, som, titande i taket och svängande med käppen, icke tycktes hafva lemnat mycken uppmärksamhet åt en berättelse, som han hört minst tio gånger förut.

— Att vinna mr Camerons vänskap — fortfor hon. — Min dotter Esmeralda är ett mycket bildadt fruntimmer, och då hon icke har sina elever, kan mr Cameron alltid påräkna hennes sällskap i min salon; och om det skulle roa mr Cameron att del-

taga i dansöfningarne, det är många fullvuxna herrar och damer, forna elever, som ibland . . .

— Jag tackar, nej, jag tackar, — sade Astley småleende, i det han närmade sig dörren, sedan öfverenskommelsen nu var uppgjord, att han skulle flytta dit dagen derpå.

— Vänta ett ögonblick mine herrar, — återtog mrs Morris, — sitt ned så länge, medan eleverna dernere aflägsna sig; det skulle blifva litet svårt att komma ut just nu, det är en sådan skara, Esmeralda är mycket eftersökt som lärarinna, hennes dansinstitut är alltid öfverfullt, det är mycket lyckligt minsann. Se så, de äro strax gångna.

Skratt och buller, interfolieradt med miss Esmeraldas gälla utrop och tillrättavisningar, bördes ned ifrån tamburen, och först efter en god stunds väntan voro stampningarne, skränet och det döfvande ljudet af den våldsamt upp- och ingenslagna dörren tystnade, och de båda vännerna ledsagades utför trappan af värddinnan.

Väl nedkomna skyndade hon att presentera sin dotter, miss Esmeralda, hvilken nu stod ensam midt på golvet i den tomma salen, der hon knappast syntes i det tjocka dammet och genast skyndade fram med samma fart och min, som om han blifvit framropad på scenen, och gjorde

en teatralisk nigning vid dörren i skenet af moderns talgljus.

Astley var nära att qväfvas af den tjocka luften från danssalen och drog sin vän häftigt med sig ned på gatan.

— Nå, fann du icke rummen rätt bra?
— sade Gordon, med armen borstande sin hatt, som fått några knuffar vid nedgåendet i den smala och mörka trappan.

— Jo, ganska bra, men danslektionerna?...

— Åh jo, de äro icke så behagliga, men det är bara tre gånger i veckan, och Esmeralda är för resten en beskedlig varelse, som egentligen icke är någon dansös, utan endast nyttjas att stå bakom och sträcka ut benen, hålla kransar och bilda grupper och dylikt på teatern. Du skall nog finna dig bra, när du blifver hemmastadd. Jag följer dig nu, endast tills du kommer in på kända gator, och i morgon kommer jag till dig, för att se, huru du finner dig hos mamma Morris.

VI.

Att, då man är tjugofyra år, få en biljett på himmelsblått papper med guldsnitt ifrån ett fruntimmer, som är okänt, och icke läsa denna biljett, det gränsar nästan till det otroliga; och sanningen att säga så hade Astley i djupet af sitt hjerta ånkrat denna stoicism väl tio gånger under de två timmar, som förgått.

Han vandrade nu, sedan han kommit hem och druckit sitt thé, fram och åter i sitt rum med denna mulna uppsyn och hemliga förargelse, som den lede fienden till alla våra bättre känslor just älskar att framkalla.

Man är missnöjd, då man borde känna sig belåten; man handlar rätt och förnuftigt, men med en så surmulen sinnestämning, ett så motvilligt hjerta, att hela förtjensten deraf försvinner, och vi blifva *dumma* i stället för *lyckliga* syndare.

Just då Astley kommit till denna led samma öfvertygelse, hörde han plötsligt några lätta slag på den stängda dörren bakom.

Han stannade förvånad, ty knackningen hördes icke på dörren åt förstugan, utan på den ena af de dörrar, som satte hans rum i förbindelse med den öfriga våningen.

Samma ljud upprepades ännu en gång mera hårdt och tydligt, och Astley närmade sig nu för att titta i nyckelhålet, ty dörren var stängd, och han hade ingen nyckel dertill.

— Ack! min herre, jag har råkat att släcka mitt ljus och har intet elddon, — sade i detsamma en röst på franska utanför.

Astleys hjerta klappade, och han kände, att hans panna glödde, men innan han hunnit återkomma ifrån sin öfverraskning eller afgöra hvad han skulle svara, sköts dörren upp helt sakta, och en ung flicka,

rätt vacker och med en ganska skalkaktig min, steg in med ett släckt vaxljus i handen.

— Ursäkta, jag ber, men eftersom jag hörde, att ni ännu var uppe, så ville jag be att få tända mitt ljus, — tillade hon, under det hon imellertid helt lugnt satte ljuset otändt på bordet och stannade småleende framför den helt förbryllade Astley.

Af sin fostermor hade Astley lärt att tala engelska fullkomligt bra, men i franskan var han deremot ganska klen, och hans försök att framstamma några fraser på detta språk möttes genast af den unga flickan med en försäkran, att hon rätt väl förstod engelska, fast hon sjelf icke kunde uttala detta "hiskeliga språk".

På Astleys yttrade tillfredsställelse att hafva en så vacker granne, hvarom han var alldeles okunnig, svarade hon småleende:

— Åh, det är alldeles icke jag, som är er granne, det är min matmor madame Desirée d'Harcourt, markisinna de Grammont, vi bodde förut i första våningen, men madame fick ett infall, som man måste skratta åt, hon ville nödvändigt bo högre upp, eftersom det är mera frisk luft, men imellertid så äro alla fönsterna i hennes rum här uppe öfver en bakgård, der man ständigt piskar mattor och samlar sopor i stora högar.

Den lilla kammarjungfrun knäppte ihop sina små hvita händer och skrattade så

hjärtligt, att Astley måste skratta med, ehuru han mera gissade än förstod hvad hon sade.

— Men hvad är det då för en nyck, som gör, att er matmor vill bo här uppe mitt vackra barn, är det verkligen för den friska luftens skull? — sade Astley slutligen, då den unga flickan tystnade och torkade sig i ögonen med sin lilla batistnäsduk.

— Åh, det är en nyck, som är mycket vanlig för unga och vackra damer: hon har blifvit kär.

— Och det är då för att undvika sin flamma, som hon stigit åt höjden på matornas dammoln?

— Ack nej! Tvärtom, det är för att komma honom närmare... Tänk er bara, madame som hade hundra tillbedjare i Paris, reser ifrån dem allesammans för att lefva stilla och osedd i London, och så hafva vi icke varit här mer än i fyra dagar, förr än hon är alldeles betagen i en person, som icke det minsta frågar efter henne.

— Hvad säger du? — Frågar han icke efter henne, och din matmor är ju ung och vacker?

— Ack! ja vacker som en engel.

— Nå men hur vet du då, att han icke besvarar hennes kärlek?

— Han skickar hennes bref obrutna tillbaka.

Astley rodnade, och den lilla kammar-

jungfrun betraktade honom med en så spefull och genomträngande blick, att han hade mycket svårt att möta den med kontenans.

— Det är då en mycket ohyfsad eller mycket kallsinnig varelse, din stackars matmor råkat att fatta tycke för?

— Ja, jag fruktar nästan något dylikt; imellertid så är han icke engelsman, han skall vara ungrare, polack eller någon sådan der isbjörn, och det ursäktar honom något.

Men hur är det möjligt, att en ung och vacker markisinna kan förälska sig i en isbjörn, som du säger?

— Åh, det är just därför hon har aldrig haft någon isbjörn i sitt menageri af älskare förut?

— Och du skall få se, att hon heller aldrig får någon — sade Astley allvarsam.

Flickan kastade en snabb och forskande blick på hans ansigte, antog en min af naif förundran och sade långsamt:

— Hvad menar ni, min herre?

— Hvarken du eller din matmor känna till isbjörnarnes naturalhistoria, — återtog Astley skrattande, — de låta nog fånga sig, men de sättas aldrig i ett menageri, ser du, de måste vara helt ensamma i den bur man ger dem.

— Aha, jag förstår. — Nå, det är billigt, de äro alltför stora och sällsynta djur för att kunna lefva tillsammans med

andra. Och jag har hört omtalas, att de hvila vid stränderna af sitt stormiga och isfyllda haf, helt ensamma försänkta i en sublim dvala eller kanhända meditation öfver midnattssolen, som färgar snön rosenröd omkring dem.

— Åh, du är ju väl underrättad.

— Ja visst, och jag är säker, att om madame bara kunde väcka sin isbjörn ur den der nationella dvalan, så skulle hon, i stället att sätta honom i en bur, vilja bygga ett palats åt honom, så betagen är bon.

— Men hur har hon då fått se honom?

— Jo, först på spektaklet och sedan här i hotellet. Imellertid så är madame alldeles förtviflad öfver det återskickade brefvet; det var nära att hon icke följt med lord Kennedy i afton, när han kom för att hemta henne.

— Är det möjligt?

— Ja, men här står jag och pratar och glömmmer att ställa i ordning, tills madame kommer hem. Hvar är nu ljuset? Ah, se der! Tusen tack min herre! Ännu en gång, ursäkta, att jag störde er!

Den vackra flickan gjorde den mest graciösa nigning och närmade sig den halföppna dörren.

— Kanhända ni vill följa med mig in ett ögonblick och se, hur vi bo; det är minsann icke för elegant. Men vi skola snart flytta i den våning, som lorden ställt i ordning åt oss, ty det är egentligen han,

som öfvertalat oss att under en saison vistas i London.

— Om hvilken lord talar du?

— Om lord Kennedy, madames kusin.

— En släkting således? — sade Astley misstroget.

— Ja, en släkting, ty om han icke skulle vara madames kusin, så äro de i alla händelser slägt på något sätt, derom är jag säker.

— Han är förmodligen ung?

— Åh ja, så der, mellan trettio och fyrtio år, förmodar jag, men han är mycket rik, omätligt rik.

— Kanhända han ämnar gifta sig med din vackra matmor?

— Nej, för den saken kan ni vara lugn, ty han är redan gift, för andra gången till och med.

— Aha, det är då kanhända hans fru, som är din matmors vän, och för hennes skull hon kommit hit till London?

— Nej, det vill jag icke påstå; de hafva aldrig sett hvarandra; lady Kennedy är mycket sjuklig, hon vistas i Italien, och lorden lär ha godt hopp att bli enkling ännu en gång. Men låt oss icke stanna här i dörren. Var icke rädd, madame kan icke öfverraska oss; hon återkommer icke förr än efter midnatt.

— Se här ser ni, hvilka fasliga rum vi hafva, mörka och odiösa på allt sätt, och detta allt för en kallsinnig grobian, som kanske icke alls värderar vår uppoffring.

Jag kan icke alls gilla madames tycke i detta fall; men saken är, att den der unge herrn är lång och smärt, växt som en Apollo, med hår så silkesfint som en flickas och ögon med färg af en hasselnöt och form af en mandel.

Hon betraktade, under det hon talade, den stackars Astley med så skälmaktiga och vältaliga blickar, att han, just i höjden af sin förlägenhet och förvåning öfver så mycken djerfhet, framställd med så mycken godmodig nonchalance, fattade mod och sade skrattande:

— Det måtte då vara en verklig Phoenix, som kommit att förirra sig och slagit ned här i hotellet, och icke en isbjörn, hvarom du nyss talade?

— Åh ja, man kan sannerligen finna honom vara båda delarne. Allvarsamt taladt, så är det sällsynt att i sådana här stora städer finna så mycken ungdom och fraicheur.

— Du har då varit i tillfälle att bedöma honom sjelf på nära håll?

— Ja, naturligtvis, -- sade den vackra Anais storskrattande och sprang in i ett annat rum.

— Kom hit! Se här ser ni nu den eländiga lilla skrubben, som skall föreställa madames salon, här är hennes boudoir och här hennes sängkammare. Är det icke fasligt, att en dam kan döma sig, om också blott för ett par dagar, att bebo en sådan våning.

Rummen, som också i sjelfva verket icke voro af första ordningen, hade imellertid blifvit så öfverlastade med dyrbara småsaker, kläder, hattaskar och kappsäckar och voro så genomträngda af utsökta parfymmer, att Astley blef helt förvirrad bland allt detta eleganta fruntimmerskram, som för honom var helt och hållet nytt, ty hvarken den hederliga faster Petronella eller den vackra Hedda hade någonsin brukat eller ens drömt om något sådant, och då hans blickar föllo på den djupa alkoven, der skyar af siden och muslin bildade ett mystiskt virrvarr, kände han sig liksom i en dröm, tjust och rädd att upptäcka den sköna egarinnans ansigte derinom.

Han uppfattade endast oredigt den prat samma flickans ord, då hon drog honom med sig fram till ett öfverlastadt toiletbord, der hon bland de olika flaskorna och askarne af silfver, guld och kristall fattade ett marokinsfodral och sade halfhögt, under det hon öppnade detsamma:

— Se här skall ni få se madames porträtt. Tror ni icke, att den der isbjörnen skall tina upp, när han får se henne? Hvad mig angår, så är jag nästan nu förvissad, att han till och med skulle anse sig lycklig att få komplettera det der menageriet, hvarom jag nämde, — tillade hon halfhögt och småskrattande, under det hon obemärkt fäste sina klippska ögon på Astleys drömmande och tankfulla ansigte.

Han hörde henne imellertid icke. Hans

blickar voro fästa på det miniatyrporträtt hon lemnat honom, och hvars glödande skönhet hastigt genomträngde hela hans varelse och fäste sig i hans minne, liksom en droppe rosenolja med oemotståndlig makt meddelar sitt ljufva, outplånliga doft åt det föremål, hvarpå den faller.

Det var utmärkt väl måladt, och denna emaljlika bild föreföll honom så varm och lefvande, att han tillslöt ögonen, bländad af den brännande glansen deri, som nästan hämmade hans hjertas slag.

Det gifves stundom illusioner, så fullkomliga och obeskrifliga, att vi måste anse dem som olösliga gåtor, sinnesrus, så hänförande, att vårt förnuft och vår reflexionsförmåga helt och hållet suspenderas. Vår hvardagsmänniska sjunker ned, domnad och tung som en lerklump, och anden lever helt ensam några ögonblick af outsäglig fullhet och hemlighetsfull tjusning. Dessa ögonblick äro oberoende af tid och rum, de hafva ingenting gemensamt med vår öfriga lefnad, de kunna härröra af passionernas yrsel eller andens hänryckning, tillhöra Ormuzd eller Ariman, Gud eller djefvulen.

Det var en dylik hänryckning, som lät Muhamed genomflyga de sju paradisen, och som i detta ögonblick hänförde Astley.

Han ville aldrig släppa denna förtjusande bild, han stod stum och betagen och visste icke, om ett år eller en sekund förgått, sedan man lagt den i hans hand.

— Se så, min herre, skynda er att lägga målningen tillbaka i sitt fodral! Det var kanhända obetänksamt af mig att släppa in er hit. Jag hör steg i trappan. Det är troligtvis madame, som kommer hem! Skynda er tillbaka in i ert rum, jag skall stänga dörren efter er! Se så, glöm allt mitt tanklösa prat och sof godt! Godnatt!

Den vackra Anais nickade förtroligt i dörren ännu en gång, och Astley hörde nyckeln omvridas i låset.

Sof godt! — upprepade Astley leende och förtrytsamt. — Ah, den lilla förräderskan! Hon vet mycket väl, att jag icke skall kunna sova.

Förvirrad och villrådig öfver sitt eget sinnestillstånd, var Astley, ännu en lång stund sedan han återkommit i sitt eget rum, ur stånd att reda eller bestämma sina intryck.

Den unge magistern hade ännu bibehållit i sin själ det ideal af sträng och ren skönhet, som några af de klassiska filosoferna framställa. Han hade med en naturlig förkärlek omfattat denna bild af harmoni och själshöghet, och i hans sinne låg ännu orubbad denna antika dygd och hederskänsla, som icke håller streck med den moderna, och som, om den också vanligen är omöjlig att återfinna ibland världens utnötta, upptråkade och nedsölade "praktiska män", likväl stundom funnits en gång i deras hjertan. Lomhörda af missljuften omkring dem, hafva de förlorat allt gehör

för den himmelska harmoni, som fylde deras entusiastiska ungdom med förtjusning. Men äfven i detta fall hafva vaggan och grafven en slående likhet med hvarandra, att vår första ungdoms "sublima enfald" skall vid grafvens rand återkomma, för att sprida några strålar i den förmörkade själ, som så länge glömt och högvist föraktat dess ljus.

Astley hade aldrig tänkt sig frestelsen i den sällsamma gestalt, hvori den nu mött honom.

Han trodde sig älska den lilla landtfliskan der hemma i den skånska prestgården, och denna kärlek hade hittills skyddat hans hjerta. Det hade också varit ganska sällsynta och ganska litet frestande anledningar till otrohet, som den gamla universitetsstaden erbjudit både emot hans kärleks föremål och hans stränga och ömtåliga hederskänsla.

Han visste icke sjelf, att hettan i hans blod kunde stiga så högt; att tanken på en qvinna, som han aldrig sett, kunde komma hans pulsar att bulta så hårdt, skulle synts honom för ett par timmar sepan orimligt, ty han hade då ännu ingen aning om den omätliga verkan af de yttre omständigheterna, som uppjaga inbillningen och fånga sinnena.

Helgedomen af hans egen själ, denna gudomlighet, som lifvet skänkt honom att vårda och bevara, den högsinta aktningen för sig sjelf, som aldrig borde kunna rub-

bas, skönhetens och dygdens ideal, som hittills stått fast och bestämdt, som en pelare af granit inom honom, nu syntes det honom likväl i detta ögonblick redan mindre klart, passionens solrök gömde dess konturer och gjorde dem obestämda, de voro icke mera så skarpt begränsade, han stod vid den svåra öfvergången ifrån teoriens välljud till praktikens otaliga och ändlösa ansträngningar, och Astley var redan på god väg att, liksom tusende före honom, se den dyrkade bilden smälta som vax och försvinna vid hans egen glödbeta andedrägt eller också så småningom förändras efter den moderna ackomodationsläran att se antikens marmor förvandlad till en vanskaplig gipsengel, hvars former kunna retoucheras i oändlighet, allt efter omständigheterna.

Ack, Plato, Seneca och hvad ni allt heta, som trodde, att man endast behöfver *känna* dygden för att *älska* henne, hvilket temperament hade väl naturen förunnat er?

Det är sant, man *älskar* dygden i bästa fall, men — man *glömmer* henne. Och när allt kommer omkring, så beror det blott på, om man är i stånd att finna *lyckan* under denna glömska.

VII.

Det är en känd och vanlig sak, att sangviniska naturer lefva blott för stundens

intryck, och att ögonblickets ingifvelser bestämma deras handlingar.

Några gröna blad, som hviftade i aftonvinden och aftecknade sina konturer emot en rosenröd himmel, hade i Malkolm Scheltings rörliga sinne återkallat minnet af en gammal stad i Tyskland, som han en gång helt hastigt sett, och detta minne syntes honom nu så lockande, att det intog hela hans själ, och Kranach blef det ovilkorliga målet för hans resa.

Han hade icke haft svårt att öfvertala sin vän, den unge kandidaten, att följa sig, och den lycklige Alf Stjerne, som helt oförmodadt fick göra en utrikes resa i den afundsvärda egenskapen af läkare åt sin rika akademikamrat, behöfde inga andra anordningar än att skriva till sin onkel, den gamla öfversten, och i förtjusningen till afsked omfamna hans hushållerska fru Ulrika Andersson, som nu var lika muttrande och förargad öfver Alfs afresa, som hon förut varit öfver hans ankomst.

Det var nu nära en månad efter den qväll, då Malkolm och Alf så oförmodadt återsett hvarandra, och som den senare på narri erbjudit sig att göra Malkolm sällskap för att, som han i ungdomens skrytsamma öfvermod sade, bota sin väns hypokondri, då de båda unga männen en afton i början af juli anlände till den lilla katoiska staden Kranach i Baiern.

Det var en af dessa otaliga helgdagar, och klockorna ringde, då Malkolm och Alf

stego ur vagnen vid porten till stadens enda hotell, "Die Goldenen Wagen", en klosterlik gammal bygnad, hvars klumpiga tak hade en mängd besynnerliga gluggar och genombrutna skorstenar.

Rummen, i hvilka de infördes, voro djupa och mörka, med en liten balkong utanför fönstren, öfver en fyrkantig gård, stenslagd i rutor med en madonnabild i fonden i en nisch af muren.

Den nedra våningens fönster hade utböjda jerngaller, liksom de flesta hus i den gammalmodiga medeltidslika staden, och detta bidrog att öka dess dystra och tunga utseende.

— I sanning en bra opassande bostad för ett melankoliskt lynne, — mumlade Alf helt tyst, under det han med betjentens tillhjälp ordnade deras saker, ty det var imellertid här, just i detta gamla hus, som Malkolm bestämt sig att bo.

Ehuru jernvägen nu går fram till Krnach, fanns icke då annat än postdiligenser, och ganska få resande besökte den lilla tysta och ensliga staden.

Man var der befriad ifrån de otaliga engelsmännen; och de eviga röda resehandböckerna, som nu stimma på alla vägar och hoteller, voro då ännu ofödda; det var därför med öfverraskning de båda resandena hörde af uppassaren, att Marienquelle vid Langenau, en timmes väg derifrån, detta år var så besökt, att flera brunnsgäster

bodde här i hotellet och hvarje morgon åkte eller gingo ut till Langenau.

Detta tycktes imellertid mera vara ett skryt än en verklighet, ty utom en gammal engelsk lady med sin betjening, en fransk kapten och en rysk familj, efter hvad uppassaren trodde, så funnos icke andra än ett par tillfälliga resande i hotellet.

Malkolm hade oaktadt Alfs protester medtagit en hop gamla böcker, hvilkas uråldriga och mögliga dumhet enligt Alfs förmenande endast skulle öka den mjeltsjuka stämningen i hans väns lynne, men Malkolm var envis som alla hypokondrister och tycktes just hafva utvalt det ensliga Kranach till sin vistelseort, för att rätt kunna nedsjunka i sina grubblerier.

Alf fann snart, att allt direkt motstånd emot hans vilja var både omöjligt och otjenligt, han nöjde sig därför att helt ensam göra sig hemmastadd med sin omgifning, för att sedan möjligen deri finna någon anledning till förströelse för sin patient.

De mörkt panelade väggarne i deras rum, de solheta gatorna utanför, der de ständigt stickande och öldrickande fruntimren sutto utanför sina hus, och den eviga klockringningen syntes honom imellertid i början ingenting mindre än lifvande.

Alf hade imellertid ett sinne mjukt som vax, han var en af dessa lyckliga naturer, som kunna finna sig öfverallt och uppsöka

glädjens små guldkorn äfven bland gruset af sina käraste förhoppningar.

Snart fann han ett visst behag i denna egendomliga omgifning: den landtliga befolkningen, som egentligen utgöres af timmerflottare och skogsarbetare, de förre med sina långa krokare eller båtshakar, de senare med yxorna beständigt öfver axeln, och deras qvinnor med sina brokiga scharlar lindade omkring hufvudet i toppform och knutna i en rosett i pannan; den gamla fästningen på höjden öfver staden med sitt gråa torn, ständigt kringsväfvadt af kajor, hvilkas bläcksvarta vingar så skarpt aftecknade sig emot den dunkelröda aftonhimlen, de gröna vallarne med sin mjuka gräsmatta, sina naturliga boskéer af lind och akacier, och der och hvar en gammal knölig kastanj med röda blomspiror och de dammiga chausséerna utom staden med sina häckar och inbygda vattenrännilar, allt syntes honom nytt och egendomligt, och han fattade fullkomligt, att denna lilla fläck af verlden just skulle behaga hans drömmande och svärmiska vän.

Allt hans hopp om nöje för egen del hvilade imellertid på brunnen vid Lange-nau, och då han fåfängt sökt öfvertala Malkolm att redan dagen efter deras ankomst göra en utflygt dit, begaf sig Alf helt ensam på väg.

Det var imellertid en temligen lång promenad och skulle troligen öfverstigit Malkolms krafter och säkerligen icke heller

behagat honom, ty Langenaus hela tycke och färgton voro raka motsatsen till Kranachs.

Öfver den lilla glada köpingen, med sitt brunnshus, som den tiden likväl icke var så vackert och komfortabelt som nu, sin forelldam med dess klara springvatten, sina trädgårdar, sina vackra promenader i Frankerskogen och sina kacklande höns och kalkoner, hvilade en så landtlig och frisk trefnad, en så prosaisk välmåga, att den ovilkorligt måste jaga alla mystiska drömmar på flykten, och Alf förestälde sig, att om han endast kunde förflytta sin vän hit, så skulle han vara snart botad.

Nyfiken, glad och sällskaplig, blandade sig den unge kandidaten in i det föga lysande brunnsällskapet, der den engelska lady'n i sin bizarra kostym onekligen var den mest anmärkningsvärda, ty för öfrigt tycktes det egentligen bestå af kringboende forstmän, landtbrukare och ett par officerare från den lilla garnisonen i fästningen vid Kranach.

Den enda bekantskap af något interesse, som Alf lyckades göra, var den franske kaptenen, hvarom uppässaren talat, och hvilken, med sina svärtade, uppvridna mustacher, sin bandstump i knapphållet, sitt stela ben och sin venstra arm i band, var en förträfflig representant af dessa franska krigare, som väckte Europas skräck och beundran, och som nu denna sommar, tack

vare deras kejsares förmälning, fått göra en paus i sina segrar.

Den pratsamme invaliden berättade, att hans regemente låg i Spanien och tillhörde general Souhams armécorps, att han fått tjänstledighet för sina blessyrer och att han fann sin overksamhet mycket tråkig och enformig.

Brunnssällskapet i Langenau erbjöd alls ingenting intressant, påstod han, och om icke en ung rysk dam af beundransvärd skönhet funnes deribland, så skulle den stackars kaptenen längesedan hafva rest sin väg, uttråkad af det melankoliska Kranachs tystnad och enformighet.

Alf fäste icke mycken uppmärksamhet vid hans öfverdrifna beskrifning på den ryska skönhetens utomordentliga behag, under det de båda herrarne följdes åt tillbaka till staden, och lyssnade med mera nöje till fransmannens beskrifning på de lysande förmälningfesterna i Paris, hvarifrån han helt nyss anländt.

Då Alf inträdde i Malkolms rum, var det temligen sent. Denne hade redan låtit servera deras soupé, och betjenten inbar hans thé i detsamma.

Alf hade flera gånger yttrat sin beundran öfver skönheten och den ovanliga antika formen i en liten frukostservis af silfver, som Malkolm medförde och ständigt begagnade. Han anmärkte den äfven nu och sade några ord om vådan att förlora dylika saker på en resa.

— Ahnej! Jag har alltid haft den med mig. Den ligger i ett litet schatull, och Johan har det under sin särskilda vård. Det är en faddegåfva till min mormor, och jag skulle icke vilja mista den för tio gånger dess värde, — sade Malkolm, som redan satt sig ned vid bordet och utbredde servietten.

— Den gör mig också så mycken oro, att jag aldrig vågar lemna den ur sigte, — inföll Johan, som stannat bakom sin herres stol.

— Hvarken kaffe eller thé smakar mig, om jag får det serveradt i andra kärl. Jag har vant mig dervid sedan barndomen. Se så Alf, sätt dig nu ned och berätta, medan du äter, om din upptäcktsfärd till Langenau, hvars höns och kalkoner jag dessutom ännu har i friskt minne sedan förra året, då jag helt hastigt passerade derigenom.

— Langenau är det treffligaste lilla ställe i världen. Om du valt det till din bostad i stället för detta ensliga Kranach, så hade du gjort mycket klokare, — sade Alf småleende och bredde sig med rask fart en smörgås af aktningsvärda proportioner.

— Det förefaller mig, som om vissa ställen tillhörde den dunkla mystiska natten och andra den glada, ljusa dagen. Det hvilat ett ständigt töcken öfver somliga, äfven om dagen lyser aldrig så klar. Solen går aldrig upp öfver Kranach i mitt tycke, och den går aldrig ned i Langenau. Om man

vill lefva i drömmarnes verld, då bör man slå sig ned i Kranach, men vill man äta och sofva, blifva fet och må godt, så är Langenau just rätta stället därför.

— Åhja, jag har just tänkt detsamma.

— Nå, men om du inser detta, hvarför då stanna här i denna gamla nattomhöljda spökvrå, der intet enda hus är yngre än ett sekel, efter hvad jag kan tycka, och der hvarje gathörn och hvarje sten i de gulgråa gamla murarne hviska och tassla om alla de dunkla ballader, legender och riddarsagor, hvaraf den tyska litteraturen öfverflödar och som just härifrån måste hafva sitt ursprung? Du kunde aldrig välja en sämre vistelseort.

— Men jag älskar denna gamla stad.

— Och hvarför?

— Jag vet icke. Det förefaller mig, som om jag här skulle komma att upplefva något sällsamt, som om jag skulle finna lösningen på den gåta, som så länge brydt och plågat mig.

— Nåväl! Låt oss då invänta denna upptäckt! Men du måste lofva att en dag följa mig till Langenau likväl.

VIII.

Dagen derpå vid samma tid, då de båda unge männen slutat sin soupé, hade Alf föreslagit en promenad utom staden.

Det var nu svalt på aftonen, och de vandrade öfver de tysta gatorna genom den

höga murade stadsporten och togo vägen åt höjden, der den gamla fästningen låg. Himlen var klar, och månen göt sitt skimmer öfver de gråa murarne, i hvilkas skugga, nedanför på vällen, de kastade sig ned i gräset.

Uppöfver dem på bröstvärnet vandrade skyldtvakten med långsamma och regelbundna steg. Nedanför låg den lilla staden och rundt omkring det vackra landskapet med Fichtelgebirges toppar långt bort i bakgrunden, nu i aftondunklet otydliga och sammansmältande med himlen.

Det var en herrlig afton, och doften från akaciernas långa, gula och ljusröda blomklasar uppfylde den ljumma luften omkring dem och väckte i Malkolms själ denna obestämda känsla af längtan och saknad, som lemnar oss villrådiga, om vi lida eller njuta, om vi *minnas* eller *ana* någonting, som icke kan hopsamlas i rediga bilder och icke kan uttalas.

Äfven Alf hänfördes af stundens ljufhet och kände en fläkt af denna lättrörliga sinnesstämning, denna mjukhet i själen, då hvarje föremål gör intryck derpå.

Det var kanhända därför, som han spratt till och kände sitt hjerta slå fortare, då han ifrån andra sidan af fästningsvallen såg en liten svart figur komma fram, hvars otydliga konturer i hans inbillning antog likhet med en person, som förut i Dresden fäst hans uppmärksamhet.

Det var för åtta dagar sedan; Malkolm

och han hade suttit på den vackra terrassen vid Elbebyggnaden i Dresden, då Alf bland hvimlet af resande från messan i Leipzig, som trängdes på bron, kom att fästa sina blickar vid tvenne serbiska köpmän i sina röda fezer och stora räfskinns-pelsar.

De bemödade sig att komma ur trängseln och lyckades ändtligen vid schweizeriet bredvid byggnaden finna en plats, der de kunde stanna för att, som det tycktes, få vexla några ord med en liten jude, tydligen marknadsresande liksom de, och som bar en påse af svart vaxduk under armen.

Alla tre talade mycket lifligt. Alf hvarken hörde eller skulle hafva förstått hvad de sade, men juden, som ifrigt gestikulerade, sträckte en gång bedyrande upp handen med alla fingrarna utspärrade, och dessa fingrar hade blå naglar.

Det är alls icke vanligt, att folks naglar äro blå, och tanken på Malkolms förmenta förföljare, den lille tysken, som kastat sig i hafvet vid Gustafsberg, framstälde sig naturligtvis genast för Alfs sinne.

I detsamma vände juden sig emot det ställe, der de båda unga männen sutto. Terrassen var lägre än bron, och omkring en hundra alnar skilde dem åt, men Alf tyckte sig med bestämdhet märka, att han med blick och gester för sina kamrater utvisade dem.

Förundrad såg sig Alf omkring. Var det verkligen han sjelf och Malkolm, som voro

föremål för de tre männens samtal. Han följde riktningen af deras blickar; der fanns verkligen ännu en person, som satt på en bänk bakom dem, det kunde möjligtvis vara han, men Alf frapperades af, att äfven dennes ögon med tydligt interesse allt imellanåt fästes på Malkolm, under det han pratade och skämtade med tvenne vackra blomsterflickor.

Hvad kunde det väl vara hos Malkolm, som föranledde alla dessa korsande blickar?

Främlingen, som satt på terrassen, var ung och elegant, tydligen af en helt annan samhällsklass än de trenne köpmännen på bron, och i fall det var han, som var föremål för deras blickar och samtal, så tycktes han vara lika okunnig derom som Malkolm, hvilken i detta ögonblick samspråkade med ett par små barn, som sålde fåglar i en bur.

Den främmande reste sig upp i det samma, kastade ännu en blick på Malkolm och aflägsnade sig åt andra sidan, utan att Malkolm hade observerat honom.

Då Alf åter vände sina ögon mot bron, voro de serbiska köpmännen äfven borta.

Med några hopp var han uppe för trappstegen, som skilde bron ifrån terrassen, men här strömmade en människomassa fram, som oaktadt alla hans kraftiga bemödanden gjorde det omöjligt att komma fram genast. Då han äntligen lyckades, såg han på afstånd de båda serbiernas röda

mössor lysa i hvimlet, men deras lilla svarta kamrat var försvunnen.

Alf hade gifvit vika för en helt och hållet öfverlagd känsla och visste egentligen icke hvad han skulle företagit sig, i händelse han verkligen råkat denna person, om hvilken han kanske helt och hållet misstagit sig, ty man kan icke gerna fråga en människa om orsaken, hvarför han ser på en, och icke heller hvarför han har blå naglar; båda delarna tyckas väl bra oskyldiga.

Imellertid var det nu dessa naglar, som på Alf gjorde samma verkan, hvilken han funnit mycket barnslig hos sin vän.

Han nämde ingenting åt Malkolm, men han glömde likväl icke denna händelse, hvilken han helt ofrivilligt sammanställde med berättelsen om Malkolms masquerad-äfventyr.

Nu i aftondunklet tyckte han sig se samma figur, med den svarta påsen under armen; och förd af samma idé och nyfikenhet som då, smög han sig fram till slutningen af vallen, under det han vinkade åt Malkolm att stanna kvar.

Det var mycket riktigt en karl, som hade något att bära, han såg honom stiga utför den slingrande och steniga vägen ned till chaussén, som förde in till staden, och just då han vände omkring vid hörnet af vallen, såg han till sin förvåning en annan lång figur, liksom uppstigen ur jorden, gå bredvid honom. Förmodligen hade denne

väntat honom der, och antingen nu den lilla judens åsyn väckt en idéförbindelse, för hvilken Alf icke gjorde sig full reda, eller att hans hastiga uppfattning var riktig, allt nog i konturerna och ställningen af denna person låg något, som kom honom på den tron, att det var samma långa och välväxta karl, hvilken suttit bakom dem på terrassen i Dresden.

Båda dessa figurer följdes nu åt och tycktes inbegripna i ett lifligt samtal, ty de stannade ofta några ögonblick framför hvarandra och fortsatte sedan sin väg utför backen.

Utan all besinning skyndade Alf i frysprång utför den branta slutningen på den sida, der han befann sig, för att genskjuta dem.

Just då han kom ned och hoppade öfver vattenrännilen vid sidan af vägen, snafvade han på de våta och mossiga gamla stockarna deromkring och föll framstupa.

Grimaserande af smärta, reste han sig likväl genast upp, men var knappt i stånd att stöda på sitt värkande ben. Han var imellertid nere på vägen, dit de andra, som följt den krokiga och mera långsluttande gångstigen, ännu icke kunnat hinna, och såg sig omkring med spänd uppmärksamhet, väntande i hvarje ögonblick att få se de båda karlarne komma fram om vallens krökning.

Månen sken så klart, att man tydligt kunde urskilja den öfre delen af

gångstigen, på hvilken de gått, och en lång sträcka på ömse sidor af den raka och enformiga chaussén, men inga vandrare syntes till.

Alf gick fram till det ställe, der de borde hafva framkommit; han blickade uppmärksamt rundt omkring på vallen, men de kunde icke mera upptäckas.

En bondgumma, åkande tillsammans med en fet munk, i en vagn dragen af en ko med oket på en röd puta öfver pannan, voro de enda lefvande varelser, som syntes.

De kommo ifrån staden, der gumman förmodligen sålt ett par kalffvar, i hvars tomma bur hon och den beskedlige patern nu sutto halfsofvande.

Den enda tömmen, med hvilken deras dragare styrdes, låg helt lös framför deras fötter, och båda två försäkrade, till svar på Alfs frågor — sedan både de och deras ko lugnat sig efter den förskräckelse, hans plötsliga uppträdande förorsakat — att de icke sett någon människa under hela vägen från Kranach.

Äfven nu ville Alf icke oroa Malkolm med sina, kanske grundlösa, misstankar om den hvita pierrot's närhet, och de båda vännerna återvände hem, sedan Malkolm fått en annan och långt rimligare förklaring öfver Alfs häftiga fart utför vallen.

Allt sedan de båda unga männen råkats i Stockholm, hade Malkolm sofvit ostörd hvarenda natt; det var snart tvenne månader, sedan dessa obehagliga syner, hvaröt-

ver han beklagat sig, försvunnit, och Malkolm började sjelf att betvifla deras verklighet och hoppas på befrielsen derifrån, under det Alf nästan harmades att icke få tillfälle att bedöma deras art och mål.

Denna afton var imellertid den unge medicine kandidaten ännu mera tyst och tankfull än hans vän.

Han började bedöma Malkolms inbillningar mera skonsamt, och han kände sig helt häpen öfver sin egen oväntade förmåga att vid kanhända alldeles vanliga och betydelselösa händelser fästa en vigt och ett interesse, som möjligen voro rent af inbillade.

Morgonen derpå vaknade Alf vid att någon ropade honom, och då han slog upp ögonen, stod Malkolm halfklädd vid hans säng och såg blek och ruskig ut.

— Hvad står på Malkolm, du ser sjuk ut, hvad är det? — ropade Alf förskräckt och satte sig upp.

— Åh intet annat, än att den hvita pierrot'n varit här i natt.

— Hvad säger du? Det är omöjligt, jag har ju legat här, tre steg ifrån din säng!

— Du kan se det sjelf. — Malkolm pekade på det lilla bordet bredvid hans hufvudgärd.

Alf rusade upp. Ja, der låg verkligen en bit papper, på hvilken de dumma och löjliga orden: "gif mig igen min peruk" stodo skrifna med denna sneda och för-

vända stil, hvarom Malkolm talat; och alldeles bredvid låg Malkolms klocka, nycklar och plånbok. Den skulle således blifvit ditlagd, sedan han lagt sig, ty om den legat der före dessa saker, så skulle han ovilkorligt hafva märkt densamma, så mycket säkrare, som den låg ofvanpå urkedjan.

Alf stod stum och helt och hållet slagen af detta bevis på sanningen af Malkolms påstående, som han varit fullt öfvertygad att aldrig få se.

— Här har således verkligen varit någon inne, det är otvifvelaktigt, utan att jag hört någonting; det är sannt, att jag sofvit som en stock, jag har icke tänkt på att vaka en gång. Men i alla fall har det varit en lättfotad person, och vi skola åtminstone upptäcka, hur han kommit och gått, — sade Alf, förargad öfver det sätt, på hvilket han hållit löftet om sin vaksamhet, och på samma gång påminnande sig de båda nattvandrarne på vallen, som försvunnit så hastigt.

— Du ser det nu sjelf, när skall man vara lugn för denna infernaliska varelse? Om man vakar i tio, tjugo, trettio nätter, så somnar man slutligen, man tror sig en gång i ro, och då man minst förmodar det, är han åter bredvid en, — sade Malkolm, med en ton af nedslagenhet och förtviflan, som nästan lät Alfs bestörtning och harm öfvergå till samvetsqual öfver hans ringa vaksamhet.

All Malkolms sorgsna modlöshet, som minskats under resan, var nu återkommen; han kastade sig på soffan, utan att deltaga i Alfs ifriga undersökningar, och försäkrade honom endast, att det tjente till ingenting.

Dörren var reglad och stängd utåt korridoren; det var icke rimligt, att någon gått derigenom, men fönstren deremot voro alls icke svåra att öppna, de gingo inåt rummet, liksom öfverallt i Tyskland, och kunde ganska lätt skjutas upp utifrån, ty de hade inga hakar.

Der utanför var en balkong, tolf eller tio fot öfver den stenlagda gården, och den syntes omöjlig att komma upp till utan en stege.

Som husets trenne våningar imellertid sköto ut öfver hvarandra, så hade denna balkong ett tak öfver sig, och ifrån våningen deröfver skulle man med lätthet kunna komma in.

Den, som varit inne, tycktes således böra bo i hotellet eller också varit gömd der öfver natten.

Så långt hade Alf kommit i sina slutsatser, då Johan, Malkolms betjent, som en stund varit inne i rummet, hastigt utropade:

— Ha herrarne kanske satt undan silverschatullet? Jag kan icke hitta det.

— Du brukar ju ställa det der i skåpet?

— Ja, men det finnes icke der, och jag har nu sökt öfverallt.

— Här var väl stängdt, medan vi voro ute i går qväll?

— Ja, äfven det, men jag satt här dessutom och skref, efter som jag fick barons tillåtelse dertill, medan herrarne voro borta.

— Ja, det är sannt, du var ju ännu här, när vi återkommo.

— Ja, jag bäddade här sedan och var icke ur rummet mer än den stund, då jag hemtade friskt vatten i karaffinen.

— Men det var troligen tillräckligt för att någon skulle kunnat smyga sig in.

— Jag kan icke tro det, jag råkade en af uppassarne i korridoren, han kom just med vattenflaskan, och jag vände om genast, — sade Johan med nedslagen min.

— Nå det är således en vanlig tjuf, som helsat på oss; så mycket bättre, vi skola då lättare upptäcka honom, — sade Alf med ett temligen misslyckadt försök till munterhet.

— Det tror jag ej, kom ihåg min ring, som jag äfven förlorat på samma sätt vid Gustafsberg. Besynnerligt, jag tänkte verkligen i går flera gånger på möjligheten att förlora dessa saker; det var en aning, som imellertid icke gagnade till någonting.

— Jag går genast och anmäler saken i polisen.

— Nej, vänta, det tjenar till ingenting, jag har en synnerlig motvilja att göra offent-

lighet af dessa spökerier, — sade Malkolm tvekande.

— Spökerier, hur kan du begagna ett dylikt ord? Jag har sannerligen mycket liten aktning för sådana spöken, som medtaga silfverserviser; dessutom, antingen du nu sammanställer denna stöld med papperslappen eller ej, så är det ju gifvet, att vi vilja söka alla möjliga upplysningar derom, eller hur?

— Ja visserligen, men man skall skratta åt mig.

— Det är ju endast silfret, det är fråga om; vi nämna ingenting annat, och ehuru det är en dyr förevändning eller anledning att få den fördömda skurken fast, så är den imellertid ganska lämplig.

— Ja du har rätt, gå då Johan!

Betjenten, som ingenting begrep af de båda herrarnes samtal, gick, och Alf återtog:

— Denna stöld synes mig vara ett mycket dumt streck af din hvita pierrot, och jag erkänner, att det helt och hållet förvirrar mina förut fattade föreställningar om honom. Han har troligen råkat i frestelse att agera en smula på egen hand och i eget interesse, och detta skall fälla honom, derom är jag öfvertygad.

— Jag vet icke, hvad du menar, och jag är trött vid att gissa på denna saks slutliga upplösning, — sade Malkolm likgiltigt och sorgset.

— Om han åtnöjt sig med att skriva

snedas biljetter, eller rättare att lemna sitt kort vid sina visiter, så skulle man haft svårt att få honom fast och, då man ertappat honom, icke kunnat få någon synnerlig hämd, men nu...

— Åh, vänta att triumfera, tills du verkligen fått tag i honom, — inföll Malcolm gäckande.

IV.

Ja min herre, jag tror, att vi gripa saken an, — sade mr Gibson, advokaten, då Astley Cameron, några dagar efter sitt första besök, återkom till honom på hans kontor i West-End.

Det blir en ganska interessant affär, ganska interessant, jag har skaffat mig alla de upplysningar, som utan särskilda och hemliga åtgärder nu för tillfället stå att vinna, och att börja med tyckes intet tvivel vara, att icke mrs Merton verkligen dikterat denna bekännelse; hennes man försvann mycket riktigt för tjugofyra år sedan på ett högst eget sätt, och om återfinnandet af hans lemningar bekräfta hennes brott, så är det mycken anledning att tro äfven det öfriga i hennes vittnesmål vara sant. Det mest besynnerliga är verkligen, att tvenne personer af samma namn och ålder finnas, utan att någon antydning om detta förhållande finnes i hennes bekännelse.

Härunder ligger naturligtvis ett brott,

som mrs Merton antingen icke kände eller icke meddelat.

— Men mr Gibson, jag vill, innan vi vidare tala om saken, ännu en gång erinra er, att det är endast i händelse af en lycklig utgång, som ni kan räkna på den ersättning, hvartill en dylik affär berättigar er, i motsatt fall, ni känner min ställning, — sade Astley allvarsamt och fäste på advokatens knotiga ansigte en orolig blick.

— Ja, ja det är en sak, som vi båda våga tillsammans, ni har just ingenting att förlora, ni är ung och för närvarande utan alla andra planer och intressen för er framtid, jag vågar min tid, mitt arbete och äfven mitt anseende, utom de betydliga kostnader som denna sak fordrar. Nåväl jag gör det i förhoppning att få en ersättning som motsvarar min möda och min risk. Se här, hvad säger ni om detta kontrakt?

Master Gibson upptog ur en låda i sitt skrifbord ett papper, som han räckte åt sin oerfarna klient.

Astley genomögnade det temligen hastigt; han hade mycket litet begrepp om affärer, och det är dessutom mycket lätt att disponera öfver en förmögenhet, som man icke eger. Om advokaten sjelf genom detta kontrakt blefve egare till en tredjedel, kanhända hälften af den rikedom som Astley hade rätt till, hvad mera? Utan denna förbindelse skulle han kanske gå miste om allt.

161

För Astley betydde för öfrigt rikedom mindre, det var namnet, hans fars gamla ansedda namn, det namn som gaf honom, den fattiga, okända ynglingen, sin rättmätiga plats bland Englands förnämsta familjer, som han velat köpa med sitt blod, om han kunnat.

Den så mycket omtvistade, så orättvist och ensidigt bedömda bördsstoltheten låg i Astleys blod och ligger onekligen i hvarje människas, ty ingenting är mera naturligt, mera ädelt, till sin grund och rätta betydelse, än tillfredsställelsen öfver ett namn, som redan i sig sjelft innebär ett företräde, ehuru denna tillfredsställelse, liksom allt godt och upphöjdt, kan vanställas och oriktigt uppfattas.

Det var därför utan synnerligt betänkan- de, som Astley ingick på master Gibsons pretentioner, synnerligast som den kloke advokaten af nödvändigheten hade gjort en dygd och afstått ifrån all ersättning, i händelse affären misslyckades.

— Således är nu allt klart mellan oss, — sade master Gibson, icke utan ett litet drag af tillfredsställelse, då Astley skrifvit sitt namn under kontraktet.

— Har ni originalhandlingarna med er? Nå låt mig se dem!

Astley lemnade honom den gamla pro- stens i Skrup skrifvelse, och master Gib- son lade mer än en gång sin stora flata hand på den röda peruken, som betäckte hans hjessa, under bemödandet att förstå

något deraf: ändtligen vände han om sista bladet och utropade hastigt med synbar bestörtning;

— Aj! Aj. Hvad fan! Ursäkta, att jag svor, det var mycket obetänksamt gjordt. Men hvad är detta? Haf den godheten att öfversätta dessa underskrifter för mig. Jag känner svenskan mycket obetydligt, men siffrorna här inom parentesen fästa min uppmärksamhet; det tyckes, som om dessa båda intyg icke öfverensstämma.

— Nej, så är det verkligen. Läkaren intygar, att hennes dödstimme varit klockan sex på qvällen, och presten mottager hennes bikt klockan ett samma natt. Det är mycket besynnerligt, men läkaren har begått ett misstag naturligtvis, den gamle presten är min fosterfar och lärare.

— Tyst, tyst, min herre! Det der var illa, mycket illa.

— Men hans heder och sanningskärlek äro utom allt tvifvel.

— För fan! — ursäkta mig! — hvem bryr sig derom? Det vore bättre, om vi kunde bevisa motsatsen. Ni inser väl, att en död menniska icke kan afgifva ett vittnesmål.

— Men hon var naturligtvis icke död.

— Hm, hm, det här kan gifva våra motparter en ganska bastant krok att hänga upp oss på.

— Men min Gud, om hon verkligen varit död, så...

— Så kan alltsammans vara en vision,

om icke rent af en dikt af presten, förstår ni.

— Men jag säger er ju, att han är en man af heder, och som dessutom med sin ed bestyrkt verkligheten af hennes bikt.

— Ah bah, hvad gagnar det oss? Han borde varit mindre hederlig, så hade han icke varit nog dum för att råka i kollision med läkaren.

— Hvad menar ni? — sade Astley, rodnande, med en känsla af harm och missnöje, som han icke kunde qväfva.

Master Gibson svarade imellertid icke ett ord; han försjönk i betraktelser, som det tycktes, öfver det ofantliga bläckhornet på bordet framför honom och tryckte allt ifrigare och omsorgsfullare fast den röda plätten på sin hjessa, under det Astley helt nedslagen och orolig beskådade ömsom de kala väggarne i rummet, det stora bordet med sina pappershögar och sin sakförares hårda och dystra ansigte, som i lampskenet liknade ett af stenbelätena på Westminster-Abbey.

Ändtligen reste advokaten sig upp och mumlade för sig sjelf:

— Nåväl, detta är en svårighet, som vi måste kringgå, om vi icke kunna besegrade den. Men i alla händelser skola vi först söka att få mrs Mertons uppgifter bekräftade, — fortfor han högre och vändande sig till Astley. — Vi behöfva uppsöka och samla alla våra resurser, för att mönstrad dem, innan vi ställa dem såsom bevis i

stridsordning, och man får icke försmå äfven de mest aflägsna och dunkla händelser, som man kan finna i detta fall, ty äfven den obetydligaste omständighet kan dölja inom sig en upplysning eller ett bevis. Vi måste äfven räkna på tillfälligheterna, som våra efterspaningar kunna föranleda, och bereda oss på ett motstånd, som står i förhållande till vigten af hvad vi hoppas vinna.

Den tvetydiga hemlighet, som vi antaga hvila öfver lord Astley Hawerfields börd, är antingen känd af honom, och i så fall har han redan tagit sina försigtighetsmått att dölja den, eller är den en hemlighet äfven för honom själf, och då har utan tvifvel någon annan sökt att förekomma en upptäckt, men hvem denna andra skulle kunna vara, det vill säga, hvem som skulle kunna hafva fördel häraf, inser jag icke nu åtminstone. Det är fullkomligt tydligt, att hans föräldrar, jag menar lord Percy och hans fru, varit bedragna, i händelse ett bedrägeri verkligen egt rum, ty alla mina efterforskningar bekräfta, att de aldrig sört eller förlorat något barn, och att deras son i sina späda år aldrig varit skild ifrån dem. Mrs Mertons bekännelse tyckes imellertid bära alla spår af sanning; i själfva denna kvinnas cynism ligger en garanti för hennes uppriktighet. Alla de detaljer, hvarom jag nu kunnat få någon kunskap, hafva bekräftat sig, och jag tvekar därför icke, trots dessa stridiga upp-

gifter om hennes död, att företaga denna sak.

Vi vilja företaga våra efterforskningar i tysthet så länge, och om allt hvad hon för öfrigt sagt kan bevisas, så hafva vi redan deri en oändlig fördel. Det är först då vi samlat alla möjliga upplysningar och vittnen, som vi framlägga detta papper, hvilket, då det befinnes vara sannt, icke skall verka mindre afgörande — såsom den första anledningen till en undersökning, hvars resultat blir erkännandet af er identitet — derför att en vålnad synes hafva lemnat det såsom vittnesmål.

Mr Gibson tystnade ett par minuter, gnuggade händerna af förtjusning öfver sin egen vältalighet, stoppade båda sina näsborrar fulla med snus och fortfor, helt belåten med det uttryck af vördnadsfull tillfredsställelse, han läste på sin unge och hoppfulle klients ansigte:

— Jag kan icke sjelf lemna London förr än om ett par månader, men min förste skrifvare, mr Wehler, är en skicklig karl, dessutom känner jag en konstapel vid detektiva polisen, hvars talent är utmärkt, båda dessa herrar skola följa er till Cornwall; ni skall på Mertonhall undersöka den paviljong, hvarom den döda talar, och vid Aukwoodhouse efterforska någon, som kan lemna upplysningar om lord Astleys barndom. I händelse den italienska amman finnes, kan allt bli klart, äfven om hennes tystnad är aldrig så högt betald,

ty en qvinna kan sällan framhärda i en absolut tystnad.

Astleys hjerta klappade vid advokatens ord, och blodet rusade till hans hjerta vid tanken på att i verkligheten få se de ställen, hvarom han så ofta drömt, der hans far och mor lefvat, denna unga och sköna mor, hvars smekningar och kärlek man beröfvat honom.

— Håll er således färdig, min unge vän, att resa, så snart jag underrättar er derom; jag skall imellertid icke vara overksam för vår sak; jag har just i dag fått reda på handlingarna angående den der Mertons försvinnande och arfsfrågan efter honom; låt mig imellertid gifva er ett råd: ni är ung, oerfaren och främling här. Det finnes ständigt en mängd skälmar och bedragare, som lura på dylika personer, ingå inga förtroliga bekantskaper och anförtro åt ingen edra förhoppningar på framtiden! Meddela mig äfven genast allt hvad ni möjligen skulle kunna upptäcka, som kan hafva äfven det mest aflägsna sammanhang med vår sak!

Astley tackade honom för hans välmening, men åhörde hans vishet med samma förstockade likgiltighet och döfhets, som en orubblig naturlag måtte ålägga ungdomen att alltid känna för alla de råd och varningar, hvilka möjligen kunde bespara dem några ledsamheter och obehag här i verlden. Klockan slog sex i närmaste kyrktorn, då Astley kom ut ur mr Gibsons port.

Det eviga duggregnet hade upphört, och de tjocka skyarne delade sig liksom på försök några minuter; man såg der och hvar en ljusning på himlen, och vinden hven kall och skarp genom gatorna.

Med sinnet uppfylldt af tusen nya och orediga tankar vandrade Astley framåt, utan att gifva akt på hvart han kom, och då han gått en halftimme, märkte han först, att han alldeles förvillat sig och var på en trakt i den stora staden, som han alls icke kände till.

Den mörka grumliga floden flöt under en bro, hvars lyktor kastade ett sväfvande och oredigt ljus öfver de murkna pålarne och den gyttjiga stranden på andra sidan, der en liten öppen plats, betäckt af smuts och omgifven af ruskiga och förfallna hus, skymtade fram.

Astley stannade villrådig och såg sig omkring. Förargad öfver sin tankspriddhet, ämnade han vända om samma gata han kommit, då ett besynnerligt ljud nådde hans öra.

Han hejdade sig och lyssnade. Det tycktes komma ned ifrån floden och lät ibland som en sång, låg och melankolisk, hvilken upplöste sig i snyftningar och slutade med ett halfqväfdt skrik, som åter igen öfvergick i ett slags mummel och ändtligen förvandlades till ord och meningar, ett samtal, som det tycktes, mycket häftigt förddt imellan tvenne personer.

Några arbetare och fattiga qvinnor gingo

förbi, men ingen af dem tycktes märka dessa ljud.

De upprepades imellertid alltjemt och föreföllo den förvånade Astley allt mer och mer hemska och sällsamma, ju mindre han kunde begripa, hvarifrån de kommo eller hvad de betydde.

Ibland höjde sig denna entoniga sång så högt, att han urskilde orden: "Old Robin Hood", som ideligen upprepades såsom refrain, med en så klagande röst, som om det varit Robin Hoods liksång man sjungit.

Astley kunde icke förmå sig att gå derifrån, innan han fått reda på den ovanliga sångaren, som valt en så olämplig plats och stund för sina prestationer, och då han i detsamma såg ett par sotiga smeder, som kommo från sitt arbete och ämnade sig öfver bron, gick han fram till dem och gjorde dem uppmärksamma på de orediga ljuden, som vinden ömsom förde fram, ömsom upplöste och förskingrade.

— Åh, — sade den ena skrattande. — Det är gamla Hester, som är ute och spökar, hon tjuter alltid emot oväder liksom hundarne.

— Ja, jag ser henne sitta der nere och gunga i gyttjan, — tillade den andra, under det båda två lutade sig öfver broräcket och tittade ned i vattnet, som gult och grumligt flöt långsamt derunder.

Astley följde nyfiket riktningen af deras blickar, men han såg ingenting, allt var

svart och otydligt der nere, och han sade otåligt:

— Hvem är Hester? Jag ser ingenting.

— Åh, det är en stackars gammal qvinna, som har supit sig galen. Vi kunna gå ned och taga henne med oss och lemna in henne på fattighuset, der hon bor, då vi gå förbi. Natten blir kall, och det är synd hon skall sitta ute, hon har husrum i fattighuset, ser herrn, men de kunna icke hålla henne inne, när det kommer åt henne.

Astley kände en obestämd nyfikenhet att se Robin Hoods sångerska och följde de båda karlarne öfver bron och ned till andra stranden.

Här upptäckte han nu verkligen i mörkret en varelse, som satt i en af de gamla båtarne, hvilka lågo halft uppdragna på land eller voro fästa vid pålarne.

Hon satt hopkrupen och vaggade båten af och an, under det hon ifrigt pratade, ömsom med en gäll och fin diskantstämma och ömsom groft som en karl, liksom om hon fört dockorna i en marionett-teater.

— Hester! — ropade den ena af karlarne och närmade sig båten, — Hester! Kom nu, det är sent, ni sitter här och blir alldeles genomfrusen.

— Hvem är det! — svarade qvinnan förskräckt och reste sig upp i hela sin längd. — Hvad vill ni mig? Jag har intet ondt gjort; det är osanning alltsammans, rör mig icke, jag kan nog försvara mig.

Hennes stora och kraftfulla, ehuru något böjda gestalt gaf också en tydlig bekräftelse åt hennes ord och hotande åtbörder, vid hvilka likväl de båda karlarne tycktes vara vana.

— Se så! Lugna er nu Hester! Känner ni icke igen oss? Vi vilja endast hemta er hem med oss.

— Är Samu med er? Har han icke kommit ännu? — sade hon skyggt, närmande sig båtkanten och betraktande de båda smederna, som hon nu tycktes känna igen. — Här har jag suttit och väntat år ut och år in och aldrig kommer han. Han skulle hemta mig, som ni vet. Jag tror, att han har glömt mig. Jag kunde nog gå ensam, om jag bara kunde minnas, hvar det var. Men jag har sett så många ställen i världen, så att det hvimlar om i mitt hufvud, och så lofvade jag honom att vänta.

Hon upplyfte sin kjol och klef varsamt öfver kanten af båten, och i det osäkra skenet från lyktan på stranden såg Astley ett brunt och färdigt ansigte, hvars svarta ögon lyste som på en katt och hvars sotsvarta och gråsprängda hår låg i täta och orediga krusor, som af blåsten fördes fram i spridda testar, under den gamla svarta hufvan, som betäckte dem.

— Har ni icke sett Samu? — återtog hon och stannade i den våta gyttjan nere vid stranden, utan att vilja närma sig och som det tycktes färdig att gå tillbaka i

den murkna båten, som var till hälften fylld af vatten.

— Jo, visst hafva vi sett honom. Han väntar er der hemma, kom nu bara med oss; — sade den ene af karlarne otåligt och vinkade åt henne. — Ser herrn, hon tror jemt, att en rik och förnäm herre skall komma och hemta henne, och det väntar hon på, stackare, tills allas vår herre döden kommer och tar henne, kan jag tro. Bara man säger sig komma ifrån Samu, så följer hon med; annars så får man ingen bugt på henne, för hon är stark som en björn, så gammal hon är.

— Ack, så länge sedan det är jag såg honom, — återtog qvinnan och klef fram ett par steg, under det hon ruskade på sig för att ordna sina våta och eländiga kläder af denna obestämda färg, som man kunde kalla fattigdomens, ty det är grumlet af alla möjliga färger, förenade genom smutsen och dammet, som sammanhåller trådarna i ett tyg, hvars ursprungliga art ingen kan urskilja.

— Det är väl hundra år... men nu, kommer han äntligen. Huru tycker ni att jag ser ut?

Hon slätade på sin gamla slankiga kjol och rätade sin halsduk, under det de båda karlarne togo henne imellan sig för att föra henne hem.

Mumlande och pratande alltjemt med sina välvilliga ledsagare, vandrade hon bort i mörkret, och Astley såg dem snart för-

svinna vid hörnet af det lilla smutsiga torget.

Ändtligen ett par timmar derefter stod Astley, efter många frågor och misstag, vid porten till hotellet, der han bodde.

— Det är en herre deruppe som väntar i herrns rum, — sade upppassaren då han öppnade dörren för honom.

Astley sprang upp för de fyra trapporna utan synnerlig trötthet efter sin långa promenad, öppnade dörren till sitt rum och såg sin vän, mr Crawford's förste skrifvare, insomnad i soffan och framför honom, med fingret på sina leende läppar, den vackra franska kammarjungfrun hos madame Désirée d'Harcourt, markisinna de Grammont.

X.

— Hvad gör du här, Anais? — sade Astley skrattande och med en ton af förtrolighet, som bevisade, att han fullkomligt öfvervunnit sin första blyghet och tvekan inför den lilla koketten.

— Tyst, tyst! Jag kom in för att söka er, och så finner jag den här snarkande Endymion i ert ställe, — sade flickan helt sakta, för att icke väcka Gordon. — Hvar har ni varit så länge, min herre? Madame är mycket orolig för er skull.

— Klockan är icke mer än tio, jag får väl se henne ännu i afton?

— Ja, men skynda er då!

— Jag skall endast tala några ord vid den här sofvande gynnaren.

— Nå, låt det då icke blifva alltför många, ty madame har i afton stannat hemma endast för er skull.

— Nej, visst icke! Gordon, vakna då!

— Ah! vänta! Väck honom inte förr än jag gått. Han rör på sig. Se så!

Gordon satte sig upp med en lång gäspning, och Anais flaxade ut genom den halföppna dörren som en skrämmd fågel.

— Ah, äntligen kan man då få råka dig! Jag har suttit här och väntat tills jag somnat.

— Ja, jag ser det, gif mig en smula rum bredvid dig, jag dör af trötthet!

— Nå, hvar har du då varit? Och hvarför finner jag dig ännu efter åtta dagar kvar här i hotellet, då du för länge sedan borde hafva flyttat till Islington. Jag har sökt dig der tvenne gånger. Mamma Morris anser sig bedragen, och miss Esmeralda dansar icke annat än "pas de desespoir".

— Ack, min vän, jag kan icke hjälpa det. Jag kommer icke att flytta dit.

— Nå, men hvarför? Har du kanhända redan vunnit din process och är förvandlad till millionär?

— Nej, tyvärr! Men saken, är att jag träffat på ett äfventyr.

— Åh fan, och jag som glömt att varna dig.

— Ja, det var stor skada, men jag förlåter dig.

— Fruntimmer, förmodar jag?

— Ja, men tala tyst, ty jag har gran-
nar här bredvid!

— Jaså, nå berätta mig alltsammans!

— Det är för mycket begärtdt, men jag vill ge dig en aning om saken.

— Det är återigen för litet. Och det har jag dessutom redan.

— Omöjligt, det är en förnäm dam, en markisinna.

— En fransyska således?

— Ja, en engel.

— Ah, bah, jag känner till sådana der förnåma damer, som komma till London, när de icke längre göra lycka i Paris. De äro lika litet markisinnor som englar. Men hur fan har du råkat ut för denna skönhet?

— Hon bor här i hotellet.

— Jaså, och det är därför du icke kan flytta? Jag förstår.

Astley smålog och höjde på axlarna.

— Nå väl, jag har ingen rätt att blanda mig i dina affärer, men tro likväl mina ord, dylika förbindelser äro ruinerande! Jag har visserligen sjelf ingen erfarenhet deraf, ty jag har lyckligtvis icke ett sådant utseende, att man kommer och enleverar mig, och min kärlek till Zusette har gjort, att jag icke känt någon frestelse att sjelf börja några amouretter, men jag har

verkligen bevittnat tragiska slutscener i dylika farcer.

Astley kände sig en smula generad af sin väns ovanliga allvar, och för att komma ifrån denna sak, berättade han i stället om det vigtiga resultatet af sitt besök hos advokaten, sin tillämnade resa och sitt lilla äfventyr på hemvägen.

Gordon var imellertid så melankolisk och fåordig, att han fullkomligt väl kunnat uppträda hvilket ögonblick som helst på mr Crawford's kontor, och då Astley skrattande sade honom detta, svarade han sorgset:

— Ja, jag fruktar, att jag aldrig mera behöfver förställa mig, för att väcka förtroende hos mr Crawford och hans klienter; min munterhet är för närvarande icke större, än att den ganska väl kan döljas utan all ansträngning.

— Men hvar har då ditt goda lynne tagit vägen? Är Zusette ännu alltjemt osynlig?

— Ack, ja! Och om du visste hvad jag känner. Men det kan du icke ana, efter jag vet att beherrska mig, — tillade han häftigt uppspringande. — Om du hade sett Zusette, så visste du, hur man kan älska henne, hur man kan frukta. Jag har vaktat henne. Jag har varit svartsjuk om henne som en turk. Och likväl kanhända . . . Ah, om det vore möjligt! Om jag kunde tro . . .

Gordon vandrade häftigt fram och åter

på golvet, med utsträckta armar gestikulerande omkring sig, och stannade imellanåt orörlig med nedsänkt hufvud.

— Det kunde imellertid vara sannt! Hon kunde hafva bedragit mig! — utropade han och slog sin knutna hand för pannan så våldsamt, som om han ämnade krossa sin hufvudskål, hans ögon gnistrade, och den beherrskning, hvarom han nyss talat, tycktes nu åtminstone vara temligen obetydlig, han marscherade åter några steg med häftighet, stötte med vild fart emot bordet och kastade sig slutligen gråtande i soffan.

— Min stackars Gordon, — sade Astley deltagande, — sansa dig nu! Betänk, att du ännu ingenting vet, som berättigar dig till denna förtviflan; du säger ju, att hon är sjuk, hur kan du vredgas då? Det är ju orättvisst emot det arma barnet.

— Ja, ja du har rätt. Jag är ett odjur, en narr, men likväl hvarför får jag icke komma in till henne?

— Fruntimmer hafva ju så många infall, har man sagt mig. Hon är väl en smula behagsjuk, och hon vill icke att du skall se, att hennes skönhet kanhända bleknat af sjukdomen.

— Ah, du har möjligtvis rätt. Se så för fan, det är dumt att sörja i förväg: i morgon har hennes värdinna dessutom lofvat mig, att jag skall få se henne och tala vid henne. Bort med alla dumma griller imellertid! Jag tål egentligen icke

sorgen, den tillhör icke min natur, och jag måste skaka den af mig, jag blir sjuk deraf som af ett kräkmedel, men här har jag nu suttit alltför länge, jag kom egentligen hit för att förströ mig, men du var icke hemma, det är sent, se så adjö!

Och hviftande med hatten försvann den stackars skrifvaren, som grät och skrattade, rasade af förtviflan och svartsjuka och i samma andetag tröstade sig sjelf med de enfaldigaste föreställningar.

Knappt hade Gordon stängt dörren efter sig, innan Astley lutade sig tillbaka emot soffdynorna, knäppte händerna tillsammans öfver hufvudet — alldeles som han brukade göra i Lund på sin lilla vindskammare, då han ville i sitt hufvud lösa något rätt inveckladt problem — och fäste ögonen orörligt på väggen midt emot; der ett stort, temligen groft kopparstick, med herdar och herdinnor, prunkade i en bred förgyld ram.

Af uttrycket i hans blick var imellertid lätt att se, det den tvetydiga scenen på taflan alls icke var föremål för hans uppmärksamhet, att han icke ens såg den, och de vexlande rörelser, som hans ansigte afspeglade, talade lika tydligt som ord om spefull glädtighet, tillfredsstäld fåfänga, passion och derimellan drag af vemod, ånger och bitter missräkning.

Så var det också: dessa mångfärgade skyar drogo förbi själens horisont, alltför lätta ännu för att egentligen förmörka den,

men likväl lemnande tillräcklig aning om de tunga sammanpackade moln, hvarunder hans lefnads sol kanhända skulle sjunka.

Astley hade icke behöft mer än åtta dagar, för att återkomma ifrån sin första häftiga berusning vid förbindelsen med den vackra fransyskan, som i själfva verket hvarken egde ungdomens eller skönhetens första blomma, och hos hvilken han, vid uppvaknandet ifrån sin hänryckning, fåfängt sökte denna magiska glans af ungdomlig friskhet, som omstrålat hennes porträtt.

Den sköna Désirée tålde verkligen icke att granskas vid dagsljus med kritiska blickar och hade därför gjort ganska klokt att välja London till skådeplatsen för sina triumfer; men oakadt hon icke var det idealiska väsende, som Astleys uppjagade inbillning trott sig se, så var hon likväl en tillräckligt skön qvinna för att rättfärdiga den eld hon tändt, och hon egde dessutom i sitt behag sin tjusningsförmåga och dessa tusen illusoriska konstgrepp, som en kokett qvinna ensam känner och förmår utfundera, nog mycken makt för att förvrida hufvudet på en tjugofyraårig man.

Det fanns imellertid för mycken verklig smak, för mycken ren och upphöjd skönhetskänsla hos Astley, för att låta honom länge bibehålla den yrsel, hvari hans eget temperament och de ovanliga omständigheterna försatt honom.

I den tarfliga prestgården, hos faster Petronella och farbror Jöns, och i dagligt umgänge med den gamla ungarlen på Svaneholm, hade Astley fått en bättre uppfostran, ett säkrare omdöme och en mera förfinad smak, än han skulle fått, uppfödd i Paris eller London, och den förmenta markisinnans språk och manér kunde icke länge förvilla honom, han hade med ett ord redan kommit till fullkomlig klarhet om arten både af sitt eget och hennes verkliga värde och ställning, men detta hindrade icke, att han fann sig i ett sällhetsrus, som väl tillät honom att reflektera, men alls icke att använda eller tillämpa sitt förstånd.

Det händer oss icke så sällan i vår första ungdom, att vi tjasas mera af en kvinnas omgifning än af henne sjelf, vi fångas i allt det silfverskir och guldflor, hvori hon är insvept, och berusas af de parfymers, den elegans och lyx, som likt ett moln dölja gudinnans kanske icke alltid så idealiska former; vår egen fantasi har största delen i hennes seger; och liksom musikens och trummornas buller öfverröstar missljuden vid en batalj, så döfvas icke sällan disharmonien inom oss af champagnekorkarnes smällar och skämtet och skrattet, och om vi känna oss bedragna, så är det i sanning icke kvinnornas fel, utan öfvermåttet af vår egen inbillning, som bär skulden.

Nåväl! Hvad mer? Är det då så svårt att

fatta, att, när allt kommer omkring, så är och förblir den *verkliga* lyckan just *illusionen sjelf*.

Alla dessa himmelska förespeglingar, dessa berusande aningar, dessa öfversvinneliga förhoppningar, höga som himlen och sväfvande, obestämda och ofattliga som den, hvarför kalla vi dem svekfulla och förrädiska, hvarför sitta vi trumpna och surmulna och anse oss bedragna deri? Hafva vi icke i sjelfva *deras* egande fått *allt* hvad jorden kan gifva, redan njutit all den lycka, som är möjlig?

Om sällheten vore konkret, så skulle den vara platt som en pannkaka och trivial som den, om vi verkligen kunde vidröra den, så skulle vi liksom i sagan finna guld det förvandladt till torra löf; om bakom våra aningars rosenskyar funnes en verklighet, så skulle denna verklighet säkerligen döda oss. Mythen berättar, att den oförnöjda, som ville se sin älskare i Jupiters majestät, blef förbränd af hans strålar, men kanhända var det hennes besvikna väntan, som dödade henne i stället.

Och hvem vet, om, då Venus lofvade Paris den skönaste qvinna i Grekland, hon icke genast i *inbillningen* skänkte honom en mera berusande sällhet, än Helena sedan gaf honom vid uppfyllandet af gudinnans löfte.

Det vissa är, att då Astley i markisinnans sängkammare såg hennes porträtt, i samma ögonblick man sade honom, att

han var älskad af denna tjusande varelse, fann han henne så skön och kände sig genombäfvad af en så brinnande åtrå, att ingenting under solen skulle kunnat motsvara föreställningen om den lycka han väntade; och det är mer än troligt, att man alls icke behöfver hafva krumstaf och frygisk mössa och sitta på ett berg i Grekland, för att lyckliggöras med ett löfte, sådant som det Paris fick, tvärtom den allsmåktiga gudinnan hviskar det ännu alla dagar i hvarje ynglings öra, men aldrig hade väl någon med större säkerhet och mera hänryckning hört det än Astley.

Det var något af allt detta, som föresväfvade den unge mannen, der han orörlig hvilade emot soffkarmen och icke vaknade ur sina drömmar, förrän en knackning på dörren bredvid honom åter väckte honom till besinning.

Han sprang upp, rodnande som en flicka, öfverraskad i sina tankars dunkla värld, och såg i detsamma den lilla kammarjungfrun inträda.

Hon hade en helt trumpen min och sade allvarsamt:

— Ni kan icke få se madame i afton. Hon mår icke väl och nu är det alltför sent.

— Hvad säger du Anais? Och jag har icke sett henne på hela dagen. För sent?

— Ja visst, det är ju öfver midnatt. Tror ni, min herre, att man finner det an-

genämt att vaka för er skull och blifva blek och ful?

— Åh! Anais gå in igen, jag ber dig, och säg din matmor, att jag blott begär att se henne ett ögonblick!

— Det är omöjligt. Madame har redan påtagit sin nattdrägt. Hon är mycket trött.

— Men jag har något viktigt att säga henne.

— Som då alls icke tyckes vara mycket brådtom med, efter ni icke förr erinrat er det.

— Du är ond på mig, Anais?

— Ja, ty jag är mycket sömnig.

— Jag lofvar att genast gå min väg igen. Men skynda dig nu!

— Min Gud, hvad ni är envis!

— Nåväl! Om du ändtligen vill sofva, så lägg dig der på soffan! Jag går in sjelf.

— Hvad tänker ni på? — sade Anais storskrattande, under det Astley sköt henne tillbaka in genom dörren, som ännu stod halföppen bakom henne.

Några ögonblick derefter låg Astley knäböjd på mattan vid sin förtjusande älskarinnas fötter, och hans brinnande blickar öfverforo med hänryckning den lilla graciösa varelsen, som, inhöljd i en sky af spetsar och musslin, framräckte sina rosenröda fingrar att kyssas, under det hon ömsom skrattade, så att alla hennes små hvassa kattlika tänder lystes i det matta rosenfärgade lampskenet, ömsom lät sina stora svarta ögon med ett melankoliskt

uttryck hvila på Astleys friska ungdomliga ansigte.

Aldrig hade den vackra qvinnan varit mera naturlig i sitt koketteri, ty hon var det denna gång helt och hållet utan beräkning och hade nästan mot sin vilja förälskat sig.

Det var liksom en liten scen mellan kulisserna, som han utförde, och han öfverträffade sig sjelf, tack vare den skymt af sanning, som låg i hennes blickar och rörelser.

Man säger, att kärleken alltid är värtalig, och sannt är, att Astley aldrig tyckte sig hafva hört något mera smäktande och ljuft än dessa halfförstådda tankar, uttalade på det vackra språk, som strömmade ifrån de mest tjusande läppar i verlden.

Den högsta graden af känsla och hänryckning i människans sinne har inga ord, kärleken har sin mystik, och de främmande ljuden syntes Astley bättre motsvara känslans rikedom än det utnötta hvardagsspråket, de innehöllo mera illusion, en djupare och varmare betydelse, just därför att han deri icke återfann de vanliga tankarne.

Om Désirée talat engelska eller svenska, så skulle allt det nonsens hon pratade icke förefallit honom hälften så behagligt som nu, då han icke egentligen begrep mer än hälften deraf och hade full frihet att gifva den andra hälften hvilken poetisk och sinnrik betydelse som helst.

En liten bordstudsare på spiselkanten slog två, och Désirée utropade bestört:

— Se så, min vän, det är två timmar i stället för ett ögonblick, sedan ni kom. Vi måste nu skiljas, farväl!

— Redan? För mig hafva dessa timmar endast varit ett ögonblick, — sade Astley misslynt.

— Oförnöjda barn, som ni är, gå nu!

— Men, Désirée, jag har ju berättat er, att jag kanske snart reser; jag lemnar London.

— Åh, derom är ju ännu ingenting bestämdt; dessutom är jag nöjd dermed.

— Hvad, ni har redan tröttnat vid mig?

— Nej, men jag fruktar så mycket att se er förlora det största behag, ni i mina ögon eger, det att ni är främling, okänd och undangömd, att ni icke tillhör denna hvardagliga hop, som finnes öfverallt och synes öfverallt, som alla känna och som sjelfva känna allt. Ni skall icke länge förblifva i den ställning ni nu är, ni har nyss förtrott mig, att edra planer för framtiden ålägga er ett annat lefnadssätt, ni skall icke längre vara den blyge, oerfarne, förtjusande unge mannen, som jag tillber, ni skall komma att likna alla andra innan kort, och därför vill jag hellre, att ni reser.

— Men vi skiljas åt.

— Jag skall söka upp er, när ni vill, om ni lemnar mig, innan min illusion är flydd.

— Hör på Désirée! Om jag en dag skulle framträda ur det dunkel, som nu höljer mig, om jag skulle vinna rikedom och rang, ni skulle således då icke längre älska mig?

— Hvem vet? Jag tror det knappt; jag skulle då icke blifva ensam om er ömhet; jag vill tusen gånger hellre behålla er sådan som nu.

Den vackra qvinnan böjde sig ned och tryckte en kyss på Astleys panna, med en min af så allvarlig uppriktighet, att Astley kände sig nästan rörd.

— Jag kan icke tro annat, än att ni verkligen reser härifrån snart? — sade Anais, innan hon stängde dörren efter Astley.

— Hvarför det? Önskar äfven du, att blifva af med mig?

— Ja visst, och det med det allra första.

— Du är i sanning ännu mera uppriktig än din matmor.

— Det är då icke svårt, ty hon är icke uppriktig alls, — sade flickan skrattande.

— Hvad menar du?

— Jag menar, att hon söker narra er.

— Anais!

— Ja, se icke så förfärlig ut, det är som jag säger.

— Så förklara dig!

— Ingenting är lättare: hon säger sig vara nöjd med er resa, och jag är säker, att hon ville gifva bra mycket, ja alla

lorder i England, om hon kunde få behålla er.

— Ah! Anais, jag tror, att jag måste kyssa dig, var detta verkligen din mening?

— Ja, tyvärr, det är en ledsam mening.

— Hur då?

— Hon är på god väg att älska er helt allvarsamt och borgerligt: jag fann henne i går afton badande i tårar; det är rätt olyckligt, ty ni finner väl . . .

— Ja, du har rätt! God natt Anais!

XI.

Månader förgingo imellertid, och Astley var ännu kvar i London. Allt hvad den vackra fransyskan fruktat hade verkligen inträffat. Astleys blygsamma tillbakadragenhet och den enslighet, hvori han först lefvat, voro nu försvunna; han hade alla egenskaper för att med lätthet kunna eröfra denna afundade, eftersträfvade och tve tydiga plats i verlden, som för en tid gör oss till dess eftersökta favorit, som jägtar oss med tomma och barnsliga förströelser, för att lemna oss upptröttade och glömda.

Mr Gibson hade i tidningarna låtit införa en annons, som innehöll, "att om någon af de personer, som tjenat hos lord Percy Haverfield på Aukwoodhouse under åren 1786 till 1790, anmälde sig honom, så skulle detta möjligen tillskynda nämnda

personer någon fördel"; utan att hafva funnit en enda af alla dem, som infunno sig, ega någon kunskap om eller ens kunna styrka sin uppgift att känna till den familj, som var i fråga.

Astley lefde imellertid, sedan den summa han medfört från Sverige var slut, på advokatens bekostnad, och hans blygsamma anspråk i detta fall var kanske det, som ingaf juristen den största tvekan om ädelheten af det blod, som borde rinna i hans klients ådror.

Det var visserligen en fullkomlig fri öfverenskommelse, en risk som advokaten sjelf åtagit sig, men det förekom Astleys stolta sinne likväl genant, och han ville, åtminstone i händelse af en dålig utgång, göra förbindelsen till sin sakförare så liten som möjligt.

Det lefnadsrätt han förde hindrade honom likväl icke att få en hop bekanta, och som hans bildning, hans sätt och utseende fullkomligt bekräftade hans anspråk, så låg det i master Gibsons plan, att han borde göra sig känd och omtyckt af dessa rika, unga gentlemän, som kunde stämma opinionen till hans fördel, gifva honom en viss auktoritet i sällskapslifvet och rädda honom ifrån att uppträda som en äfventyrare, isynnerhet som han borde, utan att nämna något namn, förbereda sina vänner på den rättegång han ämnade börja för att återvinna sitt fädernearf och sin rang.

Man skulle i allmänhet kanhända icke

tro honom eller icke fästa synnerlig uppmärksamhet dervid, ty dylika ogrundade anspråk, tagna ur luften, voro ingenting ovanligt, men då man lyckats samla de nödiga bevis och upplysningar, som gjorde en process möjlig, skulle han redan ega vänner, som intresserade sig för hans framgång.

Då man är tjugofyra år och kommer direkt från en vindsammare i Lund till en hufvudstads alla förströelser, dess glada ungarlifel och lätt sinniga vanor, då man uppmanas att deltaga deri och utan svårighet får medel dertill, då bryter man snart med sina gamla minnen, sina ungdomstycken, sina storsinta principer, och om icke hela den vackra byggnaden af ren och sann moral, som man i den tysta och tarfliga studerkammaren uppreste inom sig, rammar öfver ända, så får den åtminstone betänkliga knuffar och skador. Vanligen blir den under dylika förhållanden förvandlad i en romantisk grushög, hvarur vi i lyckligaste fall sedermera kunna framleta några brukbara spillror, för att uppresas deraf ett litet kapell i vårt hjerta, der vi hålla själamessa öfver vår förgångna dygd.

Med ett ord: Astley lefde ett lif af nöjen och förströelser, som egde för honom hela nyhetens behag, och som ofta öfverskred den gräns, der nöjet blir lågt och smutsigt och lätt sinnigt öfvergår till last. Han gjorde det likväl aldrig utan bittert obehag och ånger. Hans smak och hans skönhetssinne,

mer omutliga än hans rättskänsla, återhöllo honom likväl, och då han icke längre fördömde sin otrohet emot den ungdomskärlek, som hittills fyllt hans hjerta, så var han ännu känslig för *sättet*, på hvilket denna otrohet begicks.

Var han sämre eller bättre derigenom? Hvem vet? Det vill likväl synas, som om den, hvilken lägger en viss elegans i lasten och gör brottet tragiskt, redan derigenom inlagt en hemlig protest deremot.

Oaktadt den sfer, hvori Astley nu inkommit, var vida öfver den, hvori den glade och arbetssamme gascognaren lefde, bibehöll han likväl en viss förkärlek för denna sin första vän.

Gordon syntes honom i många afseenden bättre än de nya och aristokratiska vänner han fått; hans muntra och godmodiga prat eller hejdlösa känsloutbrott buro alltid vittne om hans hederliga själ, och den uppriktiga tillgifvenhet han fattat för sin "svenska vän"; och mer än en gång var hans goda praktiska förstånd af nytta för Astley. Då han därför fann den lilla skrifvaren väntande i sina rum om aftnarna, när han hemkom, var det med en känsla af välbehag och trefnad han slog sig ned i lugn hos honom, för att berätta dagens tanklösa och ofta fadda tidsfördrif.

Astley hade en dag ätit middag med två af dessa nya vänner af "la jeunesse dorée", som Bulwer beskriver såsom "unga män med få idéer och ännu färre pligter,

men godt om fristunder, penningar i fickorna och äfven skulder till sina handtverkare och krämare, ogifta tanter stolt-het och sparsamma fäders plågoris, glada själar, som skynda sig att njuta af sin ungdom och äro medelålders män, innan de hinna trettio år".

Den ene af dem, kaptén Ralph Lessley, var en verklig typ för en elegant engelsman; hans blonda hår och välkammade mjuka kindskägg, långa och smala figur, vackra blågrå ögon, fina händer och väl-sittande patchuliluktande kläder gånvo honom något distingueradt och behagligt, som hans alltid sansade och lugna belevnhet ännu mera ökade, den andra mindre vacker och mera trivial till sitt utseende, men som likväl i tal och sätt bar prægeln af en gentleman, var Walther Morley.

De trenne unge männen hade nyss stigit upp ifrån bordet, och kaptén Lessley anmärkte för tredje gången, att de hade ett mycket bullersamt grannskap i rummet näst intill, hvarifrån hördes högljudt prat och skrattsalvor, blandade med klingandet af sönderslagna glas och tallrikar samt smållar af champagnekorkar.

— Det är några unga herrar, som nyss återkommit till London, och de äro mycket muntra, — sade uppässaren leende.

— Jag hör äfven fruntimmersröster, — inföll Astley, under det han sökte efter sin hatt.

— Ja, det är mycket vackra och fina

damer också som äro med. Middagen beställdes redan i går.

— Är du färdig, Cameron? — sade Morley, som varit sysselsatt att mycket noggrant tillknäppa sina nötbruna handskar och nu lyckats dermed. — Se så! Låt oss gå, klockan är sju.

Han mottog sin hatt af den bugande uppassaren, och de tre vännerna gingo utför den upplysta trappan och kommo ut på gatan, der de stannade, villrådigas ett ögonblick, då vagnen, som skulle vänta dem, icke syntes till.

Det var i april månad, men ehuru klockan ännu icke var åtta, voro lyktorna redan tända, ty vädret var mulet och töcknigt och den mörka gatan, med sin af klibbig smuts öfverhöljda stenläggning, gjorde dem väl behöfliga.

Ljusskenet ifrån butikfönstren på nedra botten upplyste hela platsen framför porten, och Astleys blick stannade händelsevis vid en hopkrupen figur, som satt på trappan, der de gått utför. Just som de hade passerat förbi, reste den sig upp, och han igenkände genast Hester, den gamla halftokiga qvinnan, som han sett om aftonen i båten på floden.

Hon sträckte upp sig i sin fulla längd, och fästade sina skarpa svarta ögon på de trenne unge männen, tycktes hon med yttersta uppmärksamhet granska hvar och en af dem, då de gingo förbi, och sedan sjönk hon ned igen i samma ställning och

drog sig in i hörnet vid trappan, i det hon mumlade några ohörbara ord och likgiltigt stoppade i sin kjolsäck de småmynt, som Astley lade i hennes hand.

Herrn Lassley eller Morley tycktes hafva märkt henne, de sågo med spanande blickar utåt gatan efter vagnen och hade aflägsnat sig några steg, medan Astley ännu stod vid det upplysta fönstret bredvid porten.

I samma ögonblick såg han tvenne personer komma stojande och skrattande utför trappan till andra våningen; det var tydligen tvenne af deras muntra grannar under middagen, och den ene af dem, den som gick först, var utmärkt för sin vackra figur och sitt markerade ansigte, hvars klara bruna färg och svarta ögon gåfvo honom utseende af en spanior eller italienare. Hans blossande ansigte och något osäkra gång vittnade imellertid om följderna af den bullersamma middagen.

I samma ögonblick, som de båda herrarne kommo ned i förstugan, hade den gamla tiggerskan återigen rest sig upp, och då de hunnit fram till porten, der hon stod, sprang hon fram, lindade sina långa, senfulla armar omkring den vackre, unge mannen, som gick förut, och utropade med en hes och brådskande röst, som likväl i detta ögonblick icke tydde på någon sinnesförvirring:

— Jag såg dig gå in. Jag har suttit här i flera timmar och väntat på dig.

Stanna, stanna! Du måste vara Samu! Du är Samu, är det icke så?

Främlingen, som ovilkorligt blifvit hejdad af hennes kraftiga och konvulsiva famntag, syntes först helt bestört öfver den oväntade uppenbarelsen, och sedan öfverväldgad af harm öfver den trasiga qvinnans djerfhet, slet han sig ifrån henne, och fattande henne i armen med en styrka, som vittnade om ovanliga krafter, kastade han henne handlöst och lätt som en handske emot väggen, under det han utfor i förbannelser öfver polisens vårdslöshet, som tillät tiggare att öfverfalla folk på detta sätt.

Af en alldeles ofrivillig nyfikenhet hade Astley sprungit upp för trappan, och då han såg den unga mannen i häftigheten af sin vrede ännu ytterligare sparka undan den, som det tycktes, sanslösa qvinnan, fattade han honom temligen våldsamt i kragen och utropade harmsen:

— Blygs ni icke, sir, att misshandla en stackars gammal svagsint qvinna på detta sätt?

Förvånad och ännu mera uppretad öfver detta nya angrepp, vände främlingen sig om, och skulle utan tvifvel slagit Astley till golfvet, om icke i samma ögonblick hans egen kamrat tillika med Astleys båda vänner, hvilka vid bullret i förstugan skyndat tillbaka, hastigt kastat sig imellan dem båda.

En häftig och högljudd ordvexling uppstod. Den uppretade främlingen, som ansåg den något våldsamma tillrättavisning han fått som en dödlig förolämpning, utfor i temligen opassande ordalag, som Astley med häftighet besvarade, och först efter flera minuter lyckades det Morley och Lessley att lugna dem båda tillräckligt, för att låta dem utbyta sina kort och skiljas åt på ett passande sätt.

Den gamla tiggerskan hade imellertid sansat sig, och mumlande förbannelser och osammanhängande ord mellan tänderna, fördes hon bort af ett par personer ifrån gatan, som lofvade att föra henne till sitt hem.

— Se der min vän, har du dig utan tvifvel en duell på halsen för din ridderlighet att vilja försvara gamla trollpackor, — sade Morley skrattande, då Astley, ännu blossande af vrede, vandrade gatan framåt mellan sina båda vänner.

— Cameron gjorde rätt, men han är icke dess mindre skyldig den der grobianen upprättelse, i fall han fordrar det, — inföll Lessley allvarsamt.

— Ja, så vida han icke är af det slags folk, som slåss med knytnäfvarna. Han hade nästan utseende deraf.

— Åh nej! Jag kände igen hans följeslagare. Det var lord Westworth, som nyss kommit hem ifrån Italien. Hur är det Cameron, jag hoppas att du är van att handtera värjan, eller om du skjuter bättre, så tycker

jag nästan mera om det, man blir så sönder-
rispad och får så fula ärr af värjstygn.
I alla händelser behöfver jag väl icke säga,
att du kan räkna på oss. Men hvem fan
har tagit vid vår vagn? Nu få vi gå i
smutsen till spektaklet. Se der kommer
en hyrvagn. Morley, vill du vara god och
ropa den an?

Sanningen att säga, hade denna händelse
gjort ett högst obehagligt intryck på Ast-
ley. Den häftiga vrede, han känt vid den
främmandes råa och besinningslösa upp-
förande, hade nu efterträds af en utom-
ordentlig motvilja att ännu ytterligare
komma i strid med honom. Ehuru han
icke egentligen kände någon fruktan för
en duell, var han imellertid icke nog he-
roiskt tanklös, för att anse den som en
småsak.

Den sorglösa munterhet, hvarmed han
förut deltagit i sina kamraters skämt, var
denna afton icke rätt naturlig, och han
skulle helst hafva skilts ifrån dem, om icke
fruktan, att hans dåliga lynne kunde blifva
uttydt som feghet, hade förmått honom att
söka dölja detsamma och följa dem till
teatern.

Väl inkommen i salonen, påminde Ast-
ley sig den främmandes kort, som han
stoppat i vestfickan, och upptog det nu
helt likgiltigt, för att i lampskenet läsa
hans namn, men då hans blickar föllo på
den glänsande papperslappen, ryckte han
till, som om det varit ett glödgadt jern

man fört förbi hans ögon, och Morley såg honom blekna, på samma gång hans blick följde Astleys, och han på det lilla guld-kantade visitkortet läste namnet: "Astley Haverfield".

XII.

Hvad som för sextio år sedan ansågs som en hederssak, en skymf, som endast blod kunde aftvä, det är i dag ett lappri, som ingen bryr sig om. Om man då ansåg sig hafva blifvit förorättad, så hade man rättighet, ja nästan skyldighet genom opinionens makt att sticka värjan genom kroppen på sin fiende, med risk att äfven sjelf blifva sönderstucken.

Hvem skulle väl nu vilja blifva först chikanerad och sedan ihjalskjuten kanhända? Nej vi äro mera upplysta, vi svälja vår skymf och låta lagen afgöra, till hvad grad vi äro förfördelade, och straffa den, sedan den genom offentligheten blifvit tiodubblad.

Hvar tid har sin sed, och hvar och en har sin smak. Vi kunna aldrig i verlden samla *allt* det goda, det upphöjda och ädla under en tidsålder eller på ett ställe. Det eviga allt omfattande jemvigtssystemet i naturen gör det "tusenåriga riket" till en utopi och blandar outtröttligt låghet och dygd, godt och ondt om hvartannat; och då vi i ett fall taga ett steg framåt på ljusets väg, så skrida vi i ett annat ett steg

tillbaka, men i det ädla sinnet vakar likväl alltid en gudomlig ande, en engel, hvars klara, omutliga blick och utsträckta finger visa på det sköna och det goda öfver allt, hvar det finnes, under alla tider och alla förhållanden.

Astley var imellertid alltför mycket barn af sin tid, för att icke gilla och antaga dess åsichter, och i denna förmodade duell var det endast den omständigheten, att det var Haverfield, med hvilken han skulle slåss, som väckte hans motvilja.

Dennes sekundanter hade nu nyss gått sin väg, efter att i all vänskaplighet och på det artigaste sätt hafva med Lessley och Morley öfverenskommit, att ingen förlikning var möjlig, då alltför många obetänksamma ord blifvit uttalade å ömse sidor, och ingendera ville göra någon ursäkt, och man var således nu öfverens om sättet, på hvilket deras vänner borde skjuta ihjäl hvarandra.

Lyckligtvis hade Astley under den tid, då all hans håg låg åt soldatlifvet, lärt sig att handtera vapen. Han var ingen dålig fäktare och sköt bra, men att nu använda sin förmåga i detta fall, just på den man, som stod i vägen för hans planer på framtiden, det syntes honom omöjligt.

— Cameron! Hvad fan, jag tror du är melankolisk! — utropade Lessley muntert, då han återkom in i Astleys salon, sedan han följt de främmande ut i tamburen. — Vet du, i ditt ställe skulle jag vara glad

att få en smula tukta den der Hawerfield, som är brutal och obehaglig och har ett högst retsamt sätt.

— Men Hawerfield är en slagskämpe, han har haft flera dueller och skjuter mycket väl, — sade Marley allvarsamt.

— Åh, ja! Det gör Cameron också. Vi voro i går ute vid Putney och åto middag; han träffade pricken hvar enda gång, då vi sedan roade oss att skjuta till måls, dessutom är det alltid en hasard i dueller. Jag har sett alldeles ovana personer skjuta sina motståndare rakt genom hjertat, och de skickligaste skjuta fel; en tillfällig rörelse, ett damkorn som flyger förbi ögat, hundrade saker kunna gynna eller skada en.

— Hawerfield är den förolämpade, han skjuter imellertid först.

— Ja visst, men för tusan Morley, jag tror, att du vill decouragera Cameron, som är främling och kanske litet ovan vid våra dueller.

— Jag ber dig, Lessley, missförstå icke min tystnad! — sade Astley hastigt uppstigande. — Jag är missnöjd med affären, jag nekar icke dertill; det var en fördömd otur, som lät mig just komma i gräl med honom. Om det vore någon annan, någon af mina vänner, men just han.

— Hvem? Hawerfield?

— Ja, det är mig förhatligt.

— Menar du för hans skicklighet eller för hvad?

— För att jag afskyr honom.

— För fan, det är ju i sin ordning.

— Jag kände genast vid hans åsyn en sällsam motvilja, det är besynnerligt.

— Men det är ju mycket bra, du skall så mycket säkrare märka honom med din kula.

— Ack, det begriper du icke! — sade Astley otåligt, under det han tankfull vandrade fram och åter på golvet.

— Nej i sanning att vilja skjuta på sina vänner i stället för på sina fiender, det är då en helt ny teori, — sade Lessley skrattande.

— Ja, jag erkänner det, du kan omöjligt följa med min tankegång, det låter besatt, men likväl...

— Se så! Jag skall ännu en gång undersöka dina pistoler, de äro superba, men den ena säkerhetshaken här sitter icke bra; det betyder imellertid ingenting. Jag hoppas, att du aldrig skall behöfva mer än den ena pistolen. Går du med på lady Hamiltons konsert? Det skulle se så bra ut, om du syntes der en stund, qvällen förr än du ämnar slåss. Du behöfver icke vara der förr än klockan elfva och har således god tid att skriva bref och göra dina små anordningar, i fall något ledsamt skulle hända.

— Ja, du bör alltid lemna oss en liten uppsats på hvad du vill hafva utträttadt. Det är ordentligt och i sin ordning vid dy-

lika tillfällen, — sade Morley, då han steg upp för att gå.

De båda vännerna tryckte hans hand och aflägsnade sig, uppmanande honom ännu en gång att gå på konserten, der de skulle råkas.

Då dörren var stängd efter dem, tryckte Astley båda händerna emot pannan, liksom fruktande att den skulle remna för den mängd af olika och oordnade tankar, som i detta ögonblick stormade fram derinom. Det var liksom ljudet af hundra röster, som på en gång nådde hans öra; han lyssnade till alla dessa ljud, utan att finna något sammanhang eller komma till något resultat.

Om det verkligen vore möjligt, att denna dag vore hans sista, om denna ohejdade rörelse af en ädel och berättigad vrede blefve orsaken till hans död, om han skulle falla här ensam och okänd för denna mans hand, som redan tagit allt, som tillhörde honom, utom hans lif, om alla hans varma, passionerade önsknningar, hans brinnande förhoppningar, hans ärelystnad, hans friska lefnadslust, hans ungdomliga mod och glädje af lifvet, om allt nu skulle vara slut!

Astleys tankar förvirrades och upplöstes i några sväfvande, ömma och långtansfulla känslor för dem, som han älskat i sin barn-dom, en vemodig och saknadsfull tanke på den fula prestgården der borta på den skånska slätten, under hvars halmtak hans ungdom och barndom förflutit. Han kände tå-

rar i sina ögon, men i nästa minut flög tanken till lady Hamiltons konsert och alla de vackra qvinnor, hvilkas ögon der skulle möta honom, på den sköna Desirée, som han kanske aldrig mera skulle återse, och på föreställningen om huru hon skulle upptaga och anse hans duell.

Var det väl mod eller var det lättsinne, som i denna stund gjorde hans sinne så lugnt och hans tankar så litet högtidliga och värdiga ögonblickets betydelse?

Hvem kan väl säga, när det verkliga modet visar sig, och huru ofta oförmågan att uppfatta faran, omöjligheten att tro på döden är orsaken till det hjeltemod, den oförskräckthet och kallblodighet vi beundra?

Man har svårt att, då ungdomens och livvets hela, varma, fulla ström brusar i ens ådror, fatta möjligheten af att ens eget viktiga *jag*, ens många ofullbordade planer, ens oändliga rikedom på tankar och känslor, hela mångfalden af ens eget högviktiga lif kunna utplånas från jorden. Huru *vi sjelfva*, denna varelse, som för oss naturligtvis är medelpunkten för allt, därför att den uppfattar allt och innebär begreppet om allt, denna lilla spegelbit, der hela skapelsen återgifves af vår själs uppfattning, huru den kan försvinna, förintas, huru livvets hemlighetsfulla kraft, så omätligt stor och så oändligt liten, kan blåsas bort och försvinna i den gränslösa rymden som ett damkorn, det fatta vi icke, och deraf vårt mod. Men i samma ögonblick dödens visshet och verk-

lighet vidrört vårt begrepp, vidrör oss äfven den utsägliga, paniska skräck, som är gemensam för allt lefvande, som är de svaga varelsernas svaga vaktare, ett dåligt vapen, men som likväl aldrig nedlägges, förrän en serie af förfärliga själsrörelser slutar med en mer eller mindre fullkomlig resignation.

Alla dessa modiga män, som "lugnt skådat döden i ansigtet", som det heter, hafva de väl i sjelfva verket varit så modiga? Eller har icke detta förmenta mod kommit just deraf, att de alls icke kunnat se detta ansigte? Hafva de icke tvärtom fäst sina ögon ihärdigt på hvarje liten prick af den jordremsa, som återstod imellan dem och afgrunden, och icke låtit själen närma sig den, utan i jembredd med kroppen? Allt deras interesse, alla deras tankar hafva hållit sig qvar vid hvarje omständighet af lifvet, och de hafva kanske undgått svindel, därför att de icke blickat ned i djupet.

Eller är modet, denna beundrade egenskap, helt enkelt beroende af nervernas större eller mindre styrka eller känslighet?

Man berättar ju om en delinqvent, som fördes till schavotten och vid passerandet under vägen förbi en krog fick tillåtelse att, om han äskade det, ännu en gång i lifvet förfriska sig med ett godt mål, att han med nöje mottog anbudet och med förträfflig aptit åt fem portioner fläsk och potates.

Se der beviset på ett slags mod, en kall-

blodighet, som i sanning kan täfla med en spartans eller — ett djurs!

Huru som helst, en romanhjelte bör ega alla möjliga och omöjliga dygder för att interessera. Är det icke så? Men meningen är här icke att *dikta*, utan att *beskrifva*. Astley var alls ingen romanhjelte, och om han vid detta tillfälle hade något mod, så var det ganska säkert *tanklöshetens*.

Han satte sig ned för att skriva till sin lärare, den gamle prosten i Skurup, men efter endast ett par rader kastade han bort pennan. Han tyckte sig hafva alltför mycket att säga, för att kunna säga något. Hans panna blef fuktig och hans kind blek. Det är troligt, att dödens spöke med sitt kalla finger vidrört honom. Han drog ett djupt andetag och steg upp för att undkomma den pinsamma procedur, hvarigenom endast det verkliga modet vinnes.

Klockan tio på qvällen råkade Astley sina vänner på den omtalade konserten. Han var glad och sorglös som vanligt; om han föll, träffad af lord Haverfields kula, morgonen derpå, så skulle verlden åtminstone anse honom för en modig ung man. Denna tanke sysselsatte honom, oaktadt han sjelf knappt visste derom eller skulle velat tillstå det.

Huru barnsliga äro icke människorna, stora och små, unga och gamla. Om vi kunde läsa deras tankar i hvarje ögonblick, huru förvånade skulle vi icke blifva öfver

lumpenheten och småaktigheten äfven i den lärdes, den vises, den högtförnämes och högt anseddes intryck och föreställningar, och vi skulle trösta oss öfver våra egna!

XIII.

— Åhja, det kan man kalla tur för Cameron, — sade mr Morley och drack ur sitt glas.

— Vet ni hvad, mina herrar, jag skulle vilja hålla mitt bruna sto emot en kattunge, att det ligger något familjesattyg under Camerons handlingssätt! — inföll en bleklad ung herre, i en ofantligt stor halsduk, med en knut à la Robespierre, hvori halfva hans ansigte nedsjönk. John Ruther var en sprätt, en sådan som ständigt öfverdrifver det rådande modet i höjden af sitt begär att vara elegant, och den tidens fasliga halsdukar kunna vi ännu beundra i modejournaler från 1810. — Det vore ju annars icke sundt förnuft i detta beteende. Jag har dessutom verkligen hört någonting om Camerons börd, och om en process, som han tänker börja; men jag har icke hittills ansett någon sanning ligga i detta rykte, — tilllade han, sneglande på sin granne öfver den höga rockkragen, som icke tillät honom att med ledighet vända på hufvudet.

— Det har jag också hört; det lär vara Gibson, som är hans advokat, och detta gör saken mycket trolig; den karlen har

godt väderkorn och åtar sig minsann icke en sak, som misslyckas.

— Nå ja, jag vore glad om Cameron kunde utbyta sitt simpla namn emot ett mera aristokratiskt; det skulle passa honom förträffligt och är det enda, som fattas honom för att vara en gentleman från topp till tå: han är en hederlig och trefflig pojke.

— Och en favorit hos damerna dessutom.

— Ja, det är bevisadt på ett nästan alltför mycket eklatant sätt; för fan, jag vet just icke om han är att lyckönska deröfver; det kan min själ hända att han får sig ännu en duell på halsen, då han blir frisk, Kennedy är en liten hetlefrad karl, han lär icke med god min upptaga ett dylikt offentligt bevis på sitt nederlag.

— De der fransyskorna äro fan så besvärliga ibland, de gifva oss utan betänkande till pris åt alla möjliga obehag. Min Gud, man kan väl älska en qvinna, utan att vilja, att hon vid alla tillfällen hänger en om halsen som en medaljong.

— Men hvarom tala ni nu? Jag känner icke till saken annat än genom ryktet, huru aflopp duellen egentligen, du var ju med, Lessley? — sade en helt ung karl, med ett ljusbrunt fjun på läpparne, och hvars officersepåletter icke voro många vecor gamla.

Det var i ett stort tarffligt rum i det lilla utvårdshuset Putney, helt nära London vid floden, som detta samtal hölls.

Detta värdshus var då för Londons unge herrar detsamma som Stallmästaregården en tid var för Stockholmarne och hvad Hasselbacken nu är, ehuru det fula, temligen anspråkslösa Putney, hade långt flera konkurrenter, men mycket färre naturliga behag än något af dessa ställen.

— Jag skall berätta dig alltsammans, jag känner det fullkomligt, — sade kapten Lessley, under det den unge officeren sköt sin stol tillbaka ifrån bordet och lade sig bakut derpå, i det han lät sina sporrar klinga emot det ojemna golvet.

— Du vet, att det var i förstugan till hotellet vid Carlton-Garden, der vi ätit middag, som en ordvexling uppkom imellan Haverfield och Cameron. Cameron var kanhända en smula häftig, men han hade fullkomligt rätt i den tillrättavisning, han gaf den ädle lorden, som dessutom var alltför mycket upphettad efter all den champagne han druckit, för att hafva full reda på sig. Han ansåg sig imellertid icke med tålmod kunna upptaga denna förolämpning, som han kallade det, och som någon förlikning icke var att hoppas, då vi funno, att den främmande, hvilken vi icke kände, var Haverfield, hvilken, såsom du vet, har rykte för sig att vara en öfversittare, så ville jag icke ens sätta detta i fråga, i synnerhet som Cameron icke ville göra den ringaste ursäkt.

— Det var imellertid eget, — sade Morley afbrytande, — att då vi kommo in i

teatersalonen, och Cameron upptog hans kort och kastade ögonen derpå, syntes han så bestört och upprörd, att jag fruktade han måtte illa.

— Det märkte icke jag, men det förvånade ätven mig att se Hawerfields namn, ty jag viste icke, att han var hemkommen.

— Han reser om några dagar igen; det var endast för att tala med sin jurist han kommit hem.

— Nåväl! Jag såg sedan, att Cameron var vid dåligt lynne, och fruktade, att som det var hans första affär, han skulle visa någon svaghet, men om morgonen, då vi kommo ut, var han lugn, och ehuru han alls icke visade någon sådan der förrädisk munterhet, som är så olycksbådande i dylika fall, så var hans blick säker och hans hand fast, när jag lemnade honom pistolen.

Jag anmärkte imellertid, att han mycket noga betraktade sin motståndare, alldeles som om han glömt hvarför de stodo der midt för hvarandra, och med samma min ungefär som om han stått i ett museum framför en tafla eller en staty, och jag hviskade till honom att komma ihåg sitt sigte, ty Hawerfield är längre än han. Han smålog; i detsamma räknade lord Hartworth till tre, och Hawerfields skott small. Cameron ryckte till; han var träffad, det såg jag, men han vacklade icke och rörde sig icke ur stället, utan höjde

långsamt pistolen och sköt af den i luften utan att sigta.

— Åh fan! Hvad skulle det tjena till?
— sade den unge officern afbrytande.

— Jag tänkte detsamma. Haverfield hade rätt väl behöft en näsknäpp; han är ofta påflugen och har alltid lycka med sig. I detsamma såg jag Cameron blekna och märkte, att hans skjortärm och väst voro blodiga; jag hade skyndat fram, och kom just lagom att mottaga honom afsvimmad.

— Nå än la belle Désirée?

— Ja, hon föll ned i samma ögonblick som en glada öfver honom; ingen af oss hade märkt, att ännu en vagn hade stannat bredvid våra. Gud vet, huru hon blifvit underrättad om saken, men imellertid hade fältskären, som skulle undersöka såret, mycket svårt att kunna aflägsna den gråtande och larmande damen, och vi måste tillåta henne att följa med till hans hem. Hon har naturligtvis genom detta tilltag brutit med Kennedy och komprometterat Cameron rätt vackert.

— Och så säger man ändå, att qvinnorna äro egennyttiga, — inföll Morley skrattande.

— Jag undrar just huru Cameron skall upptaga detta smickrande bevis på hennes ömma låga, då han får veta det; då man nyss har fått sig en kula genom axeln, så är man icke så angelägen att få ännu en.

— Jag hoppas han undgår detta, ty

Kennedy kommer troligen att lemna London, innan Cameron blir frisk; han har blifvit minister i Wien.

— Så mycket bättre, ty det är fan så hårdt att nödgas slåss för ett fruntimmer, för hvilket vi icke längre brinna.

— Men hon är förtjusande.

— Utan tvifvel, men den eld hon tändt hos Cameron har, efter hvad jag tror, öfvergått i en helt anspråkslös liten låga, och då...

— Hans sår är ju icke farligt?

— Åhnej, kulan togs ut strax nedanför axeln, just der Haverfield sade, att den skulle sitta, utan att se på sin sårade motståndare; det är en förb— karl att sköta vapen, och jag skulle vara den förste att erkänna hans företräden, om han blott icke sjelf vore så intagen deraf.

— Det är imellertid tydligt, att det ligger något under Camerons skott.

— Möjligtvis: en släktskap på sidolinien eller något dylikt; de äro likväl icke det minsta lika hvarandra. Imellertid blef Haverfield alls intet förtjust öfver det der oväntade ädelmodet, han kallade det oförskämdt och ville, att affären skulle anses oafgjord.

— Men det är ju emot alla reglor; hvad tusan, han kan väl en annan gång få det nöjet att få en kula i kroppen, efter han önskar det.

— Han lär icke dröja att utsätta sig 1erför. Men se, hvem kommer der? Det

är den vackra mrs Arabella Fulton med sin mor och ett helt sällskap. Man säger, att Cameron äfven här gjort en eröfring.

Alla de unga herrarne skyndade till fönstret för att betrakta dem, som åkte förbi, lemnande ett moln af dam efter sig omkring värdshuset.

— Det är skada, att den sköna enkan icke har någon förmögenhet att bjuda på; det vore annars ett parti för Cameron.

— Ah, hennes mor, lady Hamilton, har en gång misstagit sig; hon låter henne icke ännu en gång göra en mesallians, och det vore det, om Cameron förlorar sin process.

XIV.

Det var några dagar efter den besynnerliga stölden i värdshuset i Kranach. Man hade, trots Alfs bestämda förutsägelse, alls icke fått den minsta spaning på tjuften eller upplysning om det saknade schatullet; antingen det nu varit en mycket slug tjuv eller en mycket enfaldig och tafatt polis i Kranach eller möjligtvis båda delarne.

Solen hade stigit upp klar och strålande på en molnfri himmel, och Alf hade öfvertalat sin vän att göra en lång promenad i den vackra frankerskogen och äta middag i den lilla byn Zeyern.

Några gendarmer, en prest och ett par skogvaktare utgjorde sällskapet i källarsalen, der man drack öl ur bier-

seidlar af lönn, med världens hela namnkonstmessigt utskuret på locken, och pratade en tyska, som var ganska svår att förstå för de båda svenskarne, hvilka valde att få sin middag serverad på gården under en stor lind.

Malkolm hade i skogen gjort några botaniska fynd, som intresserade honom, och på eftermiddagen besökte de ett öfvergifvet skifferbrott, hvars vackra belägenhet de hört omtalas.

Då de kommit ut ur dess långa smala mina, som liknade en rövvarhåla, fann Malkolm den halft igenrasade öppningen, med sina stenblock kringväxta af buskar och björnbärsrankor, så pittoresk, att han framtog sitt album för att afteckna densamma, under det Alf sträckte ut sig i gräset bredvid.

Tystnaden och värmen gjorde den unge läkaren sömnig; han tittade ömsom upp åt de mörkgröna trädtopparne, mellan hvars grenar luften tycktes darra i ett rödgult töcken, upphettad af den glödande solens strålar, och ömsom ned på sin kamrat, hvars ställning och framlutade bleka ansigte syntes honom så väl passa till det vilda och ensliga stället, att man kunnat taga honom för en af medeltidens unga kärleksjuka riddare, en Kuno von Eichstadt eller någon dylik, som gjort sig till eremit nedanför den älskades borg och satt vid ingången till sin grotta, och ömsom dröjde hans ögon vid granbuskarne på höj-

den midt emot, der en och annan vacker råbock eller hjortkalf skymtade fram, vädrande emot vinden och flyende i snabba språng uppåt branten, då de märkte de båda turisterna, ända tills hans ögon slöto sig och han somnade in.

Han hade imellertid icke sofvit i några minuter, innan han vaknade vid det lätta bullret af de prasslande pappersbladen i Malkolms album, som sammanlades, och då han blickade upp, såg han dennes ögon med nyfikenhet och interesse vändas till den tätaste delen af skogen, och då han fann, att Alf vaknat, lade han fingret på sina läppar och gjorde ett tecken åt honom att förblifva orörlig.

Alf låg stilla och lyssnade, i väntan att få se en gethjörd eller några gemsbockar framkomma, men i stället hörde han ljudet af röster och skratt på afstånd.

Man kunde icke urskilja orden, men det tycktes vara flera personer, och då Malkolm helt tyst reste sig upp och vinkade åt honom småleende, följde äfven Alf med, och båda två smögo sig fram mellan buskarne, vägleda af ljudet.

Det var en hop unga flickor, som på en öppen plats i skogen voro sysselsatta att repa gräs, under det de pratade och skämtade med hvarandra.

Ett par af dem voro rätt vackra i sina himmelsblå strumpor och klumpiga tofflor, svarta hufvudbindlar eller halmhattar med granna band och blommor i, och Alf tyckte,

då han osedd observerat dem ~~er~~ ~~und~~, att det väl kunde vara angenämt nog att inleda bekantskap med dem, men i samma ögonblick han framträdde ur buskarne, upp-gåfvo flickorna ett rop, som om de fått se en varg, störtade öfver hvarandra i den häftigaste förskräckelse, fattade sina korgar, som de kastade på ryggen, och sina stora lärftsparaplyer, som de burit för solen, och försvunno, utan att akta på hans rop eller det högljudda skratt han icke kunde hämma vid åsynen af alla dessa blå ben, hvirflande i luften under vådliga kullerbyttor mellan stenarne, de flaxande kjolarne och de tappade tofflorna, som lemnades i sticket under den vildaste och mest förtviflade flykt.

— Hvad skall detta betyda? Hvarför fly de som en skock får, utan besinning och sans, liksom vi vore varulfvar? — sade Alf helt förvånad och vände sig ännu skraftande till Malkolm.

— Åh, de taga oss för ett par skogvaktare — förmodar jag. — De stjåla gräs åt sina gäss och grisar kanhända, det är troligen därför de fly med så ursinnig fart. Låt dem imellertid springa! Vi följa gångstigen här, så komma vi ut till landsvägen; klockan är mycket och vi ha ännu långt till Kranach.

Alf skulle haft god lust att förfölja de skrämde flickorna och spela rolen af en förlåtande skogvaktare, men som en dylik idé var alltför mycket barnslig att kunna tillstås för Malkolm, så måste han lemna

den, och ännu skratlande åt de vilsekomna toflorna, som han uppfångade på spetsen af sin käpp, följde han sin vän, som kommit ett bra stycke förut.

Klockan var åtta, då de återkommo till Kranach, och det ringde till aftonbön, just då de stodo nedanför fästningsvallen.

— Har du icke lust att gå in i kyrkan? Der hålles någon messa, jag hör sången ända hit, — sade Alf, då Malkolm kastade sig ned i gräset.

— Nej, jag är trött, och så dammig sedan, men gå, om du har lust! Jag väntar dig här eller går hem, om du dröjer alltför länge.

Alf hade ännu icke sett den gamla kyrkan invändigt, och den hade verkligen något särdeles tilldragande i sitt åldriga och pittoreska utseende.

De katolska kyrkorna ega i allmänhet ett lockande behag; deras målningar, deras bilder, kors och altaren, prydda med friska blommor, vittna om lif och känsla; deras mystiska dunkel, deras rökelse och och sång tala ljuft, värma hjertat liksom en moders famn och stämma sinnet till denna mjukhet, denna onämnbara hänförelse, som bönen måste ega, om den skall gifva oss den gudomliga tröst, den ro och den domning ifrån lifvets sorger, hvarefter vi längta.

De protestantiska och lutherska kyrkorna deremot, med sina hvitrappade nakna och kalla väggar, sin ofta fattiga och fula

enkelhet, nedtrycka och afskräcka sinnet likasom den allvarliga och stränga minen i en fars anlete; vi blifva nedslagna, fruktande och sorgsna deraf, vi ega icke mod att underkasta oss deras hårda domar och dystra skoningslösa rättvisa, fantasiens och bönens vingar stelna inom dessa väggar, och vi fly eller fasthållas af läsarprestens osmakliga våltalighet, som frambringar ett slags hysterisk och oskön extas hos hans arma, okunniga och otillräkneliga åhörare.

Alf kände något sådant, utan att just göra sig reda derför, och om han icke delade bondgummornas fromma tro, som innanför kyrkdörren med lika mycken behändighet som religiös vördnad bestänkte sina frodiga barn med vigvatten och sedan läto radbandets kulor med ojemförlig skicklighet löpa mellan sina bruna fingrar, vördade och nästan afundades han dem, och det var med en känsla af utesägligt behag han lyssnade till några nunnors vackra röster som framträngde ifrån förhänget på den klumpiga, målade och förgyllda läktaren.

Det finnes kanske ingenting så orimligt till sin grund och likväl ingenting så allmänt som religiös ofördragsamhet; och dock är förmågan att fatta och tolerera andras föreställningssätt, det första och ovilkorliga kännetecknet på ett redigt och upphöjdt förstånd.

Hur skulle man väl kunna tänka sig att

alla dessa millioner hjertan och hjernor skulle kunna i dogmer och detaljer, det vill säga i uppfattningen af religionens yttre bruk öfverensstämma, och hvarför fordra det?

För det lifliga sinnet, den fantasirika, känsliga, varma och barnsliga naturen måste religionen blifva helt olika till formen åtminstone än för den kalla, orörliga, tystlåtna och allvarliga, och detta i oändliga modifikationer, likasom människornas lynnen.

För den enes sömniga och tungsamma uppfattning äro alla dessa bilder, dessa blommor, denna passionerade sång och dessa vållukter ett besvärligt, störande och gudsförsmädligt skräp, då de deremot hänföra och böja det lifliga sinnet till andakt.

Alf hade just icke mycket *reflekterat* öfver dessa saker, men han *kände* dem, och den rörelse han erfor, när han knäböjde bredvid alla dessa hederliga flottare, handverkare och timmerkarlar var helt ofrivillig, oberoende af både Luther och Lojola och helt naturligt framkallad af hans omgifning.

Det var imellertid med liksom en skymt af förvåning öfver sin egen instinktliga andakt, som han reste sig upp, och då han stått en stund inom kyrkdörren och kom att vända sig om, såg han en qvinna helt ensam ligga knäböjd vid ett litet helgonaltare, invid väggen bakom pelarne.

Han kunde icke se hennes ansigte, som

var nedböjdt och doldt i hennes händer, men hennes blonda och glänsande hår, som var alldeles bart, ty den svarta spets-slöjan hon burit deröfver låg nedfallen bredvid henne, fäste hans uppmärksamhet lika mycket som det ovanliga behaget i hennes ställning och de hvita armarnes skönhet.

Äntligen lyfte hon upp hufvudet, tryckte de sammanknäppta händerna emot bröstet och steg upp.

Orgeln och sången ljödo ännu, men hon tog upp sin slöja, svepte den omkring hufvudet och vände sig om för att gå.

Hon hade imellertid icke verkställt detta så hastigt, att Alf icke fått tillfälle att betrakta det ljufvaste ansigte han någonsin sett.

De ännu våta mörka ögonhåren, de allvarliga och milda ögonen, den fina hyn och de mjuka röda läpparne skulle ensamt gjort henne vacker, men det var egentligen renheten och det oskuldsfulla och sorgsna uttrycket i hennes ansigte, som förtjuste den unge kandidaten, hvars hjerta redan länge väntat och längtat efter ett föremål för sin dyrkan.

Den unga flickans ansigte var af en så rörande och sublim skönhet, att han tyckte henne alls icke likna andra qvinnor han sett, och den beundran, han i detta ögonblick kände, var verkligen så ren, att den gerna kunde brinna under en kyrkas hvalf.

För att få se henne ännu en gång, skyndade han fram till den gamla stensnäckan på väggen vid kyrkdörren, som hon skulle passera, doppade vigvattensviskan deri och bjöd henne den, viss att hon skulle stanna ett ögonblick, för att vidröra den med sina fingrar.

Han bedrog sig imellertid, hon böjde endast artigt på hufvudet, då han gick förbi, och sade sakta: — Jag är icke katolik, min herre, — och försvann tyst och hastigt genom den öppna dörren.

Alf kastade temligen vanvördigt den gamla suddiga borsten med skaft och allt tillbaka i vattnet och skyndade efter.

Hon hade visserligen talat tyska, men med en brytning, som antydde att, hon var främling, hvilket han äfven af hennes dräkt tyckte sig finna. Hvem kunde hon vara? Han trodde sig redan hafva sett den lilla stadens alla tarfliga damer, beundrat deras goda hull och utomordentliga förmåga att dricka bier och var fullt säker, att hon icke var någon af dem.

Imellertid såg hon sig ingen gång tillbaka, och Alf kunde ogeneradt följa henne. Solen var nyss nedgången, och det var ännu tillräckligt ljust för att behålla henne i sigte, och ehuru Alf dröjt bra länge, var han nu för mycket intresserad af den vackra okända, för att i detta ögonblick tänka på sin väntande kamrat.

Han blef likväl helt förundrad och belåten att se henne taga vägen utåt stads-

porten och vika af uppför den branta vägen öfver vallen till fästningen, hvars port ännu var öppen.

Hon gick förbi vakten, som helsade henne med en min af vördnadsfull bekantskap, och försvann inom fästningens murar.

Alf närmade sig till porten några ögonblick derefter och frågade soldaten, om det var tillåtet att gå in.

— Inte utan kommandantens tillåtelse, — svarade denne kort och stälde sig framfräm för honom?

— Men på hvad sätt skall man få denna tillåtelse, då man icke får komma till honom?

— Man kan begära den skriftligen. Men i afton är det för sent; ingen främmande person får passera efter klockan åtta.

— Men den unga damen, som nyss gick in, hon bor då här?

— Nej, men hon är på besök hos kommandanten.

— Hon är troligen resande?

— Det vet jag inte, — sade karlen tvärt, tydligen finnande den främmande mycket frågvis.

Alf stack en gulden i handen på honom och såg honom i detsamma helt förvandlad.

— Skulle ni icke kunna säga mig, hvem den unga damen är? — återtog han mera förhoppningsfullt, under det han tog ett

steg inom porten och såg sig nyfiket omkring.

— Var så god min herre och drag er något tillbaka! Jag ser kommendanten der tillika med kapten Zuber och de främmande; han kunde lätt få se er inom porten, — sade soldaten artigt, skjutande Alf baklänges.

Imellertid hade han verkligen upptäckt föremålet för sin nyfikenhet derinom på en liten terrass utanför fästningsmuren, i sällskap med tre herrar.

Den ena af dem, en liten tjock karl om femtio eller sextio år, höll hennes hand i sin och tycktes samtala med henne.

— Är det kommendanten, som nu talar med henne? — frågade Alf, dragande sig långsamt intill muren.

— Nej, det är den främmande majoren, hennes onkel; kommendanten är den der långa herrn med stora grå mustacherna, som nu sigtar.

I detsamma small ett pistolskott, och den tredje af herrarne på terrassen gick fram till en liten hvit tafla, som var uppsatt ett stycke derifrån, hvilken Alf nu först märkte.

— Man skjuter till måls, tror jag? — sade Alf, för att förlänga samtalet, och hafva en förevändning att stanna så länge som möjligt.

— Ja, kommendanten och kapten Zuber roa sig ofta dermed.

— Kapten Zuber tillhör då äfven fästningen?

— Ja, men inte frivilligt; han hör icke till garnisonen, han har två års fästning för duell.

— Aha! Det är en ung karl förmodar jag?

— Åhja, en fyrtio år.

— Hvad heter då den unga dammens onkel, och hvar bor han?

— Jag kan icke säga, hvad han heter. Det är allför konstigt, men de äro brunns-gäster vid Langenau och bo i staden här nedanföre sedan ett par veckor.

Helt förtjust af denna underrättelse, gaf Alf karlen ännu en gulden och skyndade ned till Malkolm, som ännu låg qvar på andra sidan vallen, halfsofvande i gräset.

Alf berättade honom sitt lilla äfventyr och bekräftade nu den franska kaptenens påstående om den unga dammens oförlikneliga skönhet och behag och uttryckte sin glädje att hafva den lilla tjocka herrn och hans förtjusande slägting till grannar i hotellet.

Malkolm deltog imellertid icke mycket i hans belåtenhet, försäkrade honom gäspande, att han förlorat all smak för fruntimmer, att de alla voro koketta bedrager-skor, som icke voro värda ens en enda tanke, och att Alf gjorde allra klokast i att aldrig mera återse en qvinna, som tro-ligen tillika med alla sina öfriga fel och

olater hade det att vara "skenhelig", efter som man funnit henne bedjande i en kyrka.

Alf log åt sin misantropiska vän och tänkte inom sig Gud vet hvad, men att det icke var att följa hans råd är temligen säkert.

De båda vännerna hörde i detsamma trumman ifrån fästningen och sågo porten tillslutas.

Klockan slog nio i tornet i Kranach, och Alf ville förmå Malkolm att gå hem, i förhoppning att under den korta vägen träffa den unga flickan och hennes onkel.

Han hade imellertid icke mod att framställa detta skäl, så strax efter Malkolms alla anatemer, och måste således resignera, ty hans vän satt alltjemt stilla betraktande aftonrodnaden, som ännu låg qvar på de aflägsna bergstopparne, och beskrifvande för den tankspridda Alf den hänförande "Alpenglühen", med en så poetisk vältalighet, att denne väl varit skyldig honom en större uppmärksamhet.

Äntligen hade kajorna krupit in i sina otaliga bon i fästningstornets många hål och bristfälligheter, de svarta ringsvalorna flögo hvinande omkring, acaciernas fina grenar svajade för qvällsvinden, helt otydliga i den mörknande rymden, och den sista röda strimman på himlen hade helt och hållet försvunnit, då Malkolm slutligen reste sig upp för att lemna sin favoritplats.

Alf suckade; det var nu för sent att kunna

hoppas återse den vackra främlingen. Detta dröjsmål var det första offer han gjort sin vän, af sitt eget tycke eller nöje, och det syntes den tjugoettåriga kandidaten ganska stort.

Just som de kommo in på hotellets lilla gård, sågo de tvenne personer försvinna genom porten, och vid det ljus, som upppassaren i förstugan bar, tyckte Alf sig igenkänna samma lilla tjocka person, som han sett på terrassen utanför fästningen.

Hvad ungdomens blod är lätt upphettadt; hvad dess vågor bära för ett gnistrande och färgrikt skum till hjertat och hjernan! Hvilken berusning, hvilken sällhet för en fantasi, en chimère! Hvilka kval, hvilken oro, hvilka tårströmmar för — ingenting!

Alfs röst var nästan otydlig af en för honom sjelf obegriplig rörelse, då han frågade upppassaren, hvilka de personer voro, som denne nyss lyst upp för trappan, och han var nära att qväfvas af en lika obegriplig glädje, då denne upplyste honom om, att det var den "ryske majoren, som hade den vackra niècen"; hans namn kunde han icke minnas.

Hittills hade den unge läkaren icke egt mer än ett lifligt interesse, det för sin vän och den hemlighetsfulla hvita pierrot'n, men ifrån denna dag fick han ännu ett, och om han höll sig vaken en god del af natten, så var det verkligen icke ensamt för att öfverraska den mystiske gengån-

garen, som i alla händelser icke oroade dem.

XV.

Det lilla Langenau med sin anspråkslösa helsobrunn kunde väl icke i något afseende mäta sig med Tysklands större bad och brunnar, men imellertid ville man äfven der roa sig och hade arrangerat en bal för brunngästerna.

Det fanns en societetssal och några spelrum i sjelfva brunnhuset, och om tillställningen i elegans icke liknade dem i Ems, Aachen eller Wiesbaden, så var den i alla fall oklanderlig, och Alf, som, alltsedan han bevistade aftonbönen i kyrkan, icke återsett den vackra flickan, oaktadt hon var hans granne i hotellet, brann af begär att bevista den, i förhoppning att finna henne der och få tillfälle att blifva bekant med henne och hennes onkel.

Ehuru Malkolm med fullkomlig likgiltighet betraktade brunnsällskapet vid Marienquelle, så kunde han icke vara likgiltig för sin väns brinnande åtrå att komma i beröring dermed, och han beslöt sig därför att bifalla Alfs ifriga önskan och illustrera den föraktade balen med sin närvaro.

Den uppenbarade sig imellertid, när allt kom omkring, för de båda herrarne långt öfver deras förväntan. Salonen var ypperlig, musiken temligen bra, och i skenet af

den ganska fullständiga ekläreringen rörde sig väl ett par hundra personer, en utomordentlig samling för den lilla staden.

Utom brunnsgästerna hade en mängd af kringboende familjer, forstmän och possessionater infunnit sig, och när dertill kommonästan alla officerarne ifrån ett franskt regemente, inqvarteradt i trakten för tillfället, hvars musikcorps utgjorde orchestern, så var balen utomordentligt lyckad, om icke trängseln varit så stark.

Glasdörrarne voro imellertid öppna och salonen sattes derigenom i förbindelse med parken utanför; man hade således tillfälle att hemta svalka och frisk luft, och den glade och lefnadsfriske Alf, som i hvimlet af alla dessa små knubbiga, rödlätta tyskor fåfängt sökte upptäcka det vackra ansigte, som så hänfört honom, tog sitt parti och dansade af hjertans lust, trots både värme och trängsel.

Malkolm hade träffat en bekant sedan sin förra resa i en af de franska officerarne och med honom slutligen slagit sig ned vid ett spelbord, under det Alf dansade och svettades, försökte att slå sig ut för damerna med artigheter på en något rådbråkad tyska och instämde glädtigt och godmodigt i deras skratt åt hans misstag.

Vid ett af uppehållen i dansen, just som Alfs forskande blickar ännu en gång genomflögo salonen, fattade den franske kaptenen honom i armen och föreslog en tur

i parken, och som Alf var öfvertygad, att den vackra flickan han sökte icke fanns på balen, följde han gerna den pratsamma fransmannen, till hvars infall och anmärkningar han likväl lyssnade med temligen förströdda sinnen.

— Ser ni den der damen der borta, — sade monsieur Garennier på franska, i det de passerade genom salonen, — hon som har en eldfärgad klädning och ett grönt diadem i sina svarta lockar, som håller sin stora solfjäder lyft i höjden som en spira och tar steg så långa och högtidliga som en regementstrumslagare, skulle man icke tro henne vara en drottning bland korpindianerna? Men hon är ingen annan än den engelska lady'n, som bor i Kranach, i samma hotell som ni. Hvad de engelskorna ständigt äro löjliga, då de hinna till "une certaine age", och den der långe vackre karlen, som nu talar vid henne, det är en hennes nevö, en resande, som endast vistats här ett par dagar, lord Haverfield, en mycket rik engelsman.

— Lord Haverfield! — sade Alf afbrytande och med interesse granskande den person fransmannen utvisade, — lord Haverfield, sade ni så?

— Ja, lord Astley Haverfield; känner ni honom?

— Nej, men jag har hört hans namn nämnas, — svarade Alf tankspridd vid minnet af Camerons berättelse, under det

hans ögon alltjemt fästes på den elegante engelsmannen, som i samma ögonblick bjöd den eldröda lady'n sin arm och lemnade salonen.

— Se här kunna vi slå oss ned, — återtog kaptenen, sättande sig på en bänk under träden utanför brunnshuset, der grupper af balgäster och åskådare promenerade i det mystiska halfmörkret, som ljusskenet ifrån salonen gjorde ännu mera förvillande.

— Det är rätt angenämt att sitta så här och göra sina små observationer, i synnerhet sedan man icke mera är road af den fatigerande dansen; jag skall dessutom förtro er en sak, jag har en vän i Paris, som ger ut en liten skämtsam tidning, för hvilken jag ibland skrifver några små uppsatser; det roar mig, ser ni, medan jag går så här sysslolös som en invalid, man måste hafva någon sysselsättning, c'est ça, och då man sitter så här, ensam midt i hvimlet, så får man så många idéer, är det icke så?

— Jag vet icke, — sade Alf, som knappt hört hvad den vänskaplige kaptenen förtrodde honom, ty den förvåning han känt vid namnet Hawerfield hade äfven en annan orsak än blotta upptäckten, att han såg framför sig inkräftaren af Camerons förmodade rättigheter och namn, han hade i den engelske lorden äfven igenkänt samma person, som så länge betraktat Malcolml på terassen i Dresden och som han

trodde sig här i Baiern för några dagar sedan hafva sett tillsammans med en annan figur, af ännu mera interesse för honom, den lille mannen med de blå naglarne.

I Alfs rörliga sinne sammanställde sig ögonblickligen de sällsammaste idéförbindelser, och monsieur Garonnier, som oupphörligt pratade, hade troligen aldrig haft en mindre uppmärksam åhörare.

— Den der lilla karlen, som kommer der, — fortfor han imellertid, — är en forstman i grannskapet, hvars döttrar, ett par små klotrunda och gladlynta varelser, dansa derinne, och den der långa skrangliga personnagen, med håret ned öfver ögonen, är pastor Littau, en metodistprest, som reser omkring för att göra insamlingar för vildarnes på Söderhafsöarne anständiga beklädnad, eller för att bygga en kyrka i Sahara, jag minnes icke rätt hvilket. De der äro tvenne studenter ifrån Erlangen, den med röda mössan ser ut som en jakobin. Ah! men se då upp min vän, der kommer, ma foi! äfven den ryske majoren med sin förtjusande dotter eller nièce, eller hvad hon är.

Alf hade hittills icke särdeles gifvit akt på sin franska väns anmärkningar, och han gjorde det ännu mindre nu, ty den drömmande och tankspridda blick, med hvilken han följt dem, som passerat förbi, hade hastigt fått lif och känsla, då han, långt innan kaptenen såg dem, upptäckt den vackra bedjerskan i kyrkan i Kranach.

Hon gick vid sin onkels arm, och hennes ansigte såg nu i ljusskenet, som strömmade ut från salonen, ännu mera melankoliskt och allvarsamt ut, än då han såg henne i kyrkan.

— Hon är beundransvärd, tycker ni icke det? Men hur kommer det till att hon icke är balklädd. Hon ämnar då icke dansa. Åh! hvad jag beklagar alla mina kamrater der inne. Ah! hvilken gudomlig liten fot! Hvad säger ni om henne, min vän?

— Ja, hon är mycket vacker; men det ligger en sorg i hennes ögon och på hennes panna, — sade Alf på svenska, just då hon gick förbi, icke för att besvara fransmannens fråga, utan helt ofrivilligt gifvande ord åt sina egna tankar, fullt öfvertygad att ingen förstod honom.

Både den unga flickan och hennes ledsagare vände sig imellertid hastigt om vid ljudet af hans röst, och den starka rodnad, som färgade hennes kinder, tycktes bevisa, att hon förstått hans ord; hon kunde likväl icke urskilja hvem som talat, ty Alf och hans kamrat sutto i det djupa mörkret under träden, och sedan hon helt tyst besvarat någon anmärkning af onkeln, passerade de förbi, och Alf såg dem uppstiga för trappan till danssalonen.

Ljusen skimrade derifrån, musikens toner hördes ut till dem, och de dansande flögo förbi derinne. Alfs blickar hängde fast vid dörren, der hon försvunnit, och en begäran till den franska kaptenen, som

kände henne, att följa honom in och presentera honom för den unga flickan, sväfvade på hans läppar, men en besynnerlig nedslagenhet, ett slags aning hindrade honom att uttala den. Det föreföll honom, som om hans ögon fylldes af tårar, som om han känt en onämbar smärta, en beslöjad sorg vidröra sig, som om han i sitt innersta hört en varnande röst och sett en formlös ogenomtränglig dimma resa sig omkring den vackra kvinnan, som nyss försvann. Var det väl det moln, som låg på hennes panna, det drag af lidande, som syntes i hennes unga ansigte, hvilket Alf instinktliskt kände stå som ett jerngaller mellan henne och honom? Det föreföll honom, som han väl kunde beundra och älska henne, men aldrig vinna henne, aldrig genomtränga detta osynliga galler, som gaf henne utseende af en nunna der innanför.

Denna ögonblickliga tvekan, detta missmod räckte imellertid icke länge, den var helt och hållet främmande för Alfs sinne, den var kommen liksom ur luften och blåste bort efter en minut.

— Min bästa kapten Garonnier, ni känner ju den der majoren? Vet ni icke med säkerhet, hvad landsman han verkligen är? Det tycktes mig, som om han kunde vara svensk — sade Alf lifligt, vändande sig nu först till sin försummade granne på bänken.

Jag vet det verkligen icke; man har sagt

mig att han är ryss, men det är ganska troligt, att den unga damen är svenska, ja, jag anser det vid närmare besinning säkert, ty utom fransyskorna finnas inga kvinnor med den elegans och smak, det naturliga behag som svenskorna, — sade kaptenen med värme.

— Åh kapten, jag tackar er för komplimangen åt mina landsmaninnor.

— Det är alls ingen komplimang: jag talar af erfarenhet, jag har sett många svenskor, de hafva alla varit förtjusande; man kan endast jemföra dem med fransyskorna. Se på de långnästa lungsigtiga engelskorna i sina smaklösa toiletter, de små plattfotade tjocka tyskorna, med ansigten skinande och runda som fullmånen, de svartögda smäktande italiensorna, alltför plastiska för att vara älskvärda och alltför djerfva att kunna undvikas, de feta och mjuka ryskorna med sina hvita ögonhår och perlfärgade ögon, de hetsiga brandgula...

— Se så, monsieur Garonnier, — afbröt Alf skrattande, — låt oss nu icke fördjupa oss i någon antropologisk kritik, utan i stället komma öfverens om att för oss båda äro naturligtvis de franska och svenska damerna de första under solen.

Jag ville nu imellertid bedja er gå med in i salonen och presentera mig för den der förtjusande varelsen, hon må nu vara ifrån hvad land som helst.

— Oändligen gerna, jag står till er

tjenst på ögonblicket, — den artiga kaptenen steg upp och skyndade emot dörren till brunshuset, der en mängd landtfolk och arbetare i Langenau samlat sig utanför, för att se på dansen.

Inkomna i salonen, der de knappt kunde komma ur stället, sökte de imellertid fåfångt den lilla tjocka herrn och den vackra flickan; de funnos icke mera der och hade troligen redan lemnat balen, generade af trängseln och värmen derinne.

Helt misslynt öfver sin otur och förargad att icke genast hafva följt dem, skildes Alf ifrån fransmannen för att på egen hand uppsöka Malkolm, som han lemnat i ett af de inre rummen.

Der inne var likväl nästan lika trångt som i salonen, de öfriga rummen voro fulla af folk, Alf kunde icke komma fram till spelborden genast och stannade ett ögonblick vid dörren, under det hans blickar ligkiltigt öfverforo alla dessa okända ansigten och händelsevis stannade vid en liten obetydlig person, ett slags vaktmästare eller "kellner", som det tycktes, hvilken stod helt undanskymd i ett hörn af rummet.

Han hade ingenting anmärkningsvärdt, men ett slags besynnerlig ingivelse sade Alf genast, att det var samma person, som han tvenne gånger förut sett; först i Dresden och sedan för ett par dagar sedan i skymningen vid fästningsvallen.

Det var honom imellertid omöjligt att med bestämdhet kunna igenkänna honom,

och ehuru Alf trängde sig fram för att komma honom närmare, skulle han troligen alltid förblifvit osäker derom, om icke i detsamma den lille mannen kommit fram till honom bugande och under en ström af tysk vältalighet och räckt honom ett tryckt papper.

Alf glömde af öfverraskning helt och hållet att höra på hvad han sade, ty hans blickar föllo genast på den hand, som höll papperet framför honom, och fingrarne på denna lilla blekgula knotiga hand hade alldeles svartblå naglar.

Det var imellertid ett program till ett lotteri, med fabelaktiga vinster och utan möjlighet af förlust, som han utbjöd, och då Alf låtsade interesse för saken, försäkrade han heligt och ifrigt, att det vore den sannolikaste sak i verlden att, i händelse Alf ville deponera en större eller mindre summa hos honom, skulle han om en månad, då nästa dragning skedde, vara egare af en million; han vore nyss kommen till Langenau och skulle endast dröja öfver morgondagen, så att Alf borde gripa sin lycka i flygten.

Alf hade imellertid, under det den främmande talade, så småningom lyckats inkomma i det rum, der han lemnat Mal-kolm, och alltjemt betraktande det tryckta programmet med intresserade blickar, bad han den lilla tysken medfölja till en af hans vänner, som kanhända äfven ville taga i öfvervägande att försöka sin lycka

på denna högst kombinerade och lofvande affär.

Malkolm satt mycket riktigt kvar på sin plats vid spelbordet, men Alf blef en smula distraherad i sin tankegång, då han äfven i detsamma upptäckte den långa vackra engelsmannen, som Garonnier nyss visat honom såsom lord Hawerfield, stå bakom Malkolms stol och allt imellanåt betrakta honom med ett uttryck af bekantskap och vänskaplig förtrolighet, alldeles som på terrassen i Dresden, och hvars orsak Alf alls icke kunde förstå.

Imellertid hade den lilla lottförsäljarens ögon följt Alfs blickar bort till de båda herrarne vid spelbordet, och då denne nu uppmanade honom att följa sig, tyckte Alf sig märka, att han såg villrådlig och generad ut; han bugade sig likväl med ett jakande och förbindligt leende, och Alf ämnade tränga sig fram till sin vän, då han i detsamma såg Malkolm resa sig upp och, med tydlig förvåning att återfinna en bekant, besvara engelsmannens förtroliga helsning.

Det låg likväl en uppenbar köld i Malkolms bugning och ett så fränstötande uttryck i hans min, att den elegante lorden drog sig tillbaka efter endast ett par ord.

Alf hade nu kommit fram, och som det sista intrycket hos honom var det lifligaste, frågade han genast, huru Malkolm kunde känna lord Hawerfield.

— Lord Hawerfield! — upprepade denne

förvånad. — Det var Darney, den der engelsmannen, hvarom jag talat med dig, som jag råkade vid Gustafsberg och gjorde bekantskap med.

— Darney, Saras älskare?

— Ja, just han. Jag är alls icke sinnad att upplifva denna connaissance, jag kan icke fördrå honom, och jag visade honom det äfven temligen tydligt, som jag tror.

— Det gjorde du verkligen, men man har nyss sagt mig, att han heter Hawerfield.

— Det är ganska möjligt; jag hörde, att han var arfvinge till stora gods, hvarmed namnet och lordskapet troligen följt.

— Han skulle då vara densamma, hvarom Cameron talar i sina bref?

— Ja, troligtvis.

— Men detta var ett eget sammanträffande, — sade Alf, som i en hast fått alltför många besynnerliga tankar i sitt hufvud och nu vände sig om och sökte upptäcka den lilla mannen, som han helt nyss haft bredvid sig, och som han ämnade presentera för Malkolm, i hopp att få upplyst, om han vore samma person som den lille juden, hvilken kastat sig i sjön vid Gustafsberg.

Den värtalige lottförsäljaren fanns der imellertid icke mera. Han var försvunnen, och Alfs blickar spanade förgäfves omkring bland mängden för att upptäcka honom.

Antingen hade han ännu samma skäl

som då att undvika Malkolm, eller hade han bland de församlade herrarne kring spelborden funnit någon, som syntes honom ännu mera lättrogen och vinningslysten än Alf och hans vän, och aflägsnat sig med detta nya byte.

Huru som helst, så hade han åter undkommit, och förtretad öfver sin bristande uppmärksamhet, sade Alf hastigt, i det han vände sig om för att lemna rummet:

— Om du icke vill dröja här, så vänta mig under träden utanför brunnshuset, jag återkommer snart.

— Nej, hör på Alf, du finner mig på värdsbuset, jag souperar tillsammans med d'Honfleur och ett par af hans kamrater.

— Godt, jag kommer då dit.

Alf skyndade ut i salonen i förhoppning att kunna återfinna den lilla mannen med de små runda, röda ögonen, den judiska fysionomien och de mörkblå naglarne.

Der ute böljade man om hvarandra i den guppande vals, som då var bruklig, och det var ganska svårt att komma fram; imellertid såg han i detsamma Haverfields vackra hufvud öfver mängden alldeles vid dörren, och utan någon egentlig afsigt beslöt han att följa honom och lyckades verkligen att hinna ut, innan den unge lorden, som gick helt ensam, försvann i en af de mörka gångarne af parken utanför.

Det är imellertid alltför oegentligt att kalla den lilla plantering, som omgaf det gulmålade brunnshuset, för park, ty den

utgjordes endast af några temligen glesa alléer omkring en gräsplan, i hvars midt en forelldam och ett vattensprång utgjorde glanspunkten; på ena sidan vidtog den trädplanterade chaussén åt Kranach och på den andra den lilla köpingens små oregelbundna gator.

Det var åt detta håll Haverfield tog vägen. Han gick med raska och lätta steg, svängde med käppen och hvisslade melodien till den vals, hvars toner ännu ljödo ifrån brunnssalonen.

Klockan var tio, och flere af brunnsgästerna, som voro mera noggranna med ordningen på stället, hade redan kommit ut från balen, men åt denna sida fanns ingen enda promenerande, och Alf, som följde efter Haverfield på något afstånd, upptäckte icke genast i halfmörkret, hvarför denne stannade helt tvärt. Då han närmade sig ännu några steg, hörde han honom helt högt uttala några ord på engelska i en uppretad och förargad ton, och när Alf smög sig ännu längre fram och stannade i skyddet bakom ett träd, såg han just den lilla juden, som han sökte, stå framför Haverfield midt på vägen.

Han kunde nu icke se hvarken hans ansigte eller de utmärkande naglarne, men ställningen och figuren voro desamma som lottförsäljarens der inne i spelrummet, och ännu mera igenkänligt var ljudet af hans röst, då han nu yttrade några ord på engelska.

Alf fördömde i detta ögonblick den lättja och likgiltighet, som gjort honom nästan alldeles okunnig i detta språk, ty han förstod nu icke ett ord, ehuru han kunde höra allt, så mycket bättre som Hawerfield vändt om ett par steg och nu stannade helt nära det träd, som dolde Alf, hvilken kände sig litet generad af sin ställning och helt tyst inom sig motiverade den med sin vänskap för Malkolm och nödvändigheten att upptäcka den hvita pierrot'n.

Det föreföll honom imellertid, som om den lille tysken begärde någonting, hvilket Hawerfield med otålighet nekade, och slutligen hörde han dem båda uttala namnet Zeyern och skifferbrottet i Frankerskogen.

De skildes slutligen åt, och juden, som vände tillbaka åt staden till, sade på tyska helt tydligt:

— Klockan fem i morgon, det är sista gången jag erbjuder er det.

— Jag skall komma, — svarade Hawerfield långsamt, äfven på tyska, vände sig om och gick tankfull och med sänkt hufvud tillbaka, under det han häftigt med sin käpp piskade af gräset vid väggkanten.

Alf såg honom gå in på värdshuset, der han troligen ämnade soupera och der alla rum voro fulla af folk.

Den unge läkaren kände imellertid ingen lust att genast uppsöka Malkolm och hans franska vänner; han satte sig i stället ned

på en bänk under träden för att i stillhet några minuter reda sina intryck och fatta ett beslut om sitt handlingssätt.

Hvad var det väl egentligen han hade sett: två personer, som efter alla anledningar händelsevis sammanträffa och samtala med hvarandra helt högt, midt på vägen, och slutligen öfverenskommer om att mötas, för hvad? Kanhända för att uppgöra en affär med lottsedlar till det vinstgifvande och märkvärdiga penningelotteriet.

Ja, så skulle hvar och en annan människa uppfattat saken, men — den der lottförsäljaren har en gång drunknat och sedan lefvat upp igen, han har röda ögon och blå naglar, och deri ligger det besynnerliga, det hemlighetsfulla.

Alf måste småle åt sig sjelf. Var han icke smittad af Malkolms inbillningar, och lät han icke hänföra sig af lockelsen i det mystiska, af det berusande hoppet att likväl till slut finna något underbart? Om han haft mera erfarenhet och mindre öfvermod, så skulle han kanhända icke ansett detta hopp så barnsligt. I erkännandet af vår okunnighet ligger första steget till vår upplysning, och om den unge läkaren icke fann *det* "spöke", hvarpå han i detta ögonblick tänkte, så skulle han kanhända finna ett annat, en gåta, som hvarken hans vetenskap eller hans framtida erfarenhet skulle kunna fullkomligt lösa.

Den hvita pierrot'n fanns ju imellertid, och det dyrbara schatullet var försvunnet.

Detta var nu imellertid faktiskt och måste ega sammanhang med hvartannat, derom var Alf öfvertygad. Men om så var, skulle juden väl då stanna qvar och sälja lottsedlar?

Hans tankar förvillades, han försjönk under några minuter i en villervalla af motsägelser, som lemnade honom helt och hållet rådlös, ty det inträffar stundom, att händelserna omkring oss likna ljusets strålar, som äro både färgade och ofärgade, och hvaraf vi se endast den ena sorten. På samma sätt uppfatta vi endast en del af hvad som föregår omkring oss, då vi äro intagna af något lifligt och ensidigt intryck, och blifva derigenom helt och hållet oförmögna att döma om rätta betydelsen af hvad vi erfara.

Då han ändtligen gick in för att uppsöka sin vän, hade han likväl kommit till till tvenne beslut. Det ena var att i alla händelser dagen derpå gå till skifferbrottet i skogen och det andra att icke ännu nämna någonting åt Malkolm om sitt sammanträffande med den tyska juden och sina misstankar, att Haverfield kunde hafva någon del i hans besynnerliga spökerier, förrän han fått dessa misstankar antingen upphäfda eller bekräftade.

XVI.

”Menniskan och potatesen kunna vänjas vid allt,” säger Onkel Adam, och säkert har

han fullt rätt i sin humoristiska jmförelse. Vi kunna verkligen vänjas vid allt och antaga, liksom den hedervärda rotfrukten, endast smak och egenskaper af den jordmån, vi hafva omkring oss.

Detta lif, hvars bräckliga och invecklade mekanism beror på utbytet af några gaser i våra lungor, som tyckes hafva så oändligt många anledningar att rubbas och förstöras, det fortgår imellertid, oftast haltande, ojemnt, krossadt och i olag på tusen sätt, men det fortgår likväl, och i åratal kan man med förundran lyssna till de osäkra och svaga knäppningarna af ett urverk, som i hvarje ögonblick tyckes hafva röjt sin sista lifsyttring, under det att den nyckfulla och obegripliga lifslågan stundom kan slockna liksom utan orsak.

Det gifves imellertid knappt något förhållande, hvarvid kroppen har så svårt att vänja sig som vid själens öfverretning. Och då Alf såg sin väns ögon för hvarje dag blifva allt mera ihåliga och glänsande, hans kind allt mera insjunken och hektisk, så blef han förtviflad öfver sin oförmåga att bota den sjukdom, hvilken redan tycktes vara öfverens med döden.

Denna natt hade den hvita pierrot'n åter visat sig, och nu var det en rock, som legat på en stol vid sängen, hvilken var försvunnen. Man talade icke vidare om saken, ty Malkolm syntes mera dyster och retlig än vanligt och svarade icke på Alfs frågor, men den unge läkaren insåg, att i denna

strid med en osynlig och okänd fiende berodde segern på den skyndsamhet, hvarmed man handlade.

Det var därför naturligt, att han icke ville försumma ett tillfälle att möjligen få upplysning om denna fiende, och ehuru det föreföll honom ledsamt att lemna Malkolm, gjorde han sig likväl i ordning att fara till Zeyern.

Alf, i hvars själ det nyväckta intresset för den vackra främlingen, som var hans granne, och som han likväl aldrig lyckades få se, blifvit nästan bortskymdt af gårdagens upptäckt och den hemlighetsfulla gengångarens nya uppenbarelse under natten, hade af upppassaren fått veta, att majoren och hans niéce voro bortresta på morgonen.

De ämnade göra en längre utflygt, för att bese åtskilliga ställen i trakten och skulle icke återkomma på flera dagar, och Alf, som kände, att han icke kunde slita sina tankar ifrån denna okända qvinna, med sina allvarsamma ögon och sitt nunnelika sätt, var nästan nöjd att icke ega det minsta hopp att återse henne under denna tid, för att kunna med odelad uppmärksamhet vaka öfver den tyska judens person och handlingar.

Han uppgjorde inom sig flera planer att få honom fast, men som han egentligen icke hade någon annan anledning att misstänka honom än hans likhet med Malkolms nattliga drömbild, en anledning, som

han omöjligt kunde offentligen åberopa, så måste alla hans åtgöranden i denna sak inskränka sig till bemödandet att träffa juden ensam och då fordra en förklaring.

Att denna förklaring icke skulle lemnas frivilligt, var naturligt, förutsatt att han verkligen var den, som Alf misstänkte honom för, och Alf var därför beredd att på hvad sätt som helst, genom list eller våld, söka erhålla densamma.

Imellertid skulle han alltid först öfvervara mötet i skogen mellan honom och Haverfield och låta de möjliga upplysningar, han deraf kunde vinna, bestämma sitt handlingssätt.

Om man imellertid äfven då talade engelska, hvilket var mycket troligt, så hade Alf ringa eller ingen utsigt att begripa, hvarom saken handlade. Och att meddela Malkolm alltsammans och bedja honom medfölja tjänade till ingenting, då han icke var mera hemmastadd än Alf i detta språk; dessutom syntes Malkolm så nervös och illamående, att Alf fruktade för följderna af ett möjligen våldsamt uppträde.

Det syntes honom bäst att redan på förmiddagen resa till Langenau, för att der möjligtvis få någon kunskap om den tyska handelsbetjenten, som utan tvifvel bodde der, och som alla i köpingen troligen hade sett.

Uppassaren på hotellet hade skaffat en vagn, och sedan Alf gifvit Malkolm en tillfredsställande förklaring öfver sin resa och

anbefalt Johan att icke ett ögonblick lemna sin sjuka herre, i hvars yttre rum han borde uppehålla sig, tills Alf återkom, satte denne sig upp i den lilla källaren eller schäsen, som väntade honom utanför hotellets port.

Den skakande vagnen och den muntre körsvennen i sina hvita skjortärmar, sin röda väst med små silfvermynt till knappar, blomsterbukett i sin toppiga hatt och en piska så lång, att man tycktes kunna stå kvar i Kranach och låta snärten klat-scha någon olycklig häst i Langenau, och under hvars skaft deras egen häst gick i fullkomligt lugn, föreföll Alf helt egendomligt, och den gladlynta pojkens sång och prat roade honom så mycket, att vägen, oaktadt hans otålighet, föreföll honom mycket kort.

Då han steg ur strax utanför staden, fick han genast se kapten Garonnier, som helt ensam promenerade i solbaddet utanför brunnshuset och med vänskapliga vinkar och svängningar med käppen helsade honom redan på afstånd.

Alf kunde icke begära ett bättre möte, ty, ehuru den lille fransmannen nästan ständigt gick för sig sjelf, emedan han alls icke kunde tala tyska, och ganska få af brunnsgästerna förstodo franska, så var han likväl underrättad om allt och kände alla människor.

— Ah, monsieur Stjerne! — utropade han entusiastiskt. — Jag är förtjust att se

er, huru kommer det till, att ni redan, så här bittida på morgonen, är här och utan er vän? Ni ser upphettad och orolig ut, skulle ni kanhända vara på jagt efter la charmante blondine? Hon passerade just nyss Langenau med sin onkel, för att fara till skifferfabriken i Geraldsgrün, jag talade vid dem, de hade icke dröjt på balen i går mer än några minuter. Ni gick miste om en presentation, men vi skola passa på, när de återkomma. Hon var i dag vackrare än någonsin i sin stora halmhatt; imellertid har den unga damen verkligen ett fel i mina ögon, hon har en min à la religieuse, hon är alltför helig, det passar icke för en qvinna af verld, hvar sak har sin tid och sin plats, det är beundransvärdt i biktstolen och messan, men att med en dylik min bevista en bal eller åka i en gammal postschäs för att se en skifferfabrik, åh, ma foi, det duger icke, det blir ridikylt; om jag vore hennes onkel, så skulle jag kunna tout sincèrement säga så här: ma petite, denna englamin och dessa ögon à la mater dolorosa äro mycket förtjusande, men endast vid vissa högtidliga tillfällen. Min Gud, hvad vill du väl, att man skall kunna säga till en qvinna, då hon har ett dylikt utseende? Det aflägsnar, det afkyler äfven den hetaste beundran, man blir helt konfys och tappar alldeles hufvudet, och hvem vinner derpå?

Monsieur Garonnier hade talat så ifrigt och utan det minsta afbrott, att Alf icke

fått tillfälle att säga ett enda ord. Imellertid hade han hunnit stiga ur sitt åkdon, betala sin kusk och arm i arm med den vänskapliga kaptenen vandra ända fram till brunnshuset, innan denne tystnade ett ögonblick

— Ni är verkligen skarpsinnig, min bästa Garonnier, då ni gissade, att jag var ute på jagt efter någon, — inföll Alf, lemnande hans långa tirad om den unga flickan i sitt värde, för att icke i en vidlyftig diskussion om detta ämne tappa bort sin egentliga afsigt.

— Åh, dertill behöfves icke synnerlig skarpsinnighet; jag såg det på edra ögon redan i går.

— Åh, ni misstar er, kapten, det är ett långt mindre behagligt föremål jag i dag söker. Det fanns i går afton på balen en resande handelsexpedit, en kommissionär för ett lotteri i Frankfurt, och jag skulle vilja träffa honom.

— Aha, jag vet hvem ni menar, den lilla juden, som bjöd ut lottsedlar, han reser omkring med prof på en patenterad blanksmörja och flera andra saker, det är en marktschreier, en industririddare. Har han spelat er något spratt, eller hvarför vill ni träffa honom?

— Åhjo, han gaf mig ett program öfver sin affär, och den synes mig så invecklad, att jag ville begära några upplysningar derom.

— Bry er alls icke derom, min vän, det

är bara skoj och bedrägeri alltsammans, derom kan ni vara öfvertygad. Det blir dessutom icke lätt att träffa honom; dylika personer dröja icke länge på hvart ställe.

— Vet ni icke, hvar han bodde här i Langenau?

— Jag vet, att han alls icke har bott i Langenau, utan i Kranach; ni har sprungit öfver ån efter vatten, min vän. Jag såg, när han kom i går, och jag igenkände postiljonen, som var ifrån Kranach, och dit återvände han äfven.

— Ja, det är ju ganska rätt, han har ju i natt varit i Malkolms rum, — mumlade Alf för sig sjelf, flat öfver sin egen tanklöshet. Det var i Kranach han bort söka honom, men smittad af Malkolms besynnerliga föreställning om denna person, had Alf icke varit särdeles logisk i sina slutsatser denna morgon.

— Hör på, min vän, bry er icke om den der lotteriasffären! Jag kan försäkra er, att det vore detsamma som att deponera edra penningar i en brinnande ugn. Då må ni hellre göra affärer i den patenterade blanksmörjan, ehuru jag fruktar, att äfven den är en chimère, i fall man får döma efter kommissionärens egna skor.

— Min Gud, kapten Garonnier, är det väl möjligt, att ni äfven märkt, hurudana skodon juden hade? — sade Alf skratande.

— Jag ser och märker allt, ser ni, en soldat och en tidningskrifvare måste hafva

goda ögon, det är nödvändigt; men, apropos, huru är det, har ni redan frukosterat? Jag hör klockan ringa, vill ni icke komma med, man har ypperliga foreller i Langenau?

Alf var verkligen handfallen öfver sin misräkning, han visste icke, hvad han skulle taga sig för ända till den tid, då han ville gå till Frankerskogen; det skulle därför passa rätt väl att tillbringa dagen med Garonnier, men i detsamma såg han flera af brunnsgästerna, som samlades vid ljudet af frukostklockan, och midt i en grupp af karlar lord Haverfield.

Ehuru denne icke kände honom och kanske icke ens märkt honom i går på balen, ville han imellertid icke nu bli sedd af honom i Langenau, och dömande sig därför till ensamhet, som alls icke var i hans smak, ursäktade han sig hos Garonnier, tog afsked af honom och beslöt att promenera till Zeyern, der han i alla händelser ämnat afvakta tiden för det öfverenskomna mötet.

Tiden hade förefallit den unge läkaren mycket lång, ifrån klockan tio då han for ifrån Langenau till klockan tre då han ätit middag i Zeyern och begaf sig till skogen, inom sig glad öfver att händelsen fogat så, att Haverfield valt ett ställe, som redan var honom bekant, för mötet med juden.

Alf gick raskt, utan att behöfva frukta att begå något misstag om vägen, ty han

hade ju en hel dag med Malkolm ströfvat omkring i denna trakt, och begagnande sig af en liten gångstig, som han påminde sig förkortade vägen till skifferbrottet, ankom han dit, innan klockan ännu var fyra, och hade god tid att utvälja sig ett passande gömställe.

Om de båda vännerna eller kanhända, såsom det föreföll Alf, de båda fienderna, hvilka här skulle mötas, valde öppningen af sjelfva den igenrasade gången i berget, så erbjödo alla dessa stenblock och busksnår deromkring mer än ett ställe, der man kunde vara dold, och Alf valde med mycken omsorg det, som på en gång var det beqvämaste och det som medgaf honom att ändra plats, utan att blifva upptäckt, i händelse af behof.

Mellan tvenne stora stenar, hvilkas mellanrum var fylldt med torra löf och mossa och som gömdes af hasselbuskar så tätta, att man skulle haft svårt att genomtränga dem, men som likväl nere vid marken tilläto honom att hafva utsigt åt öppningen af minan och platsen deromkring, lade sig nu Alf ned med "Werthers lidande" bredvid sig, för att fördrifva tiden under sin väntan.

Den tidens ungdom var oändligen uppbyggd af Lottas dygd och Werthers tåreflojder, men det oaktadt blefvo Göthes sentimentala fantasier vid detta tillfälle olästa. Alf var alltför upptagen af sina egna tankar och funderingar öfver det sällsamma

deri, att Hawerfield valde detta ensliga och aflägsna ställe till ett möte, som väl långt beqvämare kunnat gå för sig i hans egna rum på värdshuset i Langenau

Om dessa personer verkligen mötts af en händelse, om deras samtal endast rört den interessanta lotteriaffären, och judens förmenta anhållan varit endast ett erbjudande af lottsedlar eller blanksmörja, och Hawerfields häftiga svar ett afslag derpå, hvarför skulle man då komma hit för att vidare diskutera saken? Nej, det måste vara något annat och viktigare skäl, och Alf kunde icke frigöra sig ifrån den idén, att denne engelsman med den sorglösa minnen och den eleganta hållningen i sjelfva verket var helt olika mot hvad han syntes, att han stod i någon sällsam gemenskap med handelsexpediten, och att hans intressen voro på ett fiendtligt sätt sammanbundna med hans båda vänners.

Den hederlige Alfs trofasta hjerta klapade vid föreställningen, att just han, som älskade både Cameron och Malkolm som bröder, skulle kunna blifva medlet för bådas räddning ur den kritiska ställning, hvori ödet försatt dem.

Han tviflade icke mera på Malkolms sällsamma syner; han hade ju nu sjelf alltför många bevis på verkligheten deraf, och det fodrades nu blott att kunna öfvertyga hans vän om den lilla judens menskliga natur och brottsliga afsigter.

Huru denna lilla varelse, så obetydlig och

simpel, en fnaskig, betydelselös bodbetjent, som reste omkring med profver på eländiga handelsvaror, kunde ega denna sällsamma förmåga att väcka en panisk fruktan, att beherrska och döfva en i alla andra förhållanden modig man, att visa sig för honom, håna och gäcka honom och på samma gång beröfva honom mod och förmåga att gripa och straffa sin retsamma plågoande, detta var imellertid ett problem, som Alf på intet sätt förmådde lösa, och som han alltid måste lemna åt Malkolms eget mystiska förklaringsätt.

Lyckligtvis skulle denna magnetiska förmåga icke verka på Alf, och han föresatte sig att låta juden få umgälla allt det onda han gjort Malkolm, då han väl en gång fått honom i sitt våld; men att få detta var ingen lätt sak.

Han skulle imellertid följa honom ifrån mötesplatsen hemligt eller öppet, de måtte taga vägen hvar som helst, och hotelsen att anklaga honom för stölden af silfret var ju alltid ett vapen, som inför världen kunde användas, och som skulle skrämma juden till bekännelse.

Han ångrade likväl nästan, att han icke fullt utförligt meddelat Malkolm anledningen till sin färd, i fall hans bortovaro skulle räcka längre, än han först förmodat.

Mellan alla dessa tankar blandade sig äfven ljufva obestämda drömmar om det englalika ansigte, som blifvit honom dyrbart genom hans egna fantasier, hvilka

allt sedan den första aftonen, då han såg den unga flickan, sammanväft scener och samtal med henne, så lifliga, att den unge läkaren redan inom sig bar en hel roman, en kärlekshistoria, hvars detaljer han oupphörligt omarbetade och förbättrade med denna lifliga sinnens outtröttliga förmåga att skapa sig en verld i inbillningen, som de sedan rätt ofta förvexla med verkligheten.

Den stackars unge mannen drömde om en sällhet, som han kanske aldrig skulle ernå, och lyssnade till ljufva löften och smekande hviskningar, som möjligtvis aldrig skulle förverkligas.

Och hvad vore ungdomen och lifvet, om dylika hviskningar icke hunne vårt öra! Hvad gör det väl, om framtiden är en förädare, blott stunden är ljuf! Det närvarande är det enda vissa och verkliga.

Alf var lycklig, der han låg i skuggan på sin mjuka mossbädd och lyssnade till trastens melodiska slag i granträden och bofinkens klara, enformiga lilla visa, som sjöngs om och omigen i hasselbuskarna bredvid honom; han blickade upp på myggsvärmarnes hvirflande dans i den rena blå luften och berusades af doften ifrån det affallna barret, som betäckte marken, och som solstrålarne upphettade liksom parfymerne i ett rökelsekar, under det att solen skred fram på himmelen och visaren på hans ur pekade på fem.

Det var ju den utsatta tiden; men in-

gen syntes eller hördes, allt var tyst och stilla i skogen, och rådjurens lugn, som betade i gräset, bevisade bäst, att ingen menisklig varelse fanns i grannskapet utom den orörliga och tysta drömmaren, som likt forntidens dryader tycktes hafva blifvit en ställets tillhörighet, en inkarnation af sjelfva naturen omkring honom.

Om Alf skulle hafva misstagit sig om tiden och stället? Om den lilla juden just nu kanhända reste sin väg, för att lemna den stackars Malkolm en af dessa förrådiska mellantider af ro, för att sedan plötsligt återkomma, då man minst anade det?

Alf var nära att springa upp i harmen och oron öfver denna föreställning, då han i detsamma såg de skygga rådjuren framför honom lyfta upphufvudet och lyssna eller vädra en sekund och i den nästa fly så snabbt och tyst som de torra löfven, hvilka vinden bortför.

En stund derefter hördes hastiga men ojemna steg mellan stenarne på motsatta sidan, grenarne böjdes undan långsamt och försigtigt, och den lille juden stod plötsligt midt på den gräsbevuxna öppna platsen, der getterna nyss betat, helt ensam och såg sig omkring.

Alfs hjerta slog nästan hörbart af oro och nyfikenhet; han hade nu godt tillfälle att betrakta den lilla oansenliga figuren, som syntes Malkolm så fruktansvärd, och han gjorde det äfven med mera uppmärk-

samhet, än den i sjelfva verket tycktes vara värd.

— Är detta då verkligen den hemlighetsfulla hvita pierrot'n, som Malkolm fåfångt sökt i tvenne år? — mumlade han, då juden, som stannat stilla midt i solskenet, upptog en liten brokig kattunnäsduk och torkade sitt svettiga ansigte.

Han var klädd i en svart bredskyggig filthatt, en rock af svart sattin, temligen sliten och flottig, knäbyxor af samma tyg och grå damasker.

Han liknade nästan i denna kostym en katolsk prest, men då han nu aftog hatten och äfven den lilla svarta tillplattade peruken, som betäckte hans hufvud, så motsvarade han, med sin kala hjessa, sina små runda, obegripliga ögon och sin judiska näsa, fullkomligt den bild, som Malkolm så ofta målat af sin plågoande.

Det fanns intet tvifvel, det måste vara densamma, och om Alf ännu hyst någon tvekan, så fulländades likheten genom hans blå naglar, hvilka, då han flera gånger förde näsduken öfver sitt kala hufvud, syntes afbrytande emot den gulbleka färgen på hans långa fingrar.

Han fläktade med den utbredda bomullsduken, och hans glatta och blanka hufvudskål, som lyste i solen som en smörklimp, kom Alf ovilkorligen att småle vid tanken på det, som det tycktes honom, välberättigade eviga omqvädet vid hans uppenbarelser: "gif mig igen min peruk".

Imellertid påsatte han nu omsorgsfullt den lilla runda plätt af blankt svart hår, hvilket tycktes hafva tillhört en utter, och som lemnade hans panna och tinningar kala, han såg sig ännu en gång omkring, lyssnade uppmärksamt, närmade sig öppningen af minan i skifferbrottet och satte sig ned, utstötande en suck, kanhända endast af värme och trötthet, men som lät så bedröflig, att Alf kände sig helt förvånad och deltagande.

Alltjemt seende sig omkring med spänd uppmärksamhet, framtog han en stor plånbok ur bröstfickan af sin rock, genomsåg de papper, som lågo deri, sorterade dem med noggrannhet och gjorde med blyertsstiftet anteckningar derpå, under det att hans läppar rördes, liksom han räknat, men under allt detta hade han en mycket bekymrad och orolig min, och då ljudet af raska och spänstiga steg i detsamma nådde hans öra, spratt han till, hopsamlade hastigt de lösa papperen, instoppade dem åter i plånboken och tillknäppte rocken.

Allt detta skedde likväl med en så nervös brådska och tydlig sinnesrörelse, att ett af papperen, som var helt litet, föll ur, utan att han märkte det. Alf såg det nedfalla mellan buskarne, der han satt, och försvinna i gräset.

Nästan i samma ögonblick, som juden åter påsatte hatten och steg upp, syntes Hawerfields resliga figur framträda ur småskogen.

Han gick fram emot juden, som mötte honom, utan att besvara dennes helsning eller låtsa märka hans framräckta hand och de ord, som denne yttrade med en inställsam röst och en min af ödmjukhet, besvarade Hawerfield med ett utbrott af harm och förakt, som tycktes i hög grad skrämma hans lilla kamrat.

Alfs fruktan, att deras samtal skulle föras på engelska, liksom i parken vid Langenau, besannades också verkligen, han förstod icke hvad de sade, och äfven om han förstått det, så talade de nu så lågt, att endast ett och annat ord framträngde till det ställe, der han låg gömd.

Som han ingenting begrep af deras samtal, sökte han så mycket ifrigare att läsa betydelsen deraf i deras ansigten och frapperades derunder af en sällsam gemenskap, en slående likhet imellan dessa båda personer, som vid första påseendet tycktes vara fullkomliga kontraster.

Hawerfield, elegant klädd i en mjuk och behaglig promenaddrägt, som förträffligt visade hans symmetriska och kraftfulla växt, med sin friska bruna hy, hvars färg syntes ännu lifligare och varmare genom den långa promenad han gjort, sina svarta blixtrande ögon, sitt rika krusiga hår och sin djerfva och lediga hållning, syntes vara den mest fullständiga motsats till den lille tyskens spensliga och klena kropp, obehagliga utseende, skalliga hufvud, ödmjuka väsende och lurande blick, och lik-

väl funnos i dessa båda ansigten, som nu syntes bredvid hvarandra, lifvade af samma eller kanske motsatta känslor och interessen, en bestämd likhet, ett gemensamt "tycke", om man så vill; man skulle kunna tro dem båda tillhöra samma race, hebreernas tillbakasatta stam, den ene såsom typen för en Jerobeam eller Saul, den andre som en nutidens schackerjude.

Deras samtal, som flera gånger blef häftigt och passionerad, men likväl aldrig högljudt, lugnades slutligen, men besynnerligt nog tyckte Alf, att judens listiga och sluga blick liksom öfvergått till lordens vackra ögon, och det föreföll honom, som om, i fall någon af dem under detta samtal lyckades bedraga den andre, så var det icke den lille mannen med blå naglarne.

Men hvad talade de då om? O! hvad Alf gerna skulle velat förstå dessa gurglande obehagliga strupljud, som så hastigt och kort ömsom stöttes ut, ömsom sväljdes ned.

Det syntes honom imellertid temligen säkert af de få ord, som han förstod, att juden ville förmå Hawerfield, ömsom med hotelser, ömsom med kraftfulla skäl, att bifalla något, som denne slutligen med motvilja gick in på, och i händelse han skötte sina affärer på samma sätt, som hans stamförvandter brukade, så var det troligt, att lorden råkat i brydsamma för-

bindelser, som nu föreföllo honom ledsamma att honorera.

Juden framtog sin plånbok, letade bland papperen deri och lemnade slutligen Haverfield ett, som denne tycktes behöfva lång tid att studera eller begrunda. Hans ögon hvilade länge derpå, men det tycktes Alf, som om de tankfullt stirrade på papperet, utan att fästas på innehållet deraf.

Slutligen reste han upp hufvudet och sade så långsamt och tydligt, att Alf fullkomligt förstod honom:

— Nåväl, jag skall skrifva under! Öfver judens oroliga ansigte flög ett drag af tillfredsställelse; han upptog ur fickan ett litet skrifttyg af bleck, öppnade locket, framtog en penna, doppade den och lemnade den åt Haverfield.

De hade vid Haverfields ankomst satt sig ned båda två på en stor halfmurknad timmerstock, som låg utanför ingången till minan i berget, men under samtalet hade juden ofta rest sig upp och slutligen blifvit stående framför sin kamrat, hvilken nu mottog pennan, lade papperet på stocken och skref med rask och säker hand sitt namn uuder detta papper, hvaromkring troligtvis hela deras långa samtal vändt sig, och hvars innehåll tycktes vara mycket kort.

Då han återlemnade det, förde han handen under västen med ett uttryck, som om han der känt någon smärta, och juden, som mottagit det, gick att sätta sig på sin förra

plats, för att kunna inlägga det i plånboken och tillsluta skrifttyget.

Det var ungefär tre eller fyra alnar dem imellan, och just som Alf såg den lilla tysken luta sig ned, för att upptaga pennan, som han tappat, ljud knallen af ett pistolskott.

Hawerfields gestalt insveptes för en minut i rök, och den lilla juden föll framstupa, utan ett ljud framför honom på marken.

Det var en pistol, som lorden framtagit under västen, och som han nu höll afskjuten i handen.

I nästa ögonblick lutade han sig fram och upptog plånboken, som juden tappat i fallet, och papperet, som han ännu icke hunnit inlägga. Det sista ref han sönder, hopkramade bitarna i handen och nedstopade dem i sin ficka, och sättande sig ned på stocken igen, öppnade han plånboken hastigt och genomletade den brådskande.

Han tycktes imellertid icke finna hvad sökte, ty han kastade den ifrån sig med en min af missräkning, stötte med foten undan den liflösa juden, vände sig om och skyndade derifrån åt samma håll, hvarifrån han kommit.

Alf hade i första ögonblicket blifvit så häpen öfver den tragiska och oväntade utgången af saken, att han rest sig upp med fara att upptäckas, men genast inseende, att han alls ingenting annat kunnat uträtta än skaffa sig obehag och ledsamhe-

ter, i fall han visat sig, väntade han orörlig, tills han var fullkomligt öfvertygad, att Hawerfield var borta.

Det är alls ingenting angenämt att blifva vittne till ett mord, och Alf tvekade ett ögonblick, innan han gick fram ur sitt gömställe, för att se om den stackars ty-sken verkligen var död, eller om han kunde göra något för honom, och ehuru upprörd och bestört han var, kunde han icke undgå att reflektera öfver den sällsamma händelsen, som på samma gång uppfylde och gäckade hans förhoppning att ertappa den hvita pierrot'n, som nu icke kunde undkomma.

Imellertid gick han först att söka det tappade papperet, hvarpå han hela tiden tänkt. Det låg qvar i gräset, der juden suttit, och utan att gifva sig tid att kasta en enda blick derpå, stoppade han det i sin bröstficka och skyndade fram till den mördade.

Alf lutade sig ned öfver honom, han var känslolös och orörlig, utan tecken till lif vid första påseendet, men icke en blodsdroppe syntes, och huru än Alf vände och undersökte honom, kunde han icke upptäcka något sår eller skada, icke ens den minsta rispa, och då han lyssnade, tyckte han sig förnimma, ehuru mycket svagt, pulsens och hjertats slag.

Huru var det imellertid möjligt, att man kunde skjuta fel på tre stegs afstånd? Eller kanske pistolen endast varit laddad med löst krut, men det tycktes icke så af knal-

len, och det syntes mera troligt, att den stackars mannen hade en lycklig slump att tacka för sitt lif, då den ädle lorden såsom mördare möjligtvis varit något darrhändt och osäker.

Det vissa var åtminstone, att Malkolms motvilja och Alfs misstankar voro bekräftade; om Haverfield icke var en mördare, så var han åtminstone en bedragare.

Alf borde imellertid, för att vara fullt rättvis, hafva tänkt sig ännu en möjlighet, den att engelsmannen kunnat hafva samma skäl som han sjelf att öfverlista och besegra juden, ty i Alfs planer till hans besegrande ingick verkligen ingenting mindre än ett dylikt skrämskott.

Der låg den stackars handelsexpediten imellertid djupt afsvimmad, troligen af skrämnel, och alla Alfs bemödanden att få honom till lifs igen voro utan verkan.

Solen hade imellertid sänkt sig, den glittrade redan mellan trädens grenar i skogen och skulle snart vara försvunnen. Alf ville icke lemna den liflösa mannen, med hvilken det nu var hans tur att hålla räkenskap, så snart han bara kunde få honom till sans igen, och ville icke heller dröja inpå natten i skogen.

Han påminde sig, att han gått förbi en källa strax nedanför höjden, der de voro. Det skulle icke behövas många ögonblick för att gå dit, och Alf fattade hastigt judens stora hatt, som låg bredvid, och skyndade efter vatten.

Ännu en gång innan han aflägsnade sig undersökte han sin tillfälliga patient. Pulsens slag voro ännu omärkliga, näsan var hopklämd, läpparna sammantryckta och ögonen insjunkna i sina gropar som på en död, och Alf skyndade i fullt språng till källan, som icke låg tre minuters väg derifrån.

Han kunde imellertid icke springa lika fort tillbaka, för att icke squalpa ut vattnet i hatten. Tre minuter således dit, fyra minuter kanhända derifrån, tillsammans sju minuter, som han varit borta.

Nu stod han här på samma ställe igen, med vattnet, som skulle vederqvicka den stackars liflösa varelsen. Der var öppningen till skifferbrottet, der stenarne, på hvilka juden först suttit, der stocken, bredvid hvilken han legat, men — mannen var borta.

Alf trodde sig förvillad af sin egen fruktan att förlora honom, han såg sig med bestörtning omkring. Huru var det möjligt, att han kunnat qvickna vid och komma undan på dessa få minuter, då han nyss förut varit fullkomligt känslolös?

Det var imellertid så. Den sataniska hvita pierrot'n var åter försvunnen.

Han var då odödlig som Asarnes galt. Man såg honom sjunka i hafvet, falla för ett pistolskott och ligga liflös med utseende af ett lik, och likväl lefde han upp igen, liksom dessa spökaktiga, blå irrsken, som försvinna på ett ställe och skimra fram på ett annat, för att åter, då man nalkas,

sjunka ned i jorden och ögonblickligen synas igen långt derifrån.

Allt sökande skulle varit förgäfvets. Han hade troligen flytt genom den villsammanan i skifferbrottet, som öppnade sig mörk och slingrande som en mullvadsgång, och öfverväldigad af förbittring och harm öfver sitt misslyckade företag, stod Alf kvar med den gamla hatten ännu i handen som sitt enda byte.

XVII.

Bref ifrån Astley Cameron till Alf Stjerne.

Aukwoodhouse juni 1810.

— — — Ja, min hederlige Alf, du har rätt! Vårt högtidliga löfte på Helgonabacken i Lund den sista aftonen, att ständigt med fullkomlig uppriktighet meddela hvarandra icke endast alla de yttre händelser, som mötte oss, utan äfven våra tankar och intryck, innebar verkligen ett slags egoism, ehuru jag sanningen att säga icke trodde dig om att med så mycken djupsinnighet utdraga kubikroten, för att tala aritmetiskt, ur dina känslor.

Jag känner liksom du ett begär att genom mina meddelanden till dig fixera mina egna intryck, att gifva vigt och värde åt mina känslor, att kvarhålla det flyktiga *närvarande*, som fyller min själ, att liksom fatta tag i vingarne af tiden, som flyger hän öfver mitt hufvud med så bru-

sande fart, så obarmhertigt bortblåsande mitt lilla jag med alla dess lifsfenomen, som för mig, liksom för hvar och en individ, äro prismat af skapelsen, det viktigaste af allt.

Jag skrattar åt det vanmäktiga försöket, men gör det likväl, ty jag föreställer mig, att i alla våra instinkter ligger ett frö till något godt eller åtminstone en orsak, hvars verkan är nyttig och beräknad i naturens oändliga mekanism; och i denna vår omedvetna sträfvan att stereotypera själens intryck, att fördubbla vårt lif ligger endast det eviga begäret efter och aningen om en *fortsättning*. Det är denna egoism, du funnit, och den är ju fullt berättigad.

Genom en alltför noggrann analysering af våra känslor skulle vi kunna komma till besynnerliga resultat, och — för att tala på ditt sätt — till slut blifva så förvillade ifrån våra första förmodade bevekelsegrunder, att vi slutade med att anse oss såsom viljelösa och otillräkneliga maskiner.

Hjertats känslor måste räddas ifrån kemisternas deglar, och vi måste helt enkelt kunna *tro* på vänskapen och kärlekens odelbarhet såsom urämnen för vår sällhet.

Jag har gifvit dig del af min historia. Du kände min ställning, innan jag reste ifrån London. Jag har nu en längre tid vistats här vid Aukwoodhouse, tillsammans med mr Gibsons första biträde, en ung, klok och hederlig jurist, vida angenämare

än hans principal, den skintorre, knotige advokaten i West-End.

Det var en vacker dag vi med postvagnen anlände till Landersdale och stannade vid dess lilla värdshus.

Den lilla köpingen beherrsкас helt och hållet af ett gammalt slott på en höjd strax ofvanför. Med dess förfallna torn och gluggar, dess jernportar och nedrasade murar, hängde det gamla nästet hotande deröfver, i hvarje ögonblick färdigt att under sin tunga oformliga stenmassa begrafva de små hvita husen nedanför i gröngräset, som liknade en fårskock, hotad af en vingskjuten gam.

Jag var då nu i Cornwallis, detta klip-piga och kala landskap af denna gröna ö, som borde vara mitt fädernesland.

Besynnerligt, att jag icke kände någon kärlek därför, ingen känsla i mitt hjerta, som talade för den trakt, som skulle vara min födelsebygd!

Den eviga blåsten, den ödsliga ljungheden och de kala klipporna väckte hos mig alls ingen sympati, och om jag skulle tro på riktigheten af min instinkt i detta fall, så hade jag ingen rätt till äran att vara engelsman.

Min obestämda motvilja och plågsamma kallsinnighet för den grymma qvinna, hvilken jag ansåg som min mor, var ju riktig och behöfver icke längre betunga mitt samvete; kanhända har hennes bedrägeri hos mig släckt eller missledt min fosterlands-

kärlek, åtminstone synes mig ännu Sveriges himmel som den skönaste, ty den var min barndoms, och stränderna omkring den lilla Svaneholmssjön, der jag i barndomens yra fröjd plockat näckrosor, lekt bland dess stenar och gungat i vassen, långt mera behagliga än de kala och ödsliga stränderna af detta vilda och brusande haf.

Likväl intog ett besynnerligt vemod mitt sinne, då jag ändtligen nalkades Aukwoodhouse, mina fäders slott.

Det finnes en by, som tillhör godset, en engelsk mil derifrån; det var der vi slog oss ned, och derifrån vi ämnade företaga våra forskningar i trakten. Ifrån dess lilla värdshus är det nu jag skrifver till dig.

Hvad min reskamrat, mr Wehler, juristen, angick, så intresserade han sig mest för Merton Hall, som ligger åtta eller tio mil härifrån, och ville der börja sina spaningar efter den försvunna fordna egaren, för att möjligen finna en grund för vidare undersökningar.

Medan Wehler andra morgonen var ssyselsatt att skrifva till sin principal, gick jag ensam ut. Jag ville icke hafva honom med mig vid den första åsynen af dessa ställen, som sedan flera månader spelat en så stor och underbar rol i min inbillning.

Jag vandrade vägen framåt, fördjupad i tankar, då hofslagen af en häst bakom mig väckte mig derur. Det var en liten gladlynt och rödkindad pojke, som med vidt utbredda armar hoppade än hit, än dit på

ryggen af en gammal knotig häst utan sadel eller betsel.

Han saktade sitt stötande traf, då han upphann mig, aftog sin stickade yllemössa, som fallit ned öfver ögonen, och helsade artigt, under det han betraktade mig med nyfikna blickar.

— Du kommer ifrån byn? — sade jag, för att inleda ett samtal.

Den lille ryttaren strök undan sitt halmgula hår, påsatte mössan igen och svarade: — Ja herre, jag är Polly Trapps Jem!

— Och hvart ämnar du dig, efter du är ute så här bittida på morgonen?

— Åh det är icke bittida annat än för herrar! Vi åto frukost för två timmar sedan. Och nu skulle jag föra hem den här hästen, som mor fått låna af trädgårdsmästaren vid herrgården. Också har jag äfven ett bud till mrs Banks.

— Hvem är mrs Banks?

— Åh det hörs, att herrn är främmande, som icke känner mrs Banks, hushållerskan.

— Är det en gammal fru?

— Usch ja, hon är lika gammal som min mormor!

— Hur gammal är då din mormor?

— Ja, det är icke godt att säga, men nog är hon bra gammal alltid.

— Det är ju lord Astley Haverfield, som rår om godset här?

— Ja visst, det förstås!

— Hvem bor här nu!

— Åh, ingen utom mrs Banks och de andra herrskapen.

— Hvilka herrskap, menar du?

— Kors hofmästaren vet jag och Jefferson och Ketty och Jemina, som städar rummen.

— Det är endast tjänstfolket således?

— Ja, men...

Den gamla hvita hästen, som hade brådt-om att komma hem, började åter trafva, och pojken försvann, som en flaxande kråka i en sky af dam, innan han hann att sluta den upplysande meningen om "herrskapen" på slottet.

Tio minuter derefter stod jag vid en vacker gallerport och såg, i fonden af en rak dubbel allé, den stora stentrappan till ett vackert gammalt hus, som genom ingenting annat än sitt stora tunga tak, sina många besynnerliga skorstenar och sitt lilla torn på framsidan, möjligen gjorde skäl för benämningen "slott".

Jag drog på snöret till en blänkande metallklocka, och en ung vacker qvinna kom ut ur grindstugan för att öppna åt mig.

Jag frågade henne, om det var tillåtet att gå omkring i parken och möjligen få se slottet, efter jag hört, att egaren var frånvarande.

— Ja bevars, jag vet, att mrs Banks har flera gånger visat rummen för resande. Der finnes mycket taflor och sådant, som

målare vilja se. Och i fall herrn skulle vara en sådan der artist, eller...

— Ja, jag är just en sådan, och det skulle roa mig mycket.

— Jaså! Då skall herrn gå till venster, ty stora ingången är stängd, men mrs Banks har sina rum åt kökssidan.

Jag tackade heune och gick vidare. Det var likväl en så sällsam beklämning i mitt sinne, att jag ville lugna mig, innan jag närmade mig huset, som med sina stängda luckor och förskjutna persienner låg så hemlighetsfullt framför mig i morgonsolen som ett fépalats.

Jag fortsatte min promenad i parken och jemförde dessa gräsplaner, blomstergrupper, träd och häckar i verkligheten med dem, som fantasien redan uppritat inom mig.

Nu stod jag vid brädden af den dam, der mrs Merton skulle hafva funnit min vagga under pilarne, och hvarifrån den brottsliga qvinnan, förvillad af hat och svartsjuka, bortfört mig. Och nu var jag här åter! Det lilla barnet hade uppvuxit till man och stod ensam och okänd, famlande, som i en dröm, efter den verld, det hem, som man visat honom såsom hans tillhörighet.

Var det väl sannt allt detta? Var det icke snarare ett sällsamt gyckelspel af min egen upphettade hjerna?

Jag lade mig ned i det fuktiga gräset, hvars daggperlor solen ännu icke hunnit förtorka, och lyssnade till fåglarnes qvitter

och suset i vattnet af tvenne svanor, som med uppresta fjädrar simmade vredgade fram emot främlingen och stänkte glittrande droppar omkring sig.

Allt var så tyst, så stilla och ljuft omkring mig, det var, som skulle jag legat här, slumrande i min vagga, under alla dessa år i en lång dröm och nu denna morgon vaknat upp på samma ställe, der jag som barn somnat in. Alla dessa föremål voro mig på en gång så nya och underfulla och likväl så bekanta, liksom detaljerna i en saga, och i stället för att lugnas och taga saken kallt och affärsmessigt, kände jag mig allt mera förvirrad och upprörd.

Nu slog klockan i tornet nio, och tvenne trädgårdsdrängar, som pratade högt och muntert med hvarandra, kommo åtföljda af en stor raggig hund gången framåt.

Hundens skall och åsynen af karlarne jagade äntligen min romantik på flykten, jag steg upp, lugn och prosaisk, och visades af dem återigen till mrs Banks, som tycktes vara herrskarinna på stället.

Ledsagad af en liten fräknig jungfru med mjölkhy och kanelbruna ögon, inkom jag en stund derefter i en korridor i husets venstra flygel och anmodades att stanna der i halfdunklet, medan flickan underrättade hushållerskan om mitt besök och min anhållan.

Genom dörren, som hon lemnat öppen, såg jag tvenne personer framför ett fru-

kostbord, som gjorde heder åt mrs Banks' gastronomiska smak.

En stor rödblommig karl i peruk och urkedja med en hel knippa berlocker, förmodligen hofmästaren, aftog i detsamma sin servet, som varit fästad under hakan, och steg upp, hopknäppande sina feta händer för att andäktigt läsa sin bordsbön, under det hans granne, en liten klotrund gumma, med en stor hvit mössa på hufvudet, slog i ett glas vin åt sig ur en slipad karaff, hvars topasfärgade innehåll gnistrade i solskenet och syntes stå i full harmoni med den försvarliga anrättningen på bordet.

Först sedan hon helt långsamt tömt sitt glas, smackat med läpparne och torkat sig om munnen, steg äfven hon upp och lyssnade till tjenstflickans ärende.

— Jag förmodar, att det är mrs Banks, jag har nöjet att se, — sade jag, med den mest artiga bugning och det mest inställsamma leende, jag förmådde frambringa, för att genast söka vinna den mäktiga dam, på hvars välvilliga pratsamhet och öppen-hjertighet jag långt förut hade räknat.

Den lilla gumman, som fullkomligt tycktes känna sin egen vikt och betydenhet, mönstrade mig först med ganska kritiska blickar och gjorde sedan en nedlåtande och välvillig böjning på sin korta och tjocka hals.

— Åh ja, det kan visst icke vara så mycket att se, hvad rummen beträffar —

sade hon, till svar på min begäran, under det hon nedtog en stor nyckelknippa, som hängde på väggen, bland en rad dylika med numererade och påskrifna små trälappar, — ty våningen, som lord Percy iordningstälde och möblerade, tills han kom hit med sin unga fru från Italien, är ännu alldeles likadan... hon dog så ung, och mylord ville aldrig sedan ändra eller förhättra något, så att det är naturligtvis nu gammalmodigt. Men taflegalleriet i öfre våningen är kanske det, som mest kan förtjena att ses.

Jag försäkrade henne, att det skulle mycket roa mig att se familjens forna hvardagsrum först, och mrs Banks gillade genast min smak, rätt belåten, som det syntes, att slippa det mödosamma uppstigandet till öfra våningen omedelbart efter sin bastanta frukost.

Skramlande med den stora nyckelknippan, stultade hon af framåt korridoren, uppmanande mig med en inbjudande geste att följa sig.

— Jaså, lord Percy var enkling? — sade jag, i förhoppning att få ett samtal i gång om alla de personer, som så lifligt intresserade mig.

— Ja, i tjugo år, innan han dog. Jag var icke här i huset, då mylady lefde, men jag är född på godset, och jag såg henne flera gånger.

— Hon skulle varit mycket vacker har jag hört?

— Ack ja, både vacker och god och fasligt rik sedan; mylord fick alla de Darneyska egendomarne med henne; de voro litet slägt, hon var af samma familj som hans farmor, fast af den äldre grenen, den yngre deremot hade ingenting. Hon var bara barnet, stackars liten, endast tjugo år, när hon dog. Mylord sörjde också alldeles fasligt; jag var på den tiden nyss gift med min sista man, salig Banks, och fast jag då var bosatt långt härifrån, så hörde jag likväl talas om hans sorg.

— Gifte lord Percy aldrig om sig sedan?

— Nej, han reste utomlands strax efter myladys död och var borta i flera år, och då han sedan kom hem, så lefde han tyst och ensligt här på Aukwoodhouse och selsatte sig endast med sin sons, den lille Astleys, uppfostran, vår nuvarande husbonde. Ack ett sådant trögt lås; jag är säker, att Jemina glömt att smörja det, ehuru jag sagt till derom, — fortfor hon, puste, under bemödandet att kringvrیدا den stora nyckeln i dörren vid öfra ändan af den höga förstuga, dit vi uppkommit ifrån domestikvåningen.

— Kanske jag får hjälpa er, mrs Banks, edra händer äro alltför klena?

— Jag tackar er. Så ja, det är så, ser ni, att då man sällan begagnar dem, så blifva låsen rostiga. Detta är stora matsalen eller försalen, som den kallas, den begagnades sällan.

— Ni nämde lord Astley, mrs Banks, var han lord Percys enda barn?

— Ja, mylady hade endast en son; han var blott två år, då modern dog, och så klen och späd, att man trodde honom icke skola länge öfverlefva henne, fast han sedan växte till och blef en riktig vildbasare, som skaffade sin far många oroliga stunder genom sina vilda upptåg.

— Men nu är han väl en stadgad man, förmodar jag?

— Åh ja, — sade gumman småleende. — Det förstås, att nu så är han tjugofyra år och klättrar icke i trädtopparne efter skatbon, försöker icke att springa på takåsen, att rida på den stora Durhamstjuren eller åka på väderqvarnsvingarne, men en glad och oförvägen herre är han allt ännu, som icke räds för hin onde sjelf en gång, efter hvad jag hört sägas.

— Ni känner honom då icke, mrs Banks?

— Jo, Gudbevars, han var här i tre dagar vid lord Percys begrafning, och en ståtlig och vacker herre är han, det är visst och sannt, man kan icke se en präktigare och hurtigare ungdom.

— Liknar han sin far eller sin mor?

— Gud vet, jag skall icke kunna säga det, jag tycker för min del, att han liknar ingendera. Se här, detta är salonen, eller lilla matsalen, här brukade lord Percy äta; men bevare mig, så kallt och fuktigt här kännes.

Mrs Banks hade slagit upp dörrarne till ett stort rum, alldeles skumt genom de förstängda luckorna; hon skyndade nu att öppna ett af fönstren, och den varma sommarluften, som strömmade in, skingrade något den källarlika atmosfären i det dystra rummet.

Upprörd och vemodig, vandrade jag genom alla dessa stora rum, hvilkas tomhet och tystnad syntes mig värtalig, ty i alla dessa småsaker, som mötte mitt öga, i anordningen af möblerna och sjelfva väggarnes färg tyckte jag mig läsa dunkla uppenbarelser om de personers hemlif, tankar och känslor, som fordom lefvat här.

— Detta rum kallades för myladys kabinett, ty här skulle hon hafva helst vistats, medan hon lefde, och der sitta hennes och mylords porträtter, — sade mrs Banks slutligen, då vi inträdde i ett litet hörnrum, tapetseradt med blå damast och hvita lister.

Jag stannade framför dessa båda porträtter, hvilkas blickar tycktes möta mina, och i hvilkas milda och melankoliska ögon jag tyckte mig läsa en ömhet och ett igenkännande, som fylde mina egna ögon med tårar.

Hushållerskan hade gått tillbaka till rummet utanför, för att ställa i ordning ett tilltrassladt gardinsnöre, och omedvetet sträckte jag armarne emot dessa båda bilder, som återspeglade dragen af de föräldrar, hvilka jag aldrig känt, men som

jag i detta ögonblick tyckte mig älska och sakna med en häftighet, hvarom jag icke haft begrepp.

Dessa båda ansigten, så unga och vackra, skulle kanske väckt beundran hos hvem som helst, men för mig syntes de nästan i ett öfverjordiskt skimmer, och då slutligen mina blickar vändes derifrån och händelsevis föllo i den stora spegeln nedanför, ryckte jag till och vände mig om, öfvertygad vid första åsynen af mitt eget ansigte deri, att ännu ett porträtt af lord Percy hängde på väggen midt emot.

Voro väl mina ögon bländade eller var denna likhet verklig? Jag hade icke tänkt derpå, den framträdde helt plötsligt och träffade mig som en uppenbarelse. En onämnbär glädje, en slags berusande stolt-het fylde min själ, var icke detta en bekräftelse på mitt eget hjertas djupa rörelse, och om jag nu stod som en främling i mina fäders hem, okänd och förskjuten, så var det likväl *mitt*. Om världen aldrig skulle erkänna mina rättigheter dertill, nåväl! så var *jag sjelf* i detta ögonblick fullt öfvertygad derom, och i denna stund af glädje och hänförelse syntes mig denna öfvertygelse tillräcklig för min lycka; alla världens advokater skulle icke kunna fråntaga mig den, och om den för mr Gibson var af noll och intet värde, så var den för mig omätlig, ty den borttog den pinsamma tanken, den förödmjukande fruktan, att jag i sjelfva verket icke var annat än en stac-

kars äfventyrare, som, narrad af en grym och listig qvinna, att tjena hennes hämd, sökte vinna hvad som icke tillkom mig.

Jag begagnade hushållerskans frånvaro att undersöka hela det lilla rummet, som syntes mig nästan heligt. Här i denna länstol hade min mor suttit, på denna bordstudsare, hvars urverk längesedan stannat, hade hennes blickar räknat de försvunna timmarne, denna spegel hade återgifvit hennes bild, här stod en liten sekretär af valnöt, inlagd med messingssirater, som troligen gömde hennes bref och minnen af hennes korta ungdom, här vid detta lilla sybord hade hon suttit och arbetat och låtit sina milda ögon hvila på blomstergruppen utanför.

Jag utdrog den lilla lådan i bordet; der lågo ännu hennes sysaker, en liten fingerborg af guld, en något rostad sax med en emaljerad öm devis, ett gulnadt halffärdigt broderi, några silkesnystan, hvilkas färg och glans voro oförändrade, allt var sådant, som om hennes hand nyss vidrört det; dessa värdelösa, bräckliga småsaker lågo kvar, men handen var stoft, denna vareelse, som varit så älskad, som burit lifvets hela lycka och fullhet inom sig, fanns icke mer, men hennes minne fylde, som ett rosendoft, hela detta rum, och hennes ande, återkallad af hennes sons ömhet och saknad, tycktes mig i detta ögonblick sväfva omkring mig och beröra min panna och mitt hår med sina kyssar.

Hade jag orätt, var jag väl offer för en huf inbillning, voro dessa sällsamma rörelser, som fylde mitt hjerta endast en be-
dräglig följd af min egen föreställning?

Denna vackra, unga mor, som ifrån du-
ken tycktes småle emot mig, hon hade ju
aldrig mistat, aldrig begråtit sitt barn,
hennes ömhet, hennes smekningar hade ju
tillhört denna Astley, hvarom man berättat
mig, och som jag sjelf sett under så obe-
hagliga förhållanden, som jag ansåg som
en förrädare, en främling, hvilken stulit
mitt namn, mina föräldrars kärlek och hela
min tillvaro. Och hvem var han i sjelfva
verket, hvarifrån hade han kommit? Hade
väl den demon, som ständigt styrt den
olyckliga Agnes Mertons handlingar, fram-
kallat en skugga, en mystisk och trolsk
afbild af det barn hon bortfört, för att äfven
häri gäcka hennes hämndfulla afsigter?

— Jag försäkrar, att jag låter Jemina
gå in och damma flera gånger i veckan
här i rummen, men sannerligen man det
kan se. Här ser alltför ostädadt ut, —
sade mrs Banks, i det hon kom in i ka-
binettet och i förbigående strök med sin
feta hand, som liknade en väl stoppad nål-
dyna, öfver bordskifvan och såg på mig,
tydligen förundrad öfver min långsamhet.

— Ja, nu har herrn sett hela vestra si-
dan af denna våningen; der uppe äro säll-
skapsrummen, biljardsalen och taflegalle-
riet, och der äro flera taflor af högt värde,

har man sagt. Men hur står det till, ni ser så blek ut?

— Ja, jag mår verkligen icke väl; jag känner nästan en svindel, och jag skall därför icke i dag besvara mrs Banks längre, — sade jag, som i sjelfva verket kände en nervös otålighet att åter komma ut i fria luften.

— Ja, det är af den instängda och tryckande luften här inne. Det händer också ofta mig, när jag går in här ibland, i synnerhet strax efter maten; det är bara nervsvaghet, säger doktorn. Vi skola nu gå ut i korridoren, så går det strax öfver, men om ni skulle vilja återkomma en annan gång, så skall jag gerna visa er det öfriga.

— Jag tackar er, mrs Bank, jag bor för närvarande i byn och tänker uppehålla mig någon tid här vid kusten. Jag skall med nöje begagna mig af er artighet — men hvart för ni mrig nu? Vi kommo icke in denna vägen.

— Nej, vi gå nu genom den gamla våningen, den äldsta, som lord Pereys farmor bebodde. Den begagnades aldrig och är nu likadan som då den gamla lady n lefde. Här är fasligt dystert och förfallet. Den gamla frun dog ett par år, tror jag, före lord Percys giftermål. Se här är hennes sängkammare; det är alltför ödsligt och spöklikt, jag ville verkligen icke sofva här en natt för hela Aukwoodhouse. Man påstod, att den gamla frun en lång

tid efter sin död syntes i slottets trappor och gångar, men kanske kom det sig deraf, att man så länge sett och fruktat hennes stränga ansigte, att man ännu efter hennes död tyckte det skymta fram ur mörkret.

Under hushållerskans prat hade jag verkligen med en känsla af obehag och rysning granskat det stora och dystra rum, hvori hon infört mig. Det påminde mig lifligt om mrs Mertons bekännelse, om hennes afskyvärda brott och hennes sällsamma känslolöshet vid åsynen af den döda, hvars stela och vanställda ansigte jag nästan tyckte mig se skymta fram mellan de gamla dammiga och tunga gardinerna framför den stora sängen i alkoven.

Allt i detta rum var ännu fullkomligt sådant, som hon sett och beskrifvit det; och om jag i detta ögonblick sett henne sjelf och den gamla miss Spencer stående vid sängen i halfskymningen, så skulle jag säkert hafva funnit det helt naturligt, så bjert och gripande var det intryck jag rönste, och först en lång stund, sedan jag tagit afsked af mrs Banks och kommit ut i solskenet, flydde dessa skuggor ifrån grafven ur min inbillning.

— — — — —
 — — — — —
 (Fortsättning några dagar senare.)

Om lasten ständigt såg ut som en Medusa och dygden som en engel, så skulle vår sinliga uppfattning af allt annat i verlden äfven bättre motsvara sanningen, vi

skulle icke ega förevändningen af en låtsad okunnighet om våra felsteg och troligen en gång vid en sista återblick på vår lefnad finna mera harmoni imellan våra föresatser och våra handlingar; eller om de båda stridande makterna åtminstone oftare utsade sitt ultimatum och icke möttes i oändliga concessioner, om de båda hade en prononcerad färg för våra ögon och icke ständigt i verldslifvet öfverginge i så mångfaldiga och fina nyanser, att hin onde sjelf icke är säker för att, ehuru han ifrån början af sitt spel står på en *svart* ruta, han icke så småningom kan föras derhän, att han slutligen stannar på en *hvit*, och för oss ära människobarn bliver förhållandet oftast motsatt: våra första steg ledas af de bästa afsigter, men vi stanna en gång — Gud vet hvar. Med ett ord, det fordras ofta en oändlig skarpsynthet eller kanske rättare en oändlig blindhet, för att utan svindel hålla sig på den "smala vägen", och för att se, hvar den rena hvita färgen börjar grumlas och öfvergå i andra, måste det inom oss finnas ett oföränderligt ljus, vid hvars sken verldens alla tvetydiga förhållanden kunna skärskådas för att bedömas rätt.

Föreställer du dig väl, att det är med anledning af ett bref ifrån en vacker qvinna, som jag helt oförtänkt kom att uttala dessa tankar, ett bref ifrån den förtjusande Désirée, denna lilla täcka varelse, som jag tror,

att vår herre sjelf en dag skall få svårt att klassificera?

Det ligger så mycken hängifvenhet och ömhet i detta bref, så mycken barnslig uppriktighet, qvickhet och grace, hoprörd med den mest naiva egoism och mest förvirrade uppfattning af de enklaste sedlighetsbegrepp, att hon gör äfven mig förvirrad. Man kunde säga, att hon är den oskyldigaste synderska i verlden och gör svart till hvitt med en godmodighet eller dumhet, som vore afskyvärd, i fall den icke föreföll så förtjusande.

Tusen glödheta känslor i mitt sinne tala för och lika många röster i mitt hjerta mot henne. Dylika uppenbarelser kunna icke förlikas med det moraliska skönhetsbegreppet, men äro likväl alltför behagliga för att kunna förkastas och glömmas; hvad skall man göra? Hvarför är icke Désirée ren och oskuldsfull som en engel eller ful som en hexa? Se der, är jag nu inne på den obestämda färgen, den mångskiftande nyans, som kanske till slut helt oförmärkt skall ställa mig "matt" på den svarta rutan.

— Men det är allt en smula genant att komma till Mertonhall som ett par polis-konstaplar, — sade jag en morgon åt mr Wehler, under det vi frukosterade.

— Bah, dumheter. Det är i stället intressant, vi kunna anse oss såsom vetenskapsmän, fornforskare, som önska återfinna salig mr Mertons lemningar, och i san-

ning juridiken är väl en vetenskap så god som någon annan, — svarade Wehler skrattande och slog i sitt glas, som han grimaserande genast satte ifrån sig igen, mumlande något om eländiga viner och dåliga byvärdshus.

— En vacker vetenskap, som icke har annat syfte än att uppspara brott och neddrigheter.

— Ja, för att skaffa de svaga rätt.

— De rika menar ni?

— Se så, lemna de der föråldrade talesätten, inte är ni rik, och det ju för ert interesse.

— Nej, men ni hoppas, att jag skall bli, blif icke stött, mr Wehler, men om juridiken är en vetenskap, så är konsten att göra styfkjolar eller peruker det äfven. Men när resa vi?

— Nu genast, vagnen är redan här.

— Nå väl, men på hvad sätt skola vi inleda vår efterforskning?

— Lemna den saken åt mig! Dessutom vill jag säga er, att Mertonhall för närvarande eges och bebos af en gammal ungar-karl, den forne egarens kusin, ett original, som lefver alldeles afsöndrad från verlden. Han var en temligen inskränkt bydokter någonstädes, som plåstrade lika oskyldigt med kemi och fysik och dylikt som med sina patienter, då helt plötsligt hans kusins oväntade död gjorde honom rik.

— Der finnes således ingen annan än denne gubbe att presentera sig för, — sade

Wehler muntert, under det vi satte oss upp i den gamla hyrda kabrioletten, hvars hjulskenor voro lösa och öfverdragna med rost och hvars styfva, bruna lädersufflett flaxade fram och åter öfver våra hufvuden, utan förmåga att stanna hvarken liggande eller uppslagen, till stor skada för våra hattkullar.

Ett par timmar derefter stannade vi vid Mertonhall, der allt vittnade om egarens likgiltighet eller ålderdom. Gräset växte långt mellan trappstenarne, grindstolparne stodo lutande åt hvar sitt håll, staketet bredvid var bristfälligt, och på den ovårdade gårdsplanen gingo ankor och höns kacklande under en mängd gamla kläder, som, hängande på spikar, hvilka man inslagit i en af de stora almarne der inne, fläktade för vinden bredvid en slarfvig piga, som med en rotting i handen syntes vara sysselsatt att vädra dem.

Häckarne omkring gården voro utgångna der och hvar, gräset var långt och tofvigt mellan ruskor af nässlor och malört, och ödslighet och vanvård hvilade öfver det hela med denna bedröfliga otrefnad, som ännu icke kunnat inträda i det stadium af melankoliskt förfall, som blifver romantiskt.

En gammal enögd raggig bandhund klef makligt ur sin koja och uppgaf ett ljud, som mera liknade grymtningen af en gris än skallet af en hund, och satte sig sedan, stum af förvåning, att med sitt ena öga

beskåda den ovanliga företeelsen af ett åkdon vid trappan.

Från ett fönster i flygelbyggningen titade en gammal qvinna ut med en vresig och förundrad uppsyn och drog sig genast tillbaka igen, och först efter flera minuters väntan utkom en trumpen betjent, hvars dammiga rock och sömniga min gånghonom utseende af att nyss hafva uppvaknat.

Han förde oss helt motvilligt in i squire Emanuel Mertons salon, och sedan vi väntat ännu ytterligare en stund i ett stort otrefligt rum med namn af förmak, der man tyckte sig få kramp vid betraktande af möblerna, som alla stodo på tå, hållande kulor mellan de utskurna klorna af sina konvulsiviskt krökta fötter och ben, återkom äntligen den surmulne betjenten och bad oss stiga in, ty hans herres helsa var mycket klen och han hade icke på flera år lemnat sina enskilda rum.

Vi inträdde således helt tvekande och solblinda i ett rum, der de tjocka fördragna gardinerna gjorde det i början svårt att urskilja någonting, och hvars heta och tunga atmosfer, uppfylld af besynnerliga medikamentsångor, gjorde det nästan lika svårt att andas.

Wehler, som imellertid var skickligare än jag att genast sätta sig in i alla möjliga förhållanden, hade redan börjat en artig ursäkt och förklaring för vårt besök, innan jag ännu lyckats urskilja det före-

mål, som han harangerade, för att veta åt hvad håll jag borde vända min helsning.

Slutligen upptäckte jag en liten varelse, hopkrupen i en länstol och insvept i en brokig nattrock, hvarur ett stort och brun-gult ansigte framtittade, hvars otaliga och besynnerliga rynkor bildade en hiskelig konstant grimas, hvilken kunnat skrämma en nervös person på flykten och som förmodligen härledde sig ifrån den vedervärdiga lukt af svafvelbunden vätgas, hvaraf den arme gubben var omgifven och hvilken troligen kom ifrån några glasapparater med besynnerliga rör, som stodo framför honom på bordet och med hvilka han tycktes hafva laborerat, då vi kommo in.

— Will, du kan lyfta litet på gardinen, — sade squire Emanuel, med en röst så hemsk och grof, som om han talat i en tom tunna, och i detsamma reste han sig upp till en längd, som stod i full öfverensstämmelse med hans stora hufvud och som var så oväntad, då man nyss sett honom liten och hopviken som en papperskråka i länstolen, att det liknade en taskspelarkonst och påminde om anden, som släpptes ut ur flaskan i arabiska sagan.

— Af förekommen anledning önska ni således göra forskningar efter affidne mr Harry Mertons lemningar, — fortfor han, upprepade Wehlers ord med långsam och högtidlig röst. — Nå ja, hvarför skulle jag icke lemna er tillstånd dertill? Men det är icke troligt . . . icke mycket troligt

... icke det ringaste troligt, att ni här finna någonting... någonting... något det allra minsta, som, som... kan tjena... kan leda, leda till förutsättning, förmodan eller misstanke om sättet för... för hans besynnerliga, högst märkvärdiga och underbara slut.

Den gamle mannen hade redan i början talat med en förvånande långsamhet, men allt som han fortsatte, stegrades detta till den grad, att jag trodde honom insomnad mellan hvar gång han utsagt det sista ordet och jag förlorade helt och hållet sammanhanget af hans djupsinniga mening.

Som jag dock lyckligtvis endast var en biperson vid detta möte, så närmade jag mig under tiden det obetäckta fönstret och roade mig att beskåda några otäcka ödlor och ormar förvarade i burkar med sprit, som stodo uppradade i fönsterposten.

Wehler uttalade sin tacksamhet och tillade, att det egentligen var en gammal paviljong i parken, som han först ämnade undersöka.

— Jaså... jaså... jag minns den ganska väl... en förfallen, nästan förstörd... alldeles nedrasad... helt och hållet grusad gammal ruin... af ett tempel... eller kapell... grafchor eller möjligen... ja ganska troligt... jag kan nästan tillägga säkert, en kyrklig bygnad... der jag besynnerligt nog... högst eget... och tillika nästan otroligt och förnndransvärdt

... för flera år sedan... ja en tio eller tolf... jag tror väl tretton eller till och med fjorton år sedan... en gång fann... händelsevis påträffade... helt oförberedt upptäckte... under en liten botanisk excursion... jag kan nästan säga en vanlig promenad... då jag var helt ensam... eller så godt som ensam... ty... ty... ty jag var endast åtföljd af Kedd... Kedd... den gamle bandhunden... som då... vid den tiden af sin lefnad var... var... var endast och allenast en... en... en valp... och det var egentligen... för att tala fullt korrekt... just han och ingen annan... jag menar hunden... som på detta sumpiga och vattensjuka... man kunde säga kärraktiga och ganska gyttjiga ställe... hittade någonting.

— Hvad? Hvad min bästa squire? — utropade Wehler, som med ett beundransvärdt tålmod släpat sig fram med gubbens uttänjda och nästan obegripliga tal och nu med sin ifver och sitt lifliga intresse sökte påskynda hans tröga tankegång.

Det var imellertid en fullkomligt misslyckad beräkning, ty genom hans häftiga afbrott blef den gamla squiren alldeles bragt ur fattningen, och med öppen mun och uppspärade ögon betraktade han juristen, som om han nu först fått riktig syn på hans person.

— Ursäkta, att jag afbröt er, min bästa squire Merton! Men hvarje den obetydliga-

ste omständighet, som står i förbindelse med den gamla paviljongen, kan vara af interesse, ... hvad var det således, som ni hittade der? Var så god och fortsätt!

— Hm, hm, — hostade squire Emanuel, som det tycktes alldeles förvirrad och glömsk af det ämne, som nyss sysselsatt honom.

— Det var under en promenad, ni fann någonting, ni ansåg det kanske icke af något värde?

— Jaha, jaha.

— Det var er hund?

— Aha, jasanya, ja det var Kedd, hunden, så var det, mycket riktigt, han är annars icke alls jagthund eller spårhund eller har hvad man kan kalla fin nos, men det var en ren tillfällighet, en händelse; jag har sällan, kanske aldrig, nej verkligen aldrig blifvit mera förvånad, och jag må väl säga förskräckt, jag trodde icke mina ögon; i denna vattendränkta mossas... och... och detta gytjiga vatten, man skulle aldrig kunnat tro det... Också gömde jag sorgfälligt...

Wehler, som nu blifvit varnad för alla försök att öka takten af detta tal, som mera liknade ett recitativ eller en messa än ett vanligt samtal, lät nu likväl af sitt interesse för saken förleda sig till det glada och ofrivilliga utropet:

— Ni gömde det.

— Ja, ja visserligen gjorde jag det.

— Nå väl! Och det var?

— Det var en orm, sir,—der i burken ligger han, en mycket giftig orm, särdeles giftig, alldeles utomordentligt giftig, och som aldrig brukar finnas, som icke kan finnas, som icke har den allra minsta rätt att befinna sig i vattendränkta kärr eller sådan kärraktig mark som, . . . som . . . som omger detta ruckliga hus.

Jag såg på Wehler och var nära att utbrista i skratt vid hans komiska min af missräkning, och halfqväfd af värmen och den odrägliga lukten af squire Mertons kemiska experimenter, som troligen, i fall jag längre dröjt derinne, skulle satt på mitt ansigte en lika outplånlig grimas, som på gubbens eget, gjorde jag åt Wehler en min af otålighet, och uppdrog min klocka.

Vi hade behöft en hel timme för att få veta, att den gamla squiren funnit en orm, och nu började han ett föredrag om sin kusins, salig mr Henrys' ben, hvilket hotade att räcka ännu en timme.

Det gafs intet annat val än att begagna en af hans långa pauser för att ursäkta oss med vår knappa tid och taga afsked.

— Jag fruktar, att han blef stött. Vi afvaktade icke slutet af hans tal, — sade Wehler, då vi åter kommo ut på trappan.

— Det var ju omöjligt, han skulle aldrig hafva slutat; i alla händelser ha vi nu hans tillåtelse att söka, hvar vi vilja, och att få hans folk till hjälp.

Den gamle betjanten hade tillkallat inspektoren, och i sällskap med denna och

ett par andra karlar vandrade vi genom den öfverväxta och ovårdade trädgården ned åt parken.

Wehler hade förklarad dem afsigten med vårt besök, och som ingenting i allmänhet intresserar folk så mycket som dylika efterspaningar, så funno vi en synnerlig beredvillighet.

Mertons försvinnande hade på sin tid väckt mycket uppseende i orten och varit föremål för många gissningar och besynnerliga föreställningar.

Man hade sökt honom öfverallt, men den bestämda öfvertygelsen, att han aldrig kommit hem till Mertonhall, hade gjort alla efterforskningar på stället föga noggranna.

Inspektoren och den gamle smeden, som åtföljde oss, mindes båda mycket väl alla de rykten om hans död och försvinnandet af hans lik, som då varit i omlopp, och påminde sig äfven hans vackra enka, som rest utomlands och aldrig återkommit.

Jag hade bedt Wehler att icke här nämna hennes namn, i förening med någon misstanke om det brott vi sökte upptäcka, och han hade lofvat mig tystnad i detta fall. Öfentliggörandet deraf nu på detta ställe, der hon lefvat och man ännu mindes henne, syntes mig både onödigt och motbudande; den olyckliga qvinnan var död och människors straff och dom kunde icke mera nå henne, hon var i alla händelser min släkting, och jag hade vuxit upp i föreställningen, att hon var min mor.

— Det är likväl besynnerligt, att aldrig någon tänkt på att öppna den der gamla paviljongen under alla dessa år, — sade den gamla smeden, som med sina verktyg öfver axeln linkade bredvid oss.

— Åhjo, först squire Emanuel kom till Merton Hall, så ville han en gång gå dit för att söka en gammal bok — ty vi visste att der förvarades en hel hop gammalt skröp — men vi kunde icke hitta nyckeln och trodde då, att mr Harry Merton haft den på sig, då han blef borta, ty han brukade bära den bland andra nycklar i sin ficka, och som squire Emanuel är mycket lugn och likgiltig af sig, så brydde han sig icke om att låta bryta upp dörren, så mycket mindre som det skulle blifvit ett svårt företag, och man genom fönstren kunde se allting derinne, och att ingenting fanns som var värdt ett sådant besvär, och sedan har det aldrig blifvit fråga derom.

— Imellertid så får ni nu ett styft arbete, fader Jonas, ty dörren är af ek och tung och stark som en kyrkport, hvilket den också skall hafva varit, säger man, — tillade inspektoren, i detsamma vi öppnade den mossplupna grinden ut till parken.

Denna park hade troligen icke varit särdeles vacker ifrån början, men dess förvildade skick gaf den nu ett slags poesi och behag. Den yfviga mossan hängde ned ifrån de stackars mariga halftorra trädens grenar, der skator och starar bygt bon

och ostörda bildat hela kolonier, som, pipande och sqvattrade flögo öfver våra hufvuden.

De höga ormbunkarne växte upp öfver sina multnade förfäder, hvilka aldrig är ifrån år blifvit bortröjda, de helt och hållet igenväxta gångarna tycktes icke på årtal varit beträdda, och den bristfälliga muren omkring erbjöd, med alla sina hålor och remnor, en lugn och ostörd fristad för de små gröna ödlorna och otaliga familjer af rödstjertar.

— Se så ja, nu äro vi här, men huru hafva herrarne kommit på den tanken, att vi här skulle kunna finna något spår efter den stackars sir Harry? — sade inspektoren, som gick förut och röjde väg genom de hopvuxna hagtors- och törnbuskar, hvilka helt och hållet stängde vägen till den gamla bygnaden, som med sina höga bågfönster, sitt bugtade och bristfälliga spåntak och sina nedrasade murar, som på baksidan bildade en enda grushög med en liten vatensamling i midten, såg tillräckligt hemsk och olycksfull ut, för att väl kunna tjena som den mördades graf.

På mig, som genom mrs Mertons be-
kännelse redan i inbillningen sett detta ställe, gjorde verkligheten ett underligt intryck, och jag kunde alls icke dela den gamla squirens förvåning öfver, att giftiga ormar hade sitt tillhåll här i det vidriga och dystra kärr, som de höga och tofviga

granarna omkring höljde i en ständig skymning.

Wehler och jag stego upp på afsatsen i muren under fönstren och tittade in genom de gamla brungula och smutsiga rutorna, medan parken genljöd af smedens hammarslag och stötar emot den tjocka porten.

Der inne herrskade imellertid en så djup skymning, att man först efter en lång stund kunde urskilja golfvets möjligen tegelstenar och de grå väggarna behängda med rostiga obrukbara vapen, floretter och handskar, gamla hjälmor och harnesk, med hjorthorn och vildsvinskäkar imellan, alldeles som den döende qvinnan beskrifvit det.

Ändtligen efter många, långa och fruktlösa bemödanden med smedens alla dyrkar gifvo de rostiga kolfvarne i låset vika, och dörren gick upp.

Vi voro nu inne i detta rum, der ingenting tydde på ett mord. Allt var öfvertäckt med tjockt dam och nedrasad kalk, och om vi icke känt till de hemlighetsfulla gömslen, som de afrundade hörnen i rummet bildade, så skulle vi säkerligen aldrig tänkt på att undersöka dem; så mycket mindre som de, liksom det öfriga af väggarne, voro behängda med gamla bössor och hillebarder sedan ett par århundraden tillbaka och dörrarne derigenom fullkomligt doldes.

Villrådiga, sågo våra följeslagare på oss med frågande och mistrogna blickar, och

äfven Wehler fäste sina ögon forskande på mina, ty rummet var tomt, och ingenting tycktes gifva anledning till någon vidare undersökning.

Jag hade stannat midt på golvet, och granskande hvarje hörn i den aflånga gamla salen, såg jag i början ingenting, som gaf mig skäl att utmärka det ena ifrån det andra, såsom det, inom hvilket vi skulle söka lemningarna efter den forna egaren af Merton Hall.

Jag gjorde en rund omkring väggarne och såg, att der verkligen fanns fyra smala dörrar, alla fullkomligt lika och så väl och noggrannt infälda i den tjocka ekpanelningen, att ingenting, utom det af dam och spindelväf igentäppta nyckelhålet, utmärkte dem.

Hvilken var nu den rätta, vi skulle kanske få dyrka upp dem allesammans, och om deras lås voro lika bastanta och inventiösa som den yttre dörrens, så skulle det återstående af dagen icke räcka till för detta arbete.

Just som jag inom mig gjorde denna reflexion och ämnade meddela den åt Wehler, kände jag något mjukt under min fot, och då jag flyttade den undan och böjde mig ned, såg jag på golvet framför en af dörrarne ett litet mörkt och oformligt föremål, som i mina ögon antog gestalt af en padda, en rätta eller något dylikt vämjeligt föremål, som jag icke ville vidröra.

Jag lyfte imellertid upp det med min

käpp och fann vid närmare undersökning, att det var en liten handske. Den var klibbig af fukt och dam, men nederst vid kanten inuti kunde jag ganska tydligt urskilja bokstäfverna A. och H., sydda med fordom rödt, nu bleknadt silke.

Det var framför det östra hörnet helt nära väggen, som denna hemlighetsfulla anvisning, om hvares betydelse jag icke kunde tveka, låg tappad och qvarglömd.

Agnes Hochtinton hade då här för tjugo-fyra år sedan ovetande lemnat ett bevis på sitt brott, som tyst och fruktansvärdt under hela denna tid legat orubbadt; hon hade trotsigt och liksom utmanande sitt dystra öde kastat sin handske framför den mördades fötter, och man skulle säga, att hon segrat, den olyckliga, ty den blef icke upptagen förr än nu efter hennes död.

Både smeden och inspektoren sågo undrande på mig, som helt tankfull ännu stod orörlig med den gamla mögliga handsken framför mig, men den mera snabbtänkte och skarpsinnige juristen insåg genast, då jag lemnade honom den, betydelsen deraf.

Och båda utvisade vi nu utan tvekan den dörr, som borde antingen dyrkas eller brytas upp.

— Att bryta upp den är då nästan omöjligt, — sade gamla Jonas mumlande, — utan att hugga sönder hela panelningen omkring, och den ser minsann icke klen ut; dörren är troligen af dubbla plankor,

och låset ser ut, som det kunde förslå för engelska banken.

— Men, mine herrar, besinnen först, att det rum, som möjligen kan finnas här inom, troligen icke kan vara tillräckligt att rymma en människa! — sade inspektoren tvekan-
kande.

— Åh, nog kan det väl vara så stort som en likkista, — inföll Jonas småleende, — men huru skulle väl den stackars mr Harry kunnat komma dit? Jag minnes honom mycket väl, jag var kusk hos honom den tiden, han var en ovanligt stark och modig herre, och för att få honom lefvande i denna råttfälla, skulle det hafva fodrats en hel zigenarhord eller ett röfvarband. Vi trodde alltid, att han fallit af hästen och blifvit illa skadad och sedan funnen af zigenare eller dylikt kringstrykande pack, som just då uppehöll sig i orten, att de hade dödat och plundrat honom och sedan gömt hans kropp, men att de skulle vågat gömma den i hans egen park, det var väl icke möjligt att tänka sig.

— Han hade mycket penningar på sig, ty han kom ifrån kappränningen i Epsom och hade der haft lycka på sina vad, efter hvad squire Humphrey sade, — inföll inspektoren, under det Jonas drog af sig sin tröja och beredde sig att börja med dörrens uppbrytande.

— Det är omöjligt! — utropade han efter en stund, vändande emot oss sitt sotiga ansigte, som nu af de nedrinnande

svettdropparna blifvit oregelbundet randadt åt alla håll och såg ut som en sällsam flodkarta.

— Det är rakt omöjligt! Det grofva låset har blifvit buckladt eller skadadt inifrån, det har gått i baklås och är så klumpigt och fullt af rost, att ingen dyrk, som går in genom nyckelhålet, rår på den. Jag får såga ut hela låset, om dörren skall gå upp. Kanhända herrarne vilja vänta här, så skall jag gå efter andra verktyg, — tillade han, pådragande sin tröja igen.

Wehler och jag satte oss ned på den mossiga stentrappan till paviljongen, under det smeden och inspektoren aflägsnade sig.

— Det hade minsann sina goda skäl, att de gamle gjorde cykloperna halta, ty sannerligen jag någonsin sett en smed, som gått rätt på sina ben, — sade Wehler skratande, i det hans blickar följde gamla Jonas, som linkande på sina trätofflor nu försvann genom trädgårdsgrinden.

— Ja deri liksom i allt öfrigt af deras sällsamma sagor ligger sinnligheten så helt ensam och orubbad af all möjlig andlighet, att man kunde kalla deras mytologi: materiens apotheos och ingenting annat, de kunde aldrig höja sig öfver sin egen lilla verld och deras olymp kunde man räcka med fingerspetsarna.

— Nå ja, jag undrar just, om himmelen för de flesta menniskor ännu i dag ligger högre. Möjligtvis inte, men vår gudalära

har åtminstone upphöjt den till fullkomlighetens, idealets hemvist. Grekerna uppsökte och dyrkade *jordens* skönhet öfver allt, men om himmelens hade de intet begrepp, därför att de ingen himmel kände.

— Och alldeles ingen behöfde. Man påstår ju, att himmelen icke ses annat än genom tårar, och de glada hellenernas ögon voro visst aldrig skymda eller skärpta deraf.

— Det är sannt, men jag undrar, om det icke finnes en *glädje*, som gifver aning om himmelen.

— Hvem vet? I fall himmelen ligger i våra önskningars uppnående, så bör den kunna ses i oändliga uppenbarelser. Ni sjelf till exempel skall kanske, innan solen har gått ned, få se en himmel framskymta mellan salig mr Mertons förmultnade ben.

— Fi donc! Wehler, er cynism neddrager i mullen min egentliga mening! Vi äro imellertid i detta ögonblick alltför nära inpå både själens och kroppens förnedring, för att tala om den högsta skönhetens hemvist, denna irrande stjerna, som alltid flyttar sig efter vår egen ståndpunkt. Hvar hade väl denna Agnes Merton denna stjerna, då hon qväfde sin egen andes ljus, i samma ögonblick hon qväfde sin stackars man derinne? För den ena inföll själens mörka stadium, för den andra kroppens, ty både själ och kropp äro troligen underkastade samma sorgliga öfver-

gångsperiod, samma lagar, samma krets-gång, ehuru i olika cirklar: de förenas, men sammansmälta aldrig, och i bådass banor äro mörka och ljusa fläckar, natt och dag. Det är deras passage genom den mörka fläcken, som vi nu vilja observera.

— Ja, det är denna observation, som är juristernas vetenskap.

— En sorglig vetenskap i sanning.

— Åh, hvarför det? Hvarje verklig vetenskapsman är äfven filosof, han ställer sina barnsliga primitiva känslor och intryck åsido bredvid sig liksom sina galoscher, hvilka kunna vara bra att ha ute i verdens smuts, men som lemnas utanför ens enskilda kammardörr, och har man väl blifvit dem qvitt, så ser man allt i fågelperspektiv och finner lifvets nattsida lika intressant — jag kunde säga lika beundransvärd — som den solbelysta delen deraf, ty man tjasas och hänföres af skaparens allmakt och skapelsens harmoni äfven i det onda, i antipoderna.

— Wehler! Hvad pratar ni der för paradoxer, kan ni väl någonsin finna harmoni i det onda, i lidandet, i smärtan, dessa sönderslitande dissonanser, som förbrylla vårt förstånd, vår slutkonst och skulle väcka förtviflan i vår själ, om vi icke antoge tvenne väsenden, tvenne ursprung, hvarifrån de emanerade.

— Tvenne väsenden, sade ni, ja väl, hvem har sagt, att vi icke skola antaga tvenne makter, i fall vi vilja antaga någon annan

kraft än den eviga nödvändighetens tvenne väsenden, som regera världen genom en oföränderlig lag? Det vore ju en oformlighet att vilja utesluta just jemt den ena hälften i skapelsen. Om vi förkasta djefvulen, så kunna vi icke tro på Gud, den ena betingar den andra. Huru skulle vi kunna uppfatta *ljuset*, om *mörkret* icke funnes, huru kunna älska det *goda*, om det *onda* icke visat oss dess skönhet? Det är ur motsatserna, ur jembörelserna, som alla våra begrepp frambringas, hvad visste vi om lifvet, i fall vi vore odödliga, och hvad vore lifvet sjelft, om icke de eviga kontrasterna, stridigheterna skapade ~~det~~ *det* samma? Det är på dessa evigt rörliga vågor lifvet beror; tänk er, om ni förmår, en evig ofbruten lycka, en tillvaro utan smärta, utan strider, utan tårar, hopp, räddning och glädje, himmelsk utsäglig glädje, som åter bytes i lidande, och så åter och återigen vexlar. Tänk er, sade jag, allt detta afstannadt, en evig lycka och lugn utan afbrott, och hvad har ni väl? Jo döden, ingenting annat, tomheten, det oformliga *intet*. Medgif mig nu, att det onda så väl som det goda tillhör skapelsen och bidrager till dess harmoni, dess tillvarelse och eviga bestånd.

— Jag har verkligen tänkt något deråt, men det förvånar mig att finna dessa idéer hos en affärsman som ni, Wehler. Hvart vill ni egentligen komma dermed?

— Komma dermed? — sade Wehler

skrattande. — Ah, min vän, med dylika idéer kommer man alls ingen väg, min själ! I fall jag skulle tillämpa mina åsikter, så blefve deraf ingen tillämpning alls: jag skulle bli helt och hållet överksam, såsom Indiens dervischer, hvilka, i parentes sagt, synas mig som den yttersta konsekvensen af dessa tänkesätt, ty i grund och botten af denna teori ligger den förfärligaste, mest själsmördande fatalism.

— Ni har rätt, men jag tycker icke om att låta tanken voltigera så der handlöst; man träffar helt oväntadt på afgrunder, i hvilkas mörker man förgås.

— Jag skall säga er en sak, mr Cameron, att jag alls icke heller skulle låta den "voltigera", som ni säger, om det icke vore med mina idéer alldeles som med en hop vilda och ostyriga barn: de tillåta sig alla möjliga farliga lekar och upptåg, i den trygga öfvertygelsen, att deras fars öga i alla händelser ser och vakar öfver dem; jag fruktar icke dessa afgrunder, ty jag tror på ett ljus, som hinner äfven dit, — sade Wehler, med ett uttryck och en blick, som väckte min sympati.

Jag räckte honom ofrivilligt handen med samma känsla, tror jag, som en liten gosse, hvilken helt glad igenkänner sin bror, som med en näsduk öfver hufvudet stått bakom dörren för att skrämma honom.

— Men för tusan, kommer då aldrig den hederlige Jonas? Det blir, på min ära, alldeles mörkt, innan vi hinna tillbaka till

Aukwoodhouse, och att taga squire Emanuels gästfrihet i anspråk, det är betänkligt, han skulle icke hinna utdela befallningen derom, innan solen vore på himlen igen, — sade Wehler och steg upp.

— Ni persifflerar den stackars karlen, Wehler!

— Nej, i sanning, jag afundas honom, ty för honom äro "tusen år som en dag"; om urverken i hans klockor voro lika tröga som hans egen mekanik, så skulle de på fyra timmar icke hinna en, och han borde ännu anse sig i sin ungdoms blomma; men se der ha vi nu Jonas, med så många verktyg han orkar bära och en lykta också; förbannadt bra, min hedersvän, ty man ser icke mycket derinne i skymningen nu.

‡ Båda två följde vi nu med smeden in i paviljongen, dit squire Emanuel en stund derefter till vår förvåning äfven inträdde, ledsagad af den gamla betjenten och två eller tre andra af husets domestiker.

Nyfikenheten hade besegrat hans maklighet och inbillningssjuka, och allesammans stodo nu grupperade framför den hemlighetsfulla dörren, som ändtligen öppnades för alla dessa undrande blickar.

Mörkret derinne tillät oss likväl icke att genast uppfatta någonting, men då Wehler höjde upp lyktan, sågo vi en liten stege uppstald emot väggen, som var betäckt af hyllor med gamla böcker, och på stegen en oformlig hög af gamla kläder, tillräck-

ligt väl bibehållna för att vara fullt igenkännliga.

Då Wehler med domestikernas tillhjälp lyfte upp dessa fuktiga, hopmöglade trasor, som föllo i bitar, då man vidrörde dem, fann man, att de omslöto ett benrangel, på hvars fötter ännu sutto höga ridstöflar med rostade sporrar.

Det trånga rummet mellan dörren och väggen hade icke tillåtit den döde att komma i liggande ställning, och först sedan kroppen var förtärd, syntes benen hafva sjunkit tillsammans emot väggen.

Ehuru flera af de närvarande hade sett och känt den forne egaren af Merton Hall, kunde dock ingen af dem med säkerhet igenkänna dessa kläder; men plånboken i hans ficka, den virkade silkesbörsen med silfvermynt och ringarne på de multnade fingrarne voro tillräckliga bevis på att dessa hemska kvarlevor verkligen voro hans.

Hans guldur, som oskadadt låg kvar i trasorna af hans väst, och penningarne i plånboken bevisade äfven lika säkert, att ingen begått detta mord af vinningslystnad.

Huru lifligt denna upptäckt än intresserade mig, huru stor vigt och betydelse den än hade, kunde jag likväl icke undgå att iakttaga effekten af den tafla, som stod framför mig, och de olika och karakteristiska uttrycken i alla dessa fysionomier, som det flämtande ljusskenet och det sista sparsamma dagsljuset upplyste.

Bland alla dessa häpna och nyfikna blickar, alla dessa framlutande och orörliga gestalter framstod den gamle squire Emanuel, i sin hvita bomullsnattmössa under en toppig besynnerlig jägarehatt och insvept i en lång kamlottskappa, med sitt skrynkliga och kantiga ansigte, sina uppdragna näsvinklar, af förvåning halföppna mun och slappa, hängande tunga, sannerligen icke mycket fördelaktigare än hans döde frände, som, nedlagd på golfvet framför honom, knappt syntes mindre hemsk och spöklik.

Det var då sannt, vår första efterforskning hade lyckats. Den hemlighet, som hvilat öfver Mertons död, var då upptäckt, och nyheten om denna upptäckt spred sig hastigt kring godset.

Wehler hade stängt och förseglat den gamla paviljongen, vi hade tagit afsked af squire Emanuel, som troligen ämnat säga någonting, då vi reste, men som, af häpnad och sinnesrörelse ännu mera långsam än vanligt, aldrig hann mera, medan vi voro kvar, än öppna och tillsluta sin mun med en flera gånger förnyad högtidlig och inledande hostning, hvilkens utveckling till ord vi icke kunde invänta.

Under hela hemvägen var mr Wehler oändligen upprymd och munter. Denna lyckliga början af våra forskningar syntes honom så tillfredsställande, att han derpå bygde de mest sangviniska förhoppningar. Äfven jag borde naturligtvis känna mig belåten, men minnet af denna halfförtärda

kropp och hela den obehagliga scen jag nyss bevittnat gjorde mig nedstämd och vemodig. Jag kunde icke hindra min inbillning att återgå till det mörka förflutna, att söka föreställa mig alla dessa länge-sedan döda varelsers känslor och tankar och att grubbla öfver det sällsamma och gåtfulla i mörderskans själ.

Lättheten att sätta sig in i andras förhållanden, att lida af andras sorger och pinas af andras plågor är en fördömdt obehaglig egenskap. Om en stackars hund på gatan får en spark eller jag går förbi en åkarhäst, som får en pisksläng, så är det alldeles, som om jag fått dem själf: harmen och smärtan brusar inom mig. Om en barnunge gråter eller en försupen trasvarg raglar framför mig, så genomgår jag i inbillningen en serie af lidanden och smärtsamma detaljer för deras räkning, hvarom de själfva kanhända äro alldeles okunniga; med ett ord, alla verdens ledsamheter eller obehag, som träffa mina blickar eller komma till min kunskap, träffa äfven mitt hjerta. Det är en otur, en olycka, som nästan skulle vara löjlig, i fall den icke vore så plågsam.

Nu pinade jag mig först med att genomgå den stackars mördade mannens alla vexlande känslor ifrån den bestörtning han först måtte hafva känt, då han helt plötsligt fann sig vara instängd, till hans vanmäktiga harm, raseri, förtviflan, afmattning och kvalfulla dödskamp, och derefter

söker jag föreställa mig hans hustrus besynnerliga själstillstånd, hennes lidande, dubbelt bittra genom gagnlösheten af hennes brott. Jag ändrade och förbättrade i tankarne hennes handlingar och händelsernas gång med en ansträngning och ett hufvudbry, som var rent af odrägligt, och jag suckade så tungt derunder och pinades så gement, der jag nu satt i den gamla vagnen under den flaxande suffletten, hvars oupphörliga stötar emot min hattkulle icke förmodade distrahera mina tankar eller ruska bort den mara, som en liflig och osalig fantasi lagt på mitt bröst, att Wehler gång efter annan helt deltagande frågade, huru jag mådde.

Ändtligen voro vi tillbaka i den lilla byn, der jag redan börjat göra mig hemmastadd, redan fått en vän i hvarenda hund och hvarenda barnunge och därför trufdes ganska väl i det tarfliga värdshuset, utanför hvars dörr vi nu stannade.

Den möjligen blifvande egaren till Aukwoodhouse lord Astley Haverfield somnade en qvart derefter så skönt, som du vet, att en fattig student — hvilken är van vid ett vindsrum hos fru Asp i Lund med ty åtföljande rankiga säng och hårda madrass — kan göra, under det att den fina londoneradvokaten vände sig suckande och svärjande en god halftimme, innan han kunde förlika sig med värdinnans på Gröna Kransen allra yppigaste bädd. — — — — —

(Fortsättning den 14 juli.)

— Hm, sir, det är svårt att svara på den frågan; nog tror jag alltid, att lord Percy älskade sin son, men de voro af ett så olika lynne, lorden var mycket tystlåten, melankolisk och sjuklig, och unga mr Astley var alltför mycket vild och häftig, — sade mrs Banks, hushållerskan vid Aukwoodhouse, som satt sig ned på en bänk på den lilla terrassen utanför köksflygeln, der jag helt förtroligt placerade mig bredvid henne, under det hon betänksamt strök sitt förkläde slätt öfver sina stora runda knän.

Jag hade flera gånger besökt henne, och hon tycktes hafva fattat en verklig välvilja för den "utländska målaren", som hon envisades att kalla mig.

Ryktet om vår upptäckt af den försvunna mr Harry Mertons kropp hade imellertid mycket skadat mig i hennes ögon, och jag hade stor svårighet att öfvertyga henne, att jag, eller åtminstone min reskamrat, icke var polisman eller möjligen tillhörde någon mystisk sammansvärjning af äfventyrare ifrån Newgate. Hennes misstankar voro likväl väckta, hon anade en annan bevekelsegrund för mina frågor än blotta nyfikenhetens, och det var därför med en viss återhållsamhet hon tillfredsstälde sin lust att prata.

Lyckligtvis gjorde denna återhållsamhet sig icke länge gällande, min vänskapliga språksamhet var en alltför stor frestelse

att helt och hållet kunna motstås, och glömmande sin försigtighet, utbredde hon sig snart i gamla tjenares älsklingsthema, berättelsen om sitt herrskaps lif och historia, hvori deras egen helt och hållet uppgår och förenas.

— Ja, som jag sagt, mr Astleys många vilda upptåg och äfventyr oroade allt hans far; men, herre Gud, ungdomen skall rasa, man får hafva öfverseende dermed, — fortfor den beskedliga gumman, hviftande för att freda sin näsa för ett par flugor, som oupphörligt surrade deromkring, jagande hvarandra i en försmädlig ringdans.

— Lord Astley sörjde väl sin far mycket, förmodar jag?

— Åh ja, visst gjorde han det, han är en mycket hurtig herre och alls intet blödig af sig, så att det syntes då icke på honom, åtminstone hade sorgen icke ens för en dag förändrat hans häftiga lynne, ty dagen efter lord Percys begrafning var här ett besynnerligt och icke just så passande uppträde.

— På hvad sätt då, mrs Banks?

— Jo, här kom hit en främmande, en liten besynnerlig karl, han såg ut som en klädmäklare i Pimbliko, diversehandlare eller procentare eller så. Jag vet icke, hvad det kunde vara för en person; men han begärde att få tala vid lord Astley och blef införd till honom i salonen, der mylord satt och klinkade på klaveret och sjöng en rolig visa — som jag för min ringa del

icke tyckte var rätt gjordt i den djupa sorgen — den främmande kom in, som sagdt var, och dröjde der inne en god stund, men bäst det var, blefvo herrarne så högljudda, att William, mylords kammartjenare, kom in till mig helt orolig och frågade, om han icke borde gå in till dem. Jag vågade icke råda honom dertill, innan jag fått sjelf något så när underrätta mig om saken, intet för att jag kände någon nyfikenhet, ty sådant kan jag aldrig tåla, och jag har alltid respekterat mitt herrskaps enskilda angelägenheter, men detta var ett så bullersamt uppträde, att man minsann icke kunde undgå att bli underkunnig derom. Vi stannade således både Will och jag i yttre rummet, i fall den der sluskige karlen skulle hafva några elaka afsigter emot mylord, som likväl nästan var dubbelt så stor som han och såg väl ut att vara tre gånger starkare, imellertid så hörde vi nästan hvartenda ord, som de sade der inne. Mylord tycktes vara mycket uppretad, och derimellan skrattade han med full hals och sade den främmande, att han var oförskämnd ända till löjlighet och spritt galen och borde föras till Bedlam, den andra talade mera tyst och bröt dessutom likt en utklämding, så att vi icke förstodo hvad han sade riktigt men det tycktes, som om han hade något att sälja, som han ville truga på mylord, och som han höll mycket dyrt och hvaråt mylord ömsom skrattade, ömsom utför i hotelser och slutligen alldeles ur-

sinnig sade några ord, som jag fann mycket besynnerliga.

— Nå väl, mrs Banks, hvilka voro då dessa ord?

— Jo, mylord sade så här, jag minns det mycket väl: "Jag vill väl se den, som skulle kunna beröfva mig mitt lagliga arf", och då svarade den främmande också helt högt: "Ni ser honom här, mylord"; men i detsamma öppnades dörren häftigt, och den lille penningemäklaren, ty en sådan var han, det kunde jag nu begripa, kom utflygande, som om han varit kastad från en slunga midt i famnen på William, som icke hunnit draga sig undan, och mylord slog igen dörren efter honom, med en sådan fart, att alla försterrutor i slottet klingade.

Jag hade i häpenheten gömt mig bakom en gardin, och den förbluffade William, som törnat emot soffan och blifvit sittande der med den förskrämda mäklaren i famnen, tillbjöd sig att föra honom till sin vagn, ty han var alldeles blek af skräm- sel och kunde knappt stå på sina spinkliga ben.

Imellertid så var han mycket chikanerad af det skymfliga afskedet, det syntes, ty ehuru han darrade som ett asplöf, så knöt han ändå handen emot salonsdörren och mumlade så högt, att jag rätt väl förstod honom: "Du torde komma att ångra dig, lord Hawerfield".

Jag tyckte, det var rätt oförskämdt af en

dylik simpel person att kalla mylord för "du", äfven om mylord icke skulle hafva varit så ordhållig emot honom, men karlen var så förvirrad af vrede och skrämsel, att han icke tänkte på hvad han sade.

En stund derefter kom lord Astley ut i förmaket, och då han fick se mig, sade han: "Hör på, mrs Banks, om den der karlen, som nyss var inne hos mig, någonsin mera visar sig här, så säg till stalldrängarne, att de taga en ridpiska och jaga bort honom, ehuru det kanske vore bättre att föra honom till ett dårhus, hvarifrån han troligen kommit ut".

Som jag likväl anade rätta förhållandet, att det var en jude, som lånat mylord penningar under hans universitetstid — ty jag hörde talas om något dylikt under hans fars lifstid — emot en sådan der förskräckligt hög procent, som unga herrar bruka få betala, så tyckte jag, det varit bäst, om mylord sökt att sansa sig en smula och förlika sig med honom, och derfor så tog jag mod till mig och berättade hvad procentaren sagt, då Will förde bort honom.

Mylord spände ögonen i mig, som om han ämnat säga mig något förskräckligt, men han hejdade sig och vände om in i salonen, utan att yttra ett enda ord, liksom om han blifvit litet fundersam öfver karlens hotelse. Och sannerligen har man icke sett sådana saker hända, att dylika personer beröfvat lättsinniga och slösaktiga unga arftagare hela deras förmögenhet till

slut, eller huru, herr artist? — sade hushållerskan, vädjande till mig med bekymrad uppsyn.

— Jo, det är icke omöjligt. Men säg mig mrs Banks, vet ni icke den främmandes namn?

— Nej, han nämde intet namn för Wiliam.

— Vet ni icke heller, hvarifrån han kom?

— Nej, jag frågade aldrig någon derom och tänkte icke vidare på saken, men jag förmodar, att han kom ifrån London, dit mylord två dagar derefter reste, och hvarifrån han sedan for utrikes.

— Den der karlen har aldrig varit synlig här sedan?

— Nej, mylord har icke varit hemma här sedan dess, ehuru jag hört, att han på en kort tid återkommit till London, ty mr Crawford, hans juridiska biträde, skref derom till förvaltaren, på samma gång han meddelade honom några befallningar ifrån mylord.

Mrs Banks, som under allt det hon pratat haft ett vaksamt öga på personalen i köket, genom hvars öppna dörr hon kunde se allt, som passerade derinne, reste sig till hälften och utdelade några befallningar eller gaf en tillrättavisning och med en stämman, som icke medgaf någon ohörsamhet, och jag ritade tankfull med min käpp figurer i sanden, under det jag helt tyst inom mig

kommenterade hushållerskans nyss gjorda meddelanden.

— Huru gammal var lord Astley, då ni kom hit i huset, mrs Banks? — sade jag efter en temligen lång paus.

— Åh, han var väl en fjorton eller sexton år, kan jag tro, ty jag har nu varit här i tio år. Lord Percy reste det året till Italien igen, och unga mr Astley var i Oxford, så här var mycket tyst och ensligt ända till jul, då båda herrarne kommo hem på ett par veckor.

— Finnes ingen qvar af de tjenare, som funnos den tid, då den unga lady Hawerfield lefde?

— Jo bevars, på godset finnas visst många.

— Jag menar någon af domestikerna i huset.

— Nej ingen; den sista var gamla miss Spencer, som dog för ett år sedan, hon bodde i ett rum i ena flygeln.

— Miss Spencer?

— Ja, hon hade varit i huset sedan gamla ladyns tid, hon var nära sjuttio, år när hon dog.

— Men vet ni icke, hvar någon af de fordna tjenarne nu finnes?

— Nej, i fall ni menar ända sedan den tid, då mylady lefde, då vet jag ingen, jag kände ingen af dem, det är tjugotvå år sedan, hon lefde icke, som ni vet, mer än tvenne år efter sitt gittermål, och vid hennes död var jag bosatt långt härifrån.

Den enda, som jag kan påminna mig, var Morris, lord Percys kammartjenare, han var qvar, då jag kom, och han hade varit hos lorden, allt sedan han var ogift.

— Nå väl, hvart tog han vägen?

— Gud vet. Han reste med lorden till Italien och återkom icke hit till Aukwood-house, jag såg honom endast en helt kort tid, innan de reste. Jag tror, att han stannade i London och gifte sig der.

— Och är nu död — sade jag halfhögt, ihågkommande hans enka och hans styf-dotter miss Esmeralda, till hvars dansanta assembléer jag blef inbjuden.

— Ja, jag tror väl, att jag hört, det han är död. Den enda, som ännu är qvar här vid herrgården, är gamla Mary David i grindstugan.

— Mary David, lord Percys amma? — utropade jag glad och förvånad, att jag icke förr tänkt på att söka upplysningar i grindstugan, hvilken spelade en så stor rol i Agnes Mertons berättelse.

— Åh sir, ni känner henne? — sade hushållerskan förvånad.

— Jag känner henne icke, men jag har hört talas om henne.

— Af hvem då sir, om jag får fråga?

— Af en person, som uppfostrat mig, som länge tillhört familjen här, och som nu är död.

— Och det är därför ni så gerna vill höra talas om alla gamla förhållanden här?

— Just därför mrs Banks. Jag älskar denna familj, som nu nästan är utdöd, och intresserar mig så lifligt för allt, som angår den, att den minsta underrättelse derom är mig dyrbar.

Hushållerskan betraktade mig noga, men den rörelse, med hvilken jag uttalade dessa ord, tycktes öfvertyga henne om sanningen deraf. Hon teg en stund och tycktes öfverlägga inom sig, under det hon ifrigt fläktade bort de ständigt återkommande flugorna, som glansen af hennes fetanäsa förmodligen lockade, och sade slutligen:

— Ja, om det är så, att ni liksom tillhör familjen, då bör ni gå ned till gamla Mary, det är hennes glädje att få tala om lord Percy och allt sedan den tiden. Hon är enka sedan många år och bor qvar hos sin systerdotter och hennes man, som nu vaktar grindarne, men här är då fasligt varmt, och de välsignade flugorna äta alldeles upp en stackare — fortfor gumman förargad och steg upp.

Jag hade redan ifrån början funnit hennes smak att välja sin plats midt i solskenet invid väggen mindre behaglig och gaf henne nu, då hon upptäckt sitt misstag, fullt rätt. Vi skildes åt, sedan jag lofvat att komma upp och dricka thé med henne, innan jag återvände till värdshuset, och jag var redan långt nere i allén, då hennes röda mössband försvunno inom köksdörren,

Genom Agnes Mertons berättelse nade jag redan fattat en så bestämd föreställning om den då fyrtiåriga amman Mary David, att jag nu kände mig öfverraskad att i verkligheten se henne som en nära sjuttiårig gumma.

De tjugofem år, som försvunnit, sedan Agnes mottog sin älskares sista bref här i den lilla stugan, funnos för mig icke till, hela min egen lefnadstid låg i detta ögonblick tom och betydelslös, jag lefde och intresserade mig endast för det förflutna och stod i inbillningen ännu vid den tid, då den döda var passionerad och skön, och den gamla var ung; och då denna skrynkliga gumma betraktade mig med sina skumma och osäkra blickar, föreföll det mig, som om hennes förvandling föregått med ens inför mina ögon.

Hennes lilla rum till höger i grindstugan var snyggt och fint och genomdränkt med denna lukt af enris och lavendel, som gamla qvinnor af hennes klass så högt älska; balsaminerna i fönsterposten voro planterade i hopsinkade, fordom dyrbara krukor af äkta porslin, den höga sängen med sina omhängen af hvitt lärft, tryckt med kineser, sväfvande i luften med parasoller öfver sina spetsiga hattar, några gulnade gamla kopparstick i flugsmutsiga ramar, upphängda på väggen, och de mer och mindre defekta porslinsfigurerna på spiselkanten, alltsammans tydligen härstammande ifrån slottets utdömda förråd,

liksom hon sjelf, talade tyst, men otvetydigt om en förgången tid.

Effekten af det hela, den hopkrupna katten vid gummans fötter, den uppslagna bibeln och glasögonen, med bågar så tjocka som stänglarne på en eldtång och lindade med skinn, alltsammans, både hon sjelf och hennes omgifning, liknade så fullkomligt dessa otaliga interiörer af både yngre och äldre målare, ömsom mästerligt, ömsom illa utförda, som man är säker att finna i hvarje museum och hvarje taflegalleri.

Det var icke svårt att få den gamla Mary språksam och lifvad af sina minnen, ehuru hon, att börja med, genast påsatte sina glasögon och länge betraktade mig under fullkomlig tystnad.

— Hm, jasanya, jaha, herrn kommer långt ifrån och är resande. Hm, en blir så konstig, när man blir gammal. Allt, som man *förr* har hört, ringer jemt i ens öron, men man har svårt att förstå hvad som verkligt säges omkring en, och hvad man sett som ung, det tycker man sig se, fast det icke mera finnes, — sade hon suckande och strök den stora katten, som vid mitt inträde hoppat upp i hennes knä. — När herrn kom in så der genom dörren och böjde på hufvudet och satte sig ned och strök bort håret ur pannan, så var det någonting, som hoppade till i mitt gamla hjerta, och sjelfva rösten, när herrn började tala, gjorde mig underlig till mods.

— Hvad då, mrs David? Säg mig, hvad det var, som oroade er? — sade jag öfverraskad och med klappande hjerta.

— Åh, herre Gud, ni skall bara skratta åt mig! Men jag ser så sällan någon främmande och aldrig någon ung fin herre förstås. Och jag mindes nu så lifligt min lille käre Percy, lord Percy vill jag säga, då han var vid edra år. Just så der brukade han komma in till mig. Hans röst var så mild och vacker, och alldeles så der böjde han på hufvudet, och en smula lutad höll han sig, för han växte alldeles för fort och var spenslig och klen den tiden. Ja, ja, jag ser honom för mig, alldeles som om han lefde.

— Berätta mig om lord Percy, mrs David, — sade jag rörd, — om hans ungdom, om hans giftermål och hans vackra fru och om deras barn. Det roar mig så mycket att höra allt om de döda och deras tid.

— Åh kors! Det var besynnerligt, att en ung herre bryr sig om något annat än hvad han sjelf ser och känner, — sade gumman förvånad, fattade den grofva blå ullstrumpan, som hon lagt ifrån sig, då jag inkom, och tog betänksamt upp de tappade maskorna.

— Huru kom det till, att lord Percy icke gifte sig med sin kusin, den vackra miss Hochtinton, som man säger, att han älskade i sin ungdom? — fortfor jag, för att inleda samtalet.

— Åhja, hon var visst mycket vacker, och jag tror väl, att han tyckte mycket om henne, men hans farmor, gamla lady, satte sig deremot, och lord Percy var då så ung, ... det var stor synd om den stackars flickan, det är visst, för hon älskade honom af hela sitt hjerta... men i alla fall var jag glad, att det gick så, som det gick.

— Huru så, skulle icke miss Agnes hafva passat för honom, tror ni?

— Gud vet, jag förstod mig icke rätt på henne, hon hade något så konstigt i sina ögon... i alla fall blef lord Percy sedan så lycklig, och hans fru var en engel, så vacker och god, men sorgen öfver deras lilla gosse dödade henne, det tror jag.

— Sorgen öfver deras gosse! Hvad menar ni, Mary? Han lefver ju ännu! Eller hade de ännu en son utom lord Astley?

— Nej, nej visst icke, men jag menar hans sjuklighet som barn.

— Men han är ju nu en frisk och kraftfull man?

— Ja visst, han ser mycket ståtlig ut, men se det kunde man aldrig tro, och den stackars unga modern fick aldrig upplefva denna lyckliga förändring.

— Hade han då varit sjuklig allt sedan han föddes?

— Nej, alls intet, och det var därför hans svaghet grämde mylady så mycket mera, tror jag; om hon aldrig först sett honom

stark och vacker i flera månader, så skulle hon kanske icke sörjt så mycket.

— Berätta mig, huru det förhöll sig med barnets sjukdom, jag ber er, Mary... det förefaller mig besynnerligt med dessa förändringar.

— Åh nej, det var icke besynnerligt, när man vet, hvaraf det kom, det var helt naturligt, fast det var sorgligt.

— Nå väl, hvori bestod då denna sjukdom?

— Ser ni, det var första sommaren, som herrskapet vistades här vid Aukwoodhouse. Lord Percy hade gift sig i Italien med lady Clara, som var en mycket rik arftagerska af samma familj som hans farmor, och som den gamla lady'n redan för länge sedan hade bestämt åt honom. Hon var, som sagdt är, så vacker och så mild och glad, att lord Percy bara behöfde se henne för att älska henne, och det unga paret stannade kvar utomlands nära tvenne år, tills gamla lady'n här hemma dog, ty jag tror, att den unga frun icke gerna ville vistas tillsammans med sin mans farmor, som hade rykte om sig att vara väl sträng och svår; allt nog de kommo icke hem förr än ett helt år eller mera efter hennes död, och deras lilla gosse var då fem månader gammal och det allra vackraste barn, med stora blå ögon, alldeles som faderns, och så lik honom.

— Men Mary, lord Astley har ju svarta

ögon och svart hår och liknar icke alls sin far, har man sagt mig.

— Ja, se det var ju besynnerligt, det växte alldeles kort, och så småningom blef han alldeles olik mot hvad han var i sin spädate ålder.

— Men det är ju alldeles obegripligt! — Föll man aldrig på den tanken, att barnet kunde vara bortbytt?

— Bortbytt! — utropade gumman häpen. — Nej, aldrig i världen, hvem skulle kunna tänka något sådant. Och hvartill skulle det väl tjena, Hvem skulle kunna göra något sådant?

— Hans amma i första rummet, som troligen hade ett eget barn.

— Nej, hennes eget barn var dödt, hon var italienska och tycktes vara en from och gudfruktig qvinna. Huru kunde ni komma att utsäga en sådan förmodan? — sade gumman missnöjd och helt och hållet förvirrad.

— Åh det föll mig bara in, eftersom lord Astley verkligen liknar en italienare, men bry er icke om mina ord, Mary, utan fortsätt er berättelse!... Lord Percy och hans fru voro då här vid Aukwoodhouse?

Den gamla amman teg imellertid, hon syntes tydligen träffad af mitt oöfverlagda yttrande och var så försjunken i förvåning eller betraktelser, att det dröjde en lång stund, innan hon återkom i sin förra tankegång.

— Ja, de voro här, — sade hon slutligen,

liksom med våld bortjagande den plötsliga förvirring, som mina oförsigtiga ord åstadkommit inom henne, — de bodde i slotets vestra våning, som blifvit iordningställd till deras ankomst, och den lilla Astley växte och blef mera kry för hvarje dag: han hade, som jag sade, en italiensk bondflicka till amma, en storväxt och vacker qvinna, som tycktes mycket älska sitt ammbarn, men jag, som ofta såg henne i parken med den lilla gossen, hvilken låg och sof i sin korgvagn, jag märkte snart, att hon hade kommit i kärlekshandel med mylords kammartjenare, en mycket sprättig herre, som ville vara fasligt fin, och som med sitt prat förvillade den stackars flickan, så att hon ofta försummade barnet. — Det var väl en månad eller så, som herrskapet vistats här, då de reste bort på en fjorton dagar för att helsa på myladys mor; det tycktes väl icke vara någon fara vid att lemna barnet hemma med amman, så mycket mera som hushållerskan och gamla miss Spencer voro hemma och båda skulle vaka öfver gossen, men ordspråket säger, att många kockar koka dålig soppa; den ena af dem litade på den andra, och nog tyckte jag, att det varit klokare, om mylady eller lord Percy sagt ett ord åt mig, som af alla bäst förstod, huru ett barn borde skötas. Jag vill visst icke säga något, men hade jag fått det uppdraget, så tror jag, att olyckan aldrig skulle händt.

— Hvilken olycka menar ni, Mary?

— Vänta, skall ni få höra... Nå, herrskapet reste, och samma qväll, en timme derefter eller så, så sitter jag här nere som vanligt utanför stugan med mitt arbete, ty min man lefde då och var grindvaktare, som ni kanske vet, jag satt just och påminde mig, huru vacker mylady var, med sina blonda lockar och den lilla hvita hatten, då hon sträckte sig fram ur vagnen och nickade åt mig, när jag öppnade för dem, då de foro ut genom parken, och jag gladdes i mitt sinne öfver deras lycka, ty jag älskade lorden så högt, som om han varit min egen son, efter som jag sjelf inga barn hade... Ack, det var sista gången jag såg dem riktigt lyckliga och glada tillsammans. Nå, jag kom sedan att tänka för mig sjelf, att jag sett Enrichetta, så hette amman, gå ned åt parken med barnet, och strax derefter Morris, som begagnade herrskapets frånvaro för att smyga sig efter ned till heune.

Det dröjde imellertid länge, jag såg henne icke återkomma, och det började bli för sent för gossen att vara ute. Nu var olyckan, att David gått bort, så att jag vågade icke lemna grindarne, och då han äntligen kom, så var klockan nära åtta på qvällen.

Det var visserligen midt i sommaren, men jag kunde ändå icke föreställa mig, att kärleken kunde så förvillamman, att hon ännu var kvar ute i qvällsluften med gossen.

Jag gick i alla fall framåt parken, och hvad får jag se, om icke Enrichetta och Morris, som båda sågo mycket bestörta ut, då de fingo se mig, och skyndade uppåt slottet, dragande den lilla öfvertäckta vagnen med sig så fort, att barnet började skrika. Jag tyckte genast, att hans skrik lät hest och besynnerligt, och jag ropade åt amman, att hon visst förkyllt gossen, då hon så sent på qvällen låtit honom sofva ute vid dammarne, der det alltid stiger upp fuktiga töcken, men hon svarade ingenting, ehuru hon rätt väl förstod engelska, utan försvann med barnet inom slottsporten.

— Jo, hvad hände? Min aning slog alltför riktigt in: om natten insjuknade gossen mycket häftigt, men amman, som var rädd för förebråelser, nämde ingenting derom förr än andra dagen, och detsamma hade det väl också varit, ty innan andra qvällen var han alldeles uppsvullnad och vanställd af fullt utslagna smittkoppor.

Det var fasligt besynnerligt, eftersom han kort förut blifvit vaccinerad, men jag har då aldrig kunnat tro på den dumma uppfinningen att med flit sätta koppor på barnen för att skydda dem därför: nu såg man också, att det alls icke hjälpte. Morris skickades genast för att underrätta herrskapet om hvad som skett, men olyckan ville, att hästen störtade med honom på vägen, så att han blef skadad och uppe-

hållen en hel dag, och först tre dagar der-
 efter kunde de återkomma hit.

Gossen var då nära döden. Här försam-
 lades så många läkare, som funnos i hela
 Cornwallis, men hvad skulle man göra? I
 flera månader sväfvade barnet mellan lif
 och död, och då han ändtligen ansågs räd-
 dad till lifvet, fruktade man, att han skulle
 blifva blind, och så klen var han i tvenne
 år derefter, att man aldrig trodde, att han
 skulle blifva gammal. Och aldrig blef
 han sig lik mera som förut, ehuru han
 just icke fick så svåra ärr. Jag ville
 aldrig säga min tanke och tro, att ammans
 vårdslöshet var skulden till hans sjukdom;
 det skulle ingenting tjenat till och skulle
 icke hjälpt saken ändå, och den stackars
 myladyn förebrådde sig i alla fall så hårdt,
 att hon lemnat honom, att hennes helsa
 för alltid blef bruten deraf.

Den gamla Mary tystnade och hemtade
 andan; hon hade talat så ifrigt, lifvad af
 sina minnen, att hon var helt varm, och
 jag hade åhört henne med ett interesse så
 lifligt, som vigten och betydelsen af hen-
 nes tal för mig gjorde fullkomligt natur-
 ligt.

Så hade jag då nu funnit lösningen af
 gåtan; det oförklarliga, att en mor kunnat
 vara helt och hållet bedragen, och att in-
 gen insett eller misstänkt en förvexling,
 som tycktes alldeles omöjlig. Tillfällighe-
 ten af denna sjukdom hade gynnat ammans
 och hennes medbrottslings djerfhet och på

ett sällsamt sätt förhindrat Agnes Mertons hämd och gjort äfven detta brott gagnlöst för hennes afsigter.

— Den stackarn, — återtog Mary efter en stund, — hon blef nog straffad ändå, ty hon fick sjelf kopporna strax efter och dog deri.

— Hvad! Hvad säger ni, Mary, är hon död? — utropade jag bestört och sprang upp ifrån stolen, på hvilken jag suttit, i hättigheten af min rörelse att se äfven detta sista hopp om sanningens upptäckt försvinna.

— Är ni verkligen säker på att hon dog?

— Att hon dog! — upprepade gumman förvånad. — Ja, min Gud, visst är jag säker derpå. Hon ligger begrafven på byns kyrkogård, der står till och med ett svart träkors med bronsrosetter i hörnen och hennes namn med stora gula bokstäfver, förutom tre eller fyra psalmverser, som Morris lät sätta dit. Kan hända likväl, att det nu är borta, ty det är allt längesedan, och ett sådant kors är snart nedfallet. Men herre Gud, det är detsamma, jag såg henne dö; den stackars varelsen skickade bud på mig, det var något hon ville anförtro mig, innan hon dog, men när jag kom in till henne, så var hon alldeles sanslös och kände icke igen mig.

— Och hon talade vid ingen annan? Hon sade ingenting, innan hon dog?

— Nej, icke som jag vet. Hon kunde

dessutom icke tala engelska. Det skulle då möjligen kunna hafva varit åt Morris, ty han bad mylord att få vaka hos henne, efter han ansåg henne som sin trolofvade, sade han. Han älskade henne allt uppriktigt, det tror jag verkligen, för han vek icke ifrån hennes säng hvarken natt eller dag. Hon var också icke länge sjuk, hon dog på nionde dygnet, och Morris, den spelevinken, sörjde henne det kunde man se.

— Men förundrade det icke lady Hawerfield, att hennes barn blef sig så olikt efter sin sjukdom?

— Jo, det gjorde det visst det, och hon sade många gånger åt mig: "Jag känner icke igen Astley. Hvart har hans silkesfina ljusa hår tagit vägen och färgen på hans ögon sedan? Vet du, Mary, jag tycker han är förändrad både till sinnelag och utseende." Men herre Gud, mylady, svarade jag, icke kan man så noga begripa ett fem månaders gammalt barns sinnelag. Men en mor, ser herrn, hon tycker sig alltid känna och veta allt hvad barnet tänker och vill, till och med hvad de sjelfva icke veta. Och besynnerligt var det också, att när håret, som gått bort på hans lilla hufvud, växte till igen, så blef det sotsvart, som på den här katten jag har i knäet, och då ögonen blefvo öppna och klara igen, så voro de också svarta som tvenne stenkolsperlor, och mylady höll honom ofta framför sig och sade: "Det är

besynnerligt, ty ingen i vår slägt har sådana ögon och sådant krusigt hår." "Men han blir i alla fall mycket vacker, mylady," sade jag, för att trösta henne stackars litten, men inom mig tyckte jag, att han just såg konstig ut. Och hans hy, som var vit som snö, den blef af de förfärliga kopporna först eldröd och sedan brun, och brun är den då än i dag, det är visst och sannt.

Den gamla amman lade tillsammans sina skrynkliga händer med en viss undertryckt motvilja och knep ihop läpparne, liksom för att icke låta något för hennes unga husbonde menligt uttryck komma öfver dem, men det syntes tydligt, att icke mycket af den kärlek, hon slösat på hans far, kommit honom till del.

— Men sedan har han verkligen blifvit mycket vacker, säger man?

— Ja, det kan väl vara. Det förstår jag mig icke på; men icke liknar han sin far och ingen annan Haverfield heller, och jag tycker för min del, att det icke är passande för förnämt folk att vara så der mörklagda, och min tro är också, att han aldrig skulle blifvit sådan, om de hiskliga kopporna icke hade vanstält honom.

— Men jag tror icke, mrs David, att någon annan skall anse honom vanställd för närvarande, — sade jag, skrattande åt den hederliga gummans ensidiga begrepp om ett passande utseende. — Det tyckes imidlertid, som om lord Astley icke i något af-

seende sympatiserat med sina föräldrar eller egentligen med sin far?

— Nej, jag tror det knappt. Sedan han väl kommit öfver de första barnåren, då han var mycket retlig och ondsint, så har han imellertid blifvit mera förnuftig och sansad, kan jag tro. Jag har sett honom så litet. Han kan icke hafva något minne af gamla Mary naturligtvis och har så sällan varit här de senare åren. Här är alltför tyst och ensligt för en ung och glad herre, som är van vid Londons förströelser.

— Här kommer jag, tant Mary, med er middag, — sade i detsamma en glad och högljudd barnröst bakom oss, och en liten rödkindad flicka, som bar en bricka med åtskilliga tallrikar och fat på, stod villrådig vid min åsyn i den öppnade dörren.

— Ursäkta, min herre, hon visste icke, att jag hade någon främmande! — sade Mary, i det hon slog ihop bibeln och røjde af bordet bredvid sig.

— Stå icke der och släpp brickan nu, Ellen, utan kom hit vackert och sätt ned den! Herrn ursäktar nog!

Jag steg upp och tog afsked af den gamla amman, sedan jag berättat henne, att jag var hennes granne på sätt och vis, då jag bodde i byn, och bad henne att få återkomma, då mina promenader förde mig förbi hennes stuga.

Hennes berättelse hade gifvit mig mycket att tänka på, och det föreföll mig, som om den skulle kunna gagna min sak. Alla

dessa, kanhända i sig sjelfva obetydliga detaljer bekräfta ju imellertid sanningen af mrs Mertons bekännelse och visa tydligt, att ett bedrägeri verkligen blifvit begånget, ehuru tyvärr just de, som efter all anledning begått det, båda äro döda.

Amman i första rummet dog utan att, som det tyckes, yppa något derom. Hennes medbrottsling Morris är också död, och slutligen den gamla miss Spencer.

Jag kan i detta ögonblick icke finna den ringaste sannolikhet att på lagligt sätt bevisa min identitet såsom den verkliga Astley, ehuru jag nu icke hyser det ringaste tvifvel om sanningen af mrs Mertons bekännelse.

Så står nu min affär för det närvarande. Jag har meddelat Webler allt hvad jag af mrs David och hushållerskan fått veta, tillika med namnen på alla de tjenare, som funnos i huset vid tiden för barnets sjukdom.

Den ständigt vakne och misstänksamme juristen vill i mitt möte med den halffäniga qvinnan om natten i London och hennes sällsamma uppförande emot lord Hawerfield se en af dessa gynnande tillfälligheter, hvarpå Gibson bygger vår framgång, äfvensom i procentarens besök här på Aukwoodhouse.

Kanhända har han rätt. Att återfinna qvinnan är mycket lätt, men att finna mäk-laren tyckes vara temligen svårt, då man hvarken känner hans namn eller hans hem-

vist, och hvad honom angår, förefaller det mig dessutom, som om mrs Banks' förmodan vore den allra sannolikaste.

Wehler har rest tillbaka till London, för att meddela sin principal en noggrann rapport om allt hvad som här förekommit, och han trodde, att detta var tillräckligt anmärkningsvärdt, för att låta Gibson själf komma hit och sammanställa de båda kvinnornas berättelser för att använda dem såsom vittnesmål.

Han har äfven anmodat mrs Morris i London att, beträffande hennes mans möjliga kunskap om saken, med anledning af de ord han yttrat vid sin död, uppsätta en skriftlig berättelse. Jag är imellertid öfvertygad, att ingenting kan offentliggöras, så länge vi icke ega andra bevis för våra påståenden än den dödas bekännelse och några helt och hållet obevisade misstankar och berättelser, huru sannolika dessa än kunna vara.

Wehler var imellertid vid sin afresa af en annan tanke: han trodde, det Gibson genast skulle börja rättegången af det skäl, att alla dessa upprepade annonser i tidningarna, — för att få reda på de personer, som vid denna tid varit vid Aukwoodhouse eller möjligen kunde ega någon kunskap eller kanske endast misstanke om saken — sällan leda till något resultat, då det alltid beror på en händelse, att dylika personer läsa tidningarna eller få någon kännedom derom, men en process af denna

beskaffenhet deremot väcker ett uppseende, som sprider sig till alla och kan framkalla minnen och misstankar, som man förut ansett utan betydelse.

Huru som helst så stannar jag ännu alltjemt qvar här, och dina bref, adresserade till Falmouth, träffa mig säkert.

Det förundrar mig imellertid, att jag kan uthärda det sysslolösa turistlif, som jag här för i denna lilla by; och om jag aldrig förr fattat den djupa betydelsen och vigten af en idé, ett mål, en öfvervägande tanke och interesse för lifvet, så skulle jag nu se det bevisadt.

Det är tornspiran på Aukwoodhouse's slott, som öfver trädtopparne i parken glimmar emot mig, hvilken ger mig tålmod, som sysselsätter min själ, som håller alla mina tankar och känslor sammanträngda deromkring; jag lefver för närvarande endast i detta interesse.

Skall det väl kunna fylla mitt lif, äfven om jag en dag vunnit detta mål! Jag fruktar, att det är *sträfvandet* derefter, *förhoppningen* derpå, som är det egentliga.

Man måste ega en dylik, uteslutande lifskraft, en öfvervägande önskan, en idé stor eller liten, simpel eller upphöjd för att kunna lefva; det är vår varelses vilkor, spännkraften i vår själ, fjedern i dess urverk och den omtvistade "vitalpunkten", som fysiologerna fåfängt söka.

Om detta mål försvinner och mina förhoppningar att återvinna mitt fädernehem

gå upp i rök, så återkallar jag mina tidigare önsknings, mitt tycke för soldatlifvets äfventyr och faror, ehuru det nu blir *emot* i stället för *med* fransmännen jag komme att strida. Det blir under Spaniens himmel i krigets tumult, du då får med dina tankar söka din vän.

Astley Cameron.

XVIII.

I det sämsta lynne i världen återkom Alf om aftonen till Kranach, efter sitt misslyckade försök att ertappa den hvita pierrot'n i Frankerskogen.

I harmen och förargelsen öfver sin egen oförsigtighet, förekom det honom, som om hela det uppträde han bevittnat icke varit annat än en komedi, tillstånd enkom för att drifva gäck med honom, som om man fullkomligt väl varit underrättad om hans närvaro och uppfört denna scen, för att förvilla och missleda hans omdöme.

Malkolms föreställning om en öfvernaturlig varelse, hvars makt man hvarken kunde trotsa eller besegra, hade till någon del småningom äfven smittat Alf, utan att han gjorde sig reda derför, och tron på den lilla judens magiska förmåga och sällsamma taskspelarekonster syntes honom i detta ögonblick nästan bekräftad.

Det var under dylika tankar han närmade sig Kranach, då en postschäs, som stannat vid sidan af chaussén, till höger

nedanför fästningsvallen, ådrog sig hans uppmärksamhet.

Den tycktes vara tom, och gossen, som kört den, satt sofvande på det lilla låga kusksätet.

Gud vet, hvilken besynnerlig idéförbindelse kom Alf att tänka på den vackra främlingen och hennes onkel, men imidlertid föll det honom in, att det kunde vara de, som återkommit och stigit ur här, för att helsa på kommandanten, ehuru den sena timmen väl icke tycktes lämplig för ett besök. Han lät sin egen vagn stanna, hoppade ur och närmade sig den tomma schäsen, hvars kusk alls icke lät störa sig i sin slummer.

Alf ämnade just ropa honom an och fråga hvem som åkt hos honom, då han kom att kasta ögonen in i den tomma vagnen och såg en skottsk plaid ligga vårdslöst kastad på sätet derinne; ett hastigt och oredigt minne förenade sig genast med denna syn; hvar hade han väl sett den der rutiga schalen förut?

Det var alls icke den vackra flickan, som burit den. Det var... ja det var ingen annan än Haverfields. Han hade haft den lindad omkring sig på morgonen, då Alf såg honom bland brunnsgästerna i Langenau. Skulle det varit han, som åkt i vagnen? Alf måste göra sig underrättad derom.

Han betalade sin kusk och tillsade ho-

nom att vända om samt ruskade derefter den sovande gossen i postschäsen vaken.

— Åh, är ni redan tillbaka, herre? mumlade denne i sömnyrseln, gnuggande sina ögon, utan att ännu se upp.

— Hvem har du skjutsat här, min vän?
— sade Alf småleende åt hans misstag.

— Ah, jåså, förlåt jag trodde, det var den herrn, på hvilken jag väntar.

— Och hvem är då denne herre?

— Jo, en resande, en af badgästerna i Langenau.

— Hvad heter han? Jag förmodar, att det är en bekant till mig, — tillade Alf upplysande, vid den min af förvåning och tvekan, som gossen visade öfver de häftiga frågorna.

— Hvad han heter, det är icke godt att säga. Det har jag aldrig hört.

— Är det en lång och mörklagd karl?

— Ja, en lång och ståtlig herre, en engelsman.

— Och du skall vänta honom här?

— Ja, han bor i Langenau, och han skall dit tillbaka, men det brukar dröja så rasande länge, innan han kommer, så att både jag och hästen kunna somna in i god ro, ser herrn.

— Hvad menar du? Har du då förr farit hit till Kranach med honom och tillbaka igen?

— Ja, hvarenda qväll en lång tid, men vanligen återvänder han icke förr än i dagningen.

— Hvad gör han då i Kranach om nätterna?

— Det vet jag inte. Jag tror knappt, han är i Kranach en gång, åtminstone får jag alltid stanna här nedanför vallen.

— Kanske det är till fästningen han går?

— Åh nej, der slipper ingen in så sent! Det qvittar mig dessutom lika hvad han gör, för det är en hederlig herre, och jag får bra betaldt.

— Godt, — sade Alf och lät några silfvermynt falla i gossens hand. — Säg inte den der herrn, att du träffat någon här, han kunde tycka, att det angår ingen, hvart han far eller hvad han gör, och blifva förargad öfver mina frågor.

— Det är nog sannt, och jag skall ingenting säga, — sade pojken förnöjd, stoppande penningarne i fickan af sin långa röda väst och beredande sig att åter insomna, der han satt med dinglande ben bakom hästen.

Alf stod villrådig en stund. Skulle han anse sina äfventyr för dagen slutade och gå hem till sin troligen med oro väntande vän, eller skulle han dröja här i närheten af vagnen och öfvertyga sig om, att det verkligen var Darney eller Hawerfield, som tillbragte sina nätter i Kranach, då alla hans bekanta i Langenau förmodligen trodde honom ligga der i ro i sin säng. Hvad kunde vara orsaken till dessa nattliga utflygter? Skulle då denne man beständigt komma

i hans väg på ett sätt, som han icke kunde förklara.

Han gick imellertid tankfull uppåt den gröna vallen, under föresats att icke lemna vagnen ur sigte, och ämnade sätta sig ned under de första buskar, som kunde dölja honom, men han hann icke femtio steg, innan han tyckte sig höra snyftningar och halfhögt uttalade ord, som den lugna och rena aftonluften bar till hans öra.

Förvånad stannade han och lyssnade. Allt var nu likväl tyst, han hörde ingenting och trodde sig villad af det dallrande asplöfvet på kullen; men då han lyfte foten för att varsamt närma sig de träd och buskar, som i en temligen regelbunden rad prydde höjden af vallen, hörde han åter några ord uttalas icke långt ifrån sig.

Ljudet kom tydligen just ifrån den grupp af akacier, dit han ämnade sig; och som Alf nu en gång bortkastat alla betänkligheter vid att, på hvad sätt som helst, söka utforska allt hvad som möjligen kunde ega sammanhang med den hvita pierrot's hemlighet, och de förföljelser, ifrån hvilka han lofvat befria Malkolm, så lutade han sig hastigt ned och kröp sakta och varsamt fram i det höga gräset, först till en stenhop, der han var fullt skyddad för upptäckt, och sedan, då han fann, att han ännu icke hvarken kunde se eller tydligt höra hvad som sades under akacierna, till några hasselbuskar, som stodo endast ett par alnar derifrån.

Äfven här dolde det tätta löfvet de talande för honom, men han hörde nu fullkomligt väl en fruntimmersröst, som, nästan qväfd af snyftningar, sade på tyska:

— Du reser, o, min Gud! Och min mor skall aldrig förlåta mig, hon jagar mig ifrån sig, jag är säker derom.

— Nåväl, låt henne då göra det, jag har ju tillbjudit dig att följa mig, — svarade på samma språk en sorglös och högljudd röst, som Alf med temlig visshet tyckte sig igenkänna såsom Haverfields, ehuru han förut aldrig hört denne tala annat än engelska.

— Men jag kan icke lemna min gamla mor, det skulle krossa hennes hjerta, och pater Jacques skulle fördöma mig för evigt, — återtog den första qvinliga stämman.

— Se så, min ros, var nu förnuftig! I den här børsen finner din mor något, som skall läka hennes hjerta, och hvad dig angår, så upprepar jag, hvad jag redan sagt, jag reser i morgon, och om du vill följa mig, så skall jag göra dig till den granaste dam i London, du skall hafva din egen våning, ditt ekipage och din betjening som en hertiginna, du är på min ära tillräckligt vacker för att göra heder deråt; du säger, att du älskar mig, men om det vore sannt, skulle du icke hafva så många betänkligheter vid att följa mig.

— Ack har jag icke tillräckligt visat, att jag älskar dig? Men att skiljas från min mor på detta sätt! Hon är en så he-

derlig, så gudfruktig qvinna, hon skall aldrig trösta sig.

— Bah, om jag nu bara hade tid, så skulle jag med lätthet förmå din biktfar — den der beskedliga patern, som du visade mig, åkande så anspråkslöst här på vägen vid vårt första möte — att trösta din mor, den fromma själen, men jag måste nu resa genast, ser du. Det är af högsta vigt, vi kunna imellertid skrifva till honom, och jag är fullt säker, att han för en femtiopundsnot skall arrangera saken för dig både hos S:t Honorius, din skyddspatron, och hos din mor.

Hawerfield tystnade, men flickan svarade ingenting, hon grät sakt och tycktes icke vara rätt tillfreds med den cyniska skämsamheten i sin älskares tröstegrunder, och Alf lyssnade i flera minuter, utan att höra ett ord.

— Gundel, min lilla dufva, gråt nu icke längre! — återtog Hawerfield slutligen med en röst, som tydligen røjde minst lika mycken otålighet som ömhet. Gråt icke, ty jag vill förtro dig, att i mitt tycke är en qvinna aldrig mindre vacker, än då hon gråter, och ingenting jagar mig säkrare på flykten än tårar. Gör nu ditt val, jag vill icke öfvertala dig! Om du icke mera älskar mig, så ger du mig ännu en kyss och vi skiljas åt; du skänker ett färgadt vaxljus åt St. Honorius för att lugna ditt samvete och tillfredsställa din biktfader och glömmet mig snart, för

att räcka din hand åt någon bredaxlad flottare, som jag nog skall akta mig att komma för nära, i fall jag ännu en gång kommer till Kranach.

— Nej, Astley! Aldrig gifter jag mig: jag kan icke älska någon annan, jag kan icke glömma; jag skall gå i kloster och hela mitt lif bedja madonnan om tillgift för min synd.

— Lilla toka, det kan vara lagom tid dertill, då du ledsnat vid Londons nöjen och prakt. Huru kan du vara så enfaldig att välja ett lif af den mest dödande och enformiga ledsnad i stället för ett lif af lycka och kärlek? Se så, kom nu; vagnen väntar dernere, kom!

Det var tyst några minuter, man hviskade så sakta, att Alf fåfängt ansträngde sig för att uppfatta något ord, och slutligen fann han af prasslet i löfvet, att man stigit upp ifrån bänken derinne.

— Och du lofvar att skriva till patern, — hviskade flickan tvekande, i detsamma Alf såg de båda talande komma ut ur skuggan af träden.

— Ja visst, och i hans bref skall jag äfven innesluta den summa jag bestämt åt din mor; hon skall icke mera behöfva dig för att repa gräs åt sina gäss, — sade Hawerfield, som slagit armen om flickans lif och halft med våld förde henne med sig utför den sluttande vallen, ned till chaussén, der vagnen ännu stod qvar.

Alf hade nu, i det klara månskenet, full-

komligt igenkânt engelsmannen, som med så mycken vana och ledighet spelade Don Juans rol, och i hans Zerlina den vackraste af de unga flickorna i Frankerskogen, som så brådstörtadt flytt för de båda svenskarne.

Hans ögon följde den försvinnande vagnen, som bortförde de älskande, och han mumlade tankfull:

— Det kunde icke vara hans mening att mörda juden, han ville endast skrämma honom; det vore icke möjligt, att han med denna sorglöshet kunnat skynda ifrån ett mord till ett kärleksmöte, men en fördomsfri och ogenerad krabat måste han i alla händelser vara; och den hvita pierrot'n och han spela under samma täcke, derom är jag fullt öfvertygad, äfven om det endast varit den vackra Gundel, som lockat honom hit till Kranach i natt. Jag har ju aldrig sett den ena, utan att finna den andra i närheten; det tyckes, som om någon osynlig tråd hölle dem tillsammans, men när skall jag väl finna denna förningslänk? Skulle det väl vara den staccars Malkolm?

Den glade unge läkaren fann med en viss förödmjukelse, att han gifvit ett löfte, hvilket icke blef honom så lätt att uppfylla, som han i sitt öfvermod och oerfarenhet föreställt sig, och det föreföll honom nu temligen obehagligt att för Malkolm erkänna, huru han låtit narra sig af den misstänkte handelsbetjenten.

Det var nära midnatt, då han ändtligen återkom till hotellet och steg in genom dess gamla tunga port, och det var därför med ytterlig förvåning, han fann ljus i förstugan och ställets hela tjänstepersonal samlad der i en hopträngd grupp.

Hvad hade väl händt? De tycktes hafva någon mycket interessant nyhet att diskutera, och midt i högen syntes kockens hvita mössa öfver de andras hufvuden.

Det var egentligen han, som förde ordet, och det tycktes af hans knutna näfvar och vredgade uppsyn, som om hans värdighet blifvit på det högsta förnärad.

— Hvad står på? Huru kommer det till, att ni äro församlade här? — sade Alf, som kände en obestämd fruktan, att någonting händt Malkolm eller att han kunde vara föremålet för deras samtal, på samma gång han icke kunde återhålla ett leende åt mannens komiska gester.

— Åh, min herre, en mycket ledsam händelse, mycket obehaglig för oss alla!

— Nå väl! Hvad då?

— Här har återigen skett en stöld i natt.

— Hvad, nu denna natt?

— Nej, jag menar förra natten.

— Ah, en rock i n:r 3, är det så?

— Frågade Alf, missnöjd öfver det otidiga nit, som han förmodade hos Malkolms betjent.

— Nej, derom vet jag ingenting? Har man också stulit en rock?

— Åh nej, derom är icke värdt att tala. Vi saknade en sådan, men den har kanske kommit till rätta. Hvad är det nu?

-- Att misstänka någon i detta hotell, der jag varit anställd i tjugo år, att visitera hela huset, detta hus, som är känt i hela världen, som varit besökt af prinsar och hertigar, der marskalk Lannes och Ney varit logerade, och generaler och furstar och sjelfva kejsaren ridit förbi, att misstänka en stöld i detta hus! — ropade kocken, svängande med sin stora köksknif på ett sätt, som åtminstone satte de omgifvandes näsor i fara.

— Men lugna er nu, hr Latoure! Se så! Man får ursäktas honom, han är fransman, och han ville, att vi alla skulle samlas här, ser herrn, för att "inlägga en protest", som han sade till värden, — tillade den lilla uppassaren, som stod Alf närmast.

— Men säg mig då, hvarom frågan är!

— Jo, ser herrn, saken är den, — började en äldre karl, som klef fram ur gruppen och besvarade den förvånade Alfs fråga, — att lady Howard, som bebor andra våningen här i hotellet, har saknat ett diadem af gröna juveler. Hon bar det i går afton på balen vid Langenau, och hennes kammarjungfru inlade det i ett etui som vanligt, när hon kom hem, men i dag på morgonen var det försvunnet.

— Var det inne i hennes eget rum, som juvelerna varit förvarade?

— Ja, i hennes sängkammare. Det

skulle likväl ha varit på toilettbordet vid fönstret som fodralet legat qvar öfver natten.

— Men var icke dörren stängd?

— Jo, miss Brown hade tagit ur nyckeln, som hon brukar, men uppässaren för den våningen har också en nyckel naturligtvis, och därför så ha vi alla blifvit misstänkta. Man kan icke undra derpå. Imellertid har man undersökt hela huset förgäfves. Ladyn har nu lofvat hälften af juvelernas värde åt den, som kan skaffa dem till rätta, och polisen gör allt hvad den förmår.

— Brukar det ofta ske stölder här? — frågade Alf, intresserad af saken vid minnet af Malkolms förlorade silfver och misstänkande ett sammanhang imellan de försvunna juvelerna, rocken och den hemlighetsfulla papperslappen, som gaf honom en svag förhoppning att kanske på detta sätt få en slutlig lösning af den gåta, som han nyss i skogen funnit ännu mera invecklad än någonsin.

— Nej, åtminstone icke medan jag varit här förr än just nu. Man förmodar att någon varit gömd inne i rummet, redan innan ladyn kom hem, och den stackars damen har haft spasmer hela dagen af förskräckelse vid denna tanke och har nu flyttat till Langenau, ty hon ville icke en minut stanna i samma rum.

— Men huru skulle tjuften då kommit ut?

— Genom fönstren möjligtvis.

— Det tyckes mig likväl bra halsbrytande.

— Ja, man kan icke förklara saken... han borde hafva kunnat flyga, i fall han verkligen gått ut derigenom.

— Det kunde varit två personer, och en stege satts upp utanför — inföll en annan af uppassarne.

— Ja, polismannen, som var här, trodde detta också. Men jag tyckte, det skulle varit besynnerligt, om ingen sett eller märkt något dervid: man kan väl icke handtera en så lång stege hvarken så tyst eller så hastigt, att icke någon i huset skulle hört buller.

— Och man har icke misstankar på någon särskildt?

— Nej, man har ingen anledning dertill.

— Det är besynnerligt, — sade Alf, i det han aflägsnade sig.

Då han kom in i Malkolms rum, fann han denne ännu vaken, sittande i soffan med en bok i handen, och förtjust att genast kunna meddela sina intryck, utropade Alf:

— Så lyckligt, att du ännu icke lagt dig; jag får då tillfälle att ännu i qväll gifva dig den förklaring jag lofvade i morgse öfver orsaken till mina glada förhoppningar, då jag reste.

— Ah, jäså. Nåväl, huru hafva dessa förhoppningar realiserats? — sade Malkolm gäspande och lade bort boken, under det han med ett slags faderlig välvilja gran-

skade Alfs glänsande ögon och blossande ansigte, som bevisade den lifliga rörelsen inom honom.

— Åh, illa, fördömdt illa! Jag skall berätta dig alltsammans, men låt mig först bli af med rocken. Jag begriper icke, huru man kan berätta någonting, då man är klädd i bonjour och tillknuten halsduk. Se så, säg mig nu, huru du tillbragt tiden och huru du befinner dig?

— Åh, jag befinner mig som vanligt. Jag har, medan du varit borta, roat mig att läsa ett långt bref ifrån Astley Cameron, hvilket ankom strax efter din afresa och var den bästa afledare för mina egna obehagliga tankar. Det var adresserat till dig, men som både du och Cameron sjelf vilja fortfara att hålla våra studentlöften i helgd och anse allt gemensamt imellan oss, så bröt jag brefvet, innan du kom hem.

— Och deri gjorde du fullkomligt rätt. Jag vet, att Astley värderar oss båda lika. Ja, han höll till och med mera af dig, efter hvad jag tror då ni båda voro äldre och mera jemnåriga. Men hör nu min historia och skratta icke alltför mycket åt min dumhet!

Alf kastade sig ned i soffan bredvid sin vän och började genast med ifver och liflighet berätta utgången af sitt äfventyr, sedan han först meddelat honom sin upptäckt i Dresden af den kringresande blanksmörjsfabrikantens blå naglar, dennes förmodade bekantskap med Hawerfield, bekräf-

telsen deraf i parken vid Langenau, hans möte på balen med båda dessa misstänkta personer, deras besynnerliga sammanträffande i Frankerskogen, Hawerfields kärlekshandel med den vackra gräsreperkan och slutligen stölden af den engelska ladyns juveler under samma natt, som den hvita pierrot'n varit inne i Malkolms rum.

Alla dessa detaljer, som Alf sjelf bevittnat, och i synnerhet hans igenkännande af den lilla handelsbetjenten, hvilken utan tvifvel var densamme, som på masqueraden började sina sällsamma förföljelser emot Malkolm, tycktes göra en särdeles lugnande och helsosam verkan på denne: det var en motvigt till hans egna sjukliga och sväfvande föreställningar, och han fick nu åtminstone några verkliga fakta gemensamma med sin misstrogna vän. De båda unga männen kunde ändtligen rasonnera om saken såsom en verklighet för dem båda, och Alf var satt i tillfälle att döma sjelf, utan att hans misstro till Malkolms idéer öfverdref hans tvifvel om den hvita pierrot'ns existens.

Det var naturligt, att man förvillade sig i en labyrinth af gissningar med anledning af dagens händelser. Alfs harm, att hafva blifvit gäckad af juden, gaf sig luft i de mest besynnerliga förutsättningar och de galnaste och mest outförbara förslag till hans ertappande, och natten var nästan förliden, innan någondera af de båda vännerna tänkte på att gå till hvila.

Just som Alf äntligen steg upp för att gå in i sitt rum, förde han handen händelsevis i västfickan och utropade med detsamma:

— Åh, jag har ju glömt att berätta dig, att då juden, innan Haverfield ännu kommit, öppnade sin plånbok, föll ett papper derur ned i gräset. Han märkte det icke under den sinnesrörelse, som lordens ankomst tycktes förorsaka honom, och det låg ännu kvar, sedan Haverfield aflägsnat sig, då juden låg afsvimmad. Jag upptog och gömde det. Hvem vet, om det icke kan gifva oss någon upplysning om hans person? Se här är det!

Alf uppvek ett litet kuvert, temligen slitet och illa medfaret. Det var icke försegladt, hade ingen adress och var endast sammanviket.

Då man öppnade detsamma, fanns deri ett mycket omsorgsfullt sammanlagt omslag, hvori en helt liten, mycket smutsig och tydiligen många gånger läst och hopviken papperslapp låg, hvarpå med en dålig och stor stil lästes följande illa stafvade ord på engelska:

- "hetta Prateli intygar och för-
- af zigenerskan Hezra mottagit
- der gamla Paddy för att söka
- ka gamla olyckligt omkomna
- ver hvars död vi båda äro
- vi för att bespara hans för-
- sjelfva straff och olycka.

Den 12 juli 1786."

Ehuru hvarken Malkolm eller Alf voro särdeles hemmastadda i detta språk, förstodo de det likväl tillräckligt för att begripa dessa få ord, som likväl voro utan allt sammanhang.

— Nå, här af är då ingen upplysning att vinna, — sade Alf skrattande och kastade den smutsiga pappersbiten på golvet.

— Det är tydligen endast den ena hälften af ett bref, man kan alls ingen slutsats draga deraf; men efter det låg så der väl förvaradt, så har det troligen värde för sin egare. Du bör i alla händelser gömma det, Alf! Hvem vet, om det icke kan gagna oss? — sade Malkolm, lutande sig ned och upptagande både papperslappen och kuvertet, hvori den varit inlagd.

— Nå ja, kanhända du har rätt! Under krigstider kan man aldrig vara nog försiktig emot sina fiender och bör icke förså att begagna sig af allt. Jag skall då gömma detta lilla smutsiga dokument, som ingen kalligraf har skrivit åtminstone. Kanhända är det endast en trollformel eller amulett eller dylikt, utfärdad af någon gammal zigenarhexa der uppe i Frankerskogen, — sade Alf och stoppade papperet tillbaka i fickan.

XVIII.

— Det var således sista gången den fasliga engelskan fick pråla med eldröd

klädning och gröna smycken, — sade Alf andra morgonen, under det man frukosterade.

— Hon borde verkligen vara tacksam emot den, som så energiskt protesterat emot hennes dåliga smak.

— Men diademmet var i alla fall utomordentligt vackert; jag stod bredvid henne en stund och beundrade infattningen och anordningen af stenarne, — inföll Mal-kolm.

— Jag hoppas, man snart får reda på tjuften, ty lady'n har lofvat hälften af juvelernas värde åt den, som skaffar henne dem tillbaka, och detta kan möjligen egga skarpsinnigheten hos Kranachs sömniga polis.

— Ja, de äro också redan återfunna, — sade Johan, som i detsamma inkom och hörde Alfs sista ord.

— Hvad säger du? Har man hittat diademmet?

— Ja, det var inlindadt i rocken, som försvann härinne.

— Min rock! Menar du den, som vi saknade i går morgse? — utropade de båda herrarne på en gång med bestörtning.

— Ja, just den. Här är den, ehuru den är nästan oigenkännelig. Det måtte hafva varit en besynnerlig tjuv, — sade Johan och lemnade Alf rocken, som han bar öfver armen, och som spred ett moln af svart dam omkring sig, då denne helt förvånad mottog den.

— Den är alldeles sotig och förstörd!

— Sotig? Hvad vill det säga, hvar har man funnit den?

— Ja, det är allt för konstigt. Vi borde genast i går morgse hafva anmält rockens förlust.

— Men så berätta nu, hvad du vet! — sade Malkolm otåligt, som vid åsynen af sin nedsotade rock lemnade sin vanliga flegmatiska likgiltighet och matthet.

— Säg mig först, om man funnit tjuven också! — tillade Alf ifrigt.

— Ja, bevars, det vill säga, man vet, hvem det är, det är en helt ung flicka.

— Hvad säger du? Det är omöjligt!

— Nog har man funnit juvelerna hos henne åtminstone, eller rättare hos hennes mor, ty hon sjelf har tagit till flykten.

Alf och Malkolm vexlade en blick af bestörtning och interesse, och den förstnämde utropade nästan andlös af nyfikenhet.

— Nå, men huru har man funnit dessa saker? Berätta då en gång din historia!

— Ack, herre Gud, det skulle jag nog längesedan hafva gjort, men herrarne afbryta mig ju, bara jag vill börja.

— Det är sannt, men nu skola vi tåga. Se så!

— Jo, det finnes en ung flicka, som heter Gundel, — började Johan långsamt — hon skall vara ansedd för mycket hederlig och anständig, fast hon är fasligt vacker. Hon bor någonstädes helt nära härintill hos sin mor och försörjer sig med söm, och

modern har ett rum, som hon hyr ut åt resande ibland. Jag har sjelf en gång sett flickan, då hon kom för att hemta kläder här i hotellet, och det är visst, att hon såg rätt hygglig ut, och man skulle aldrig kunnat tro henne om något ondt. Nå i går morgse helt tidigt vaknar gumman, hennes mor, vid det att en resaude herre, som bodde hos henne, öppnar dörren och ber henne skynda sig att gifva honom frukost, ty han ämnade resa med postvagnen till Bamberg.

Gumman stiger upp, helt förvånad att hennes dotter, som alltid brukade hafva detta bestyr, icke redan var uppe, och förmodade, att hon försöfvit sig. Men hon blef både förundrad och orolig att, då hon kom in i den unga flickans lilla kammare, finna hennes bädd orörd och henne sjelf borta.

Hon skulle imellertid skynda sig att koka den främmandes chokolad, men det gick icke så lätt, ty huru hon blåste på kolen i spiseln och huru hon bråkade, så slog all röken henne i ansigtet, så att hon var nära att qväfvas, och elden ville icke brinna. Hon öppnade fönster och dörr, men ingenting hjälpte, och den resande, som hade mycket brådtom, måste slutligen resa utan frukost.

Nu bor i huset en timmerkarl, som är slägt till gumman, och till honom vände sig slutligen den stackars rödögda qvinnan för att få luft i sin skorsten. Karlen, som

trodde, att någon sten fallit ned, anställde en ordentlig undersökning och finner hela spiselröret igentäppt, och då han går upp på taket och släpper ned en båtsbake, ty huset är helt litet och skorstenen kort, så drar han genast upp ett bylte, som, då han undersöker det, befinnes vara den här rocken, hvaruti fodralet med den engelska fruns alla grannlåter ligger, alltsammans mycket ordentligt förvaradt, utan att något saknas. Hon har nu fått igen dem, och om de der stackars människorna icke stulit dem, så få de kanske i stället belöningen, för att hafva skaffat dem tillbaka. Det blifver minsann en vacker hemgift åt den lilla Gundel, om hon återkommer och kan förklara alltsammans.

Johan tystnade, och de båda vännerna sågo på hvarandra med en min af så dum förvåning, att de båda utbrusto i skratt vid hvarandras åsyn.

— Vet du, om man återfunnit den unga flickan? — sade Alf slutligen.

— Nej, hon har icke kommit tillbaka, och hennes gamla mor är otröstlig deröfver, och timmerkarlen, som är hennes kusin, och som skulle varit hennes trolovade, är lika bekymrad öfver hennes försvinnande, hvilket ingendera kan förklara.

— Misstänker man henne att hafva tagit och gömt både rocken och juvelerna?

— Ja, visst gör man det. Man har sökt henne öfver allt. Men den engelska damen tyckte mycket synd om flickan, ty hon kän-

ner henne, efter som hon lagat spetsar och dylikt åt henne, medan lady'n bodde här, och detta gör henne ännu mera misstänkt, ty hon har därför ofta varit inne hos lady'n och kunnat få se och frestas af den der grannlåten. Huru som helst, så vill man icke bråka så mycket om saken, då juvelerna kommit till rätta och den gamla damen anbefalt tystnad derom.

— Men det synes mig likväl vara bra otroligt, att flickan, i fall hon tagit dessa saker, skulle gifva sig på flykten och lemna sitt byte kvar, innan ännu någon menniska saknat dem, och att gömma dem så dumt sedan.

— Ja, det var just, hvad den der gamla polisherrn eller borgmästaren eller hvad han var, som kom hit för att hålla undersökning om saken, sade, och intet hade man heller skäl att misstänka hvarken modern eller timmerkarlen, som hittade de stulna sakerna.

— Nå, men hvad gör man då för att få veta, huru det förhåller sig?

— Jag tror, att man gör alls ingenting, ty den tjocke polisherrn, som tycktes vara mycket lugn och likgiltig för allt, gaf den engelska damen full rätt i hennes beslut att icke vidare bry sig om alltsammans.

— Men, Malkolm, detta kan väl icke vara *ditt* beslut eller huru? — sade Alf häftigt.

— Du vill väl icke, att jag skall misstänka flickan att hafva tagit min rock till omslag åt juvelerna?

— Hvem vet? Icke flickan, men du känner hennes bekantskaper. Det står någon bakom denna sak.

— Ja, mycket säkert. Och det är den hvita pierrot'n, derom är intet tvifvel.

— Men jag börjar tro, att den hvita pierrot'n kan lika väl vara en engelsk lord som en tysk jude.

— Tyst! — sade Malkolm, blickande på Johan, som, helt förbryllad af de båda herrarnes obegripliga ord, stod alldeles förstendad vid dörren med den sotiga rocken på armen. — Huru som helst, lord eller jude, så äro vi lika kloka som förut, — återtog Malkolm, då betjenten var utom dörren. — Tro mig, Alf, allt detta är endast gyckelspelet af en...

— Tyst Malkolm! Säg icke ut, hvad jag aldrig kan höra utan oro för ditt förstånd!

— Förstånd? — upprepade Malkolm med ett melankoliskt leende. — Hvad menar du egentligen med detta ord? Jo, allt som öfverensstämmer med den normala uppfattningen af hvad vi se och känna. Man skulle kunna säga, att det är ett begrepp, som afgöres af pluraliteten. Mängden har rätt, fåtalet äro ställar. Är det icke så? Men hvem bevisar mig, *hvar* förnuftet eller galenskapen egentligen befinner sig. Vi hafva kommit öfverens om vissa uttryck för att förstå hvarandra, men hvem vet, om någon öfverensstämmelse i sjelfva verket existerar? Du kallar denna väst, som jag bär, *hvit* jag gör detsamma. Men är

den verkligen likadan för bådas ögon? För mina är den kanske himmelsblå eller svart; vi begagna samma uttryck, men hafva möjligen en helt olika uppfattning af föremålen. Du tviflar på mitt förstånd, då det icke sammanstämmer med ditt, du kallar den uppfattning oriktig, som du icke kan dela. Men har du väl därför rätt? Ja, vi hafva båda rätt, ty det rätta och det sanna är verkligen individuelt. Vi kunna ju icke tro eller fatta annat än hvad vi fått förstå till. Ljuset finnes icke till för den blinde, han har full rätt att tvifla derpå, för honom existerar det verkligen icke, men den seende har äfven rätt i tron på och njutningen af sitt företräde. Dären, som med några halmstrån i håret tror sig bära en krona, förefaller oss beklagansvärd och missledd, men han är intetdera, han har rätt, han bär verkligen en krona, lika verklig och lika afundsvärd kanhända, som den vi se skimra med guld och juveler. Hans *tro*, hans uppfattning är för honom liksom för oss *verkligheten*. Hela vår verld, allt hvad vi se och känna är kanske, som Calderon säger, endast en dröm. Detta rum, detta hus, dessa träd och denna himmel, du sjelf, Alf, som jag tror mig se och älska, äro kanske liksom min egen person, endast bilder i denna dröm, denna sväfvande, vexlande och slutligen försvinnande hägring i den oändliga, omätliga tomhetens svalg.

— Malkolm, jag ber dig lemna dessa

absurda hugskott, som alls icke förefalla mig klokare, därför att jag tror det någon af de gamla grekiska ställarne till filosofer kommit fram med något dylikt på ett krångligt språk, hvori jag fick klena betyg, och låt mig säga dig, att jag gerna går så långt i medgörlighet, att jag vill anse mig sjelf vara endast en skuggbild i din dröm, blott du tillåter att söka få reda på den drömbilden, som tagit din rock, — sade Alf skrattande.

— Jag tackar för din tolerans. Men jag vill säga dig en sak helt allvarsamt till svar på din begäran: jag lider af alla dessa obehag, jag känner, att jag slutligen skall duka under för det plågsamma och orimliga i mina föreställningar; det kan nu icke hjälpas, jag resignerar därför, jag underkastar mig hvad jag icke kan ändra, men det är en sak, som jag aldrig underkastar mig, som skulle komma mig att jaga en kula genom hufvudet, för att göra ett slut på allt, och detta är åtlöjet, medlidandet, offentligheten af mitt besynnerliga öde. Ingenting roar och intresserar människan så mycket som det oförklarliga, det mystiska, och mina missöden skulle genast blifva föremål för nyfikenhet, utläggningar och sqvaller, som aldrig skulle sluta. Jag ber dig därför Alf, lemna alla tankar på att inviga någon annan människa i dessa spökerier!

— Lugna dig! Detta har aldrig varit min mening.

— Men om du gör spaningar efter tjuften, om du söker att gå till botten af saken, så skall du komma in i ett virrvarr af motsägelser, hvori du slutligen skall finna din stackars vän och den hvita pierrot'n gent emot hvarandra, utan att därför hafva funnit någon förklaring efter ditt och andra människors sätt att bedöma förhållandet.

— Vet du, hvad jag tänkte, Malkolm? Jo att jag i sanning bugar mig för det öfverlägsna geniet hos den sällsamma varelsen, denna uppenbarelse, denna symbol, som du kallar den hvita pierrot'n.

— Och denna bugning är också fullt berättigad.

— Ja, men vet du hvarför? Jo, för hans skarpsinniga beräkning af ditt lynne. Just denna paniska fruktan för offentlighet är det, som det odjuret begagnar till sköld, hvarunder han döljer sig, och på hvilket han hela tiden trotsat, inser du icke det?

— Jag inser ingenting, jag är trött vid allt; tala icke mera härom! — sade Malkolm otåligt och kastade sig på soffan med slutna ögon.

Alf gick imellertid fram och åter på golvet, grubblande på medel att, med bevarande af vännens hemlighet, få upplysningar om den besynnerliga tjuften, allt imellanåt kastande en orolig blick på Malkolms bleka ansigte.

En kvarts timme förgick, och glömsk af

dennes förbud att icke mera tala om saken, utbrast Alf lifligt:

— Hvad jag ångrar att icke redan i går, innan jag for till Langenau, hafva berättat dig mitt igenkännande af juden i Dresden! Du hade då kanske följt mig, vi hade varit två och, den fördömde karlen skulle icke hafva undkommit.

— Ja, du borde verkligen hafva sagt mig det.

— Jag inser det nu. Men du måste imellertid förlåta mig: du var så sjuk i går, jag vågade icke utsätta dig för följderna af ett möte med denna lilla afskyvärda trollkarl, som likväl ser ingenting mindre än fruktansvärd ut på nära håll.

— Du gjorde troligen rätt, ty jag sjelf är tydligen den siste, som skulle kunna ertappa honom: min blotta åsyn jagar honom ju på flykten, och dessutom Alf, jag känner det med visshet, att den stackars juden egentligen är oskyldig.

— Det tror också jag: han tjänar en annans interesse.

— Ja, alldeles så. Han lyder en mäktigare lag med mera invecklade kombinationer, än vi kunna fatta. Den lilla judens kropp får tjena till medium mellan mig och den hemlighetsfulla värld, hvars lif är tomt och blodlöst, som ett skuggspel — se der hans brott! Det skulle tjena till ingenting att fånga honom: han skulle icke kunna säga dig någonting, var öfvertygad derom!

— Låt oss lemna detta. Jag lofvar att aldrig för någon yppa dina nattliga syner, men jag bedyrar äfven, att jag aldrig skall upphöra att forska efter deras förklaring, och jag skall slutligen lyckas.

— Du får anse dig hafva lyckats den dag, då du nedsätter mitt lik i hvalfvet under Kranachs gamla kyrka.

— Nej, om du doge, innan jag fått upplysning om denna sak, så skulle hela mitt lif användas att söka lösa gåtan om den hvita pierrot'n, — sade Alf häftigt och obetänksamt.

— Däraktiga barn, du skulle då hela ditt lif få famla efter en skugga, som redan vore försvunnen, som icke mera förmodade uppenbara sig, en låga, som hundra gånger flämtade bredvid dig, utan att du igenkände den.

XIX.

De båda unga männens tankar i det ämne, som sysselsatte båda, liknade tvenne parallella linier, de kunde icke sammanfalla, och Alf, som påminde sig alla de berättelser han hört om tjufvars och mördares anmärkningsvärda dumhet, deras bakvända och tanklösa beteende, som ofta föranleder upptäckten af brott, hvilka varit den lättaste sak i världen att dölja, förklarade härigenom sällsamheten att finna ett juvelsgarnityr gömdt i en skorsten, der det ovilkorligen genast skulle bli upptäckt.

Han påminde sig äfven, att det var i Kranach den resande lottförsäljaren skulle bo, och förundrade sig öfver, att han icke förr tänkt på den vackra Gundels hyresgäst, på samma gång det föll honom in, att man med afsigt velat gömma dessa saker, så att de blefvo återfunna.

Knappt hade alla dessa tankar kommit i hans hufvud, innan han redan var på väg för att uppsöka den gamla gumman, hvars skorsten blifvit på ett så eget sätt igenproppad.

Af en uppappare i hotellet fick han reda på hennes bostad och fann, att den låg alldeles intill hotellets bakgård och sammanbygd med dess uthus, ehuru man måste gå omkring kvarteret för att inkomma på den lilla gräsbeväxta gården.

En gammal hygglig qvinna i en toppig hvit mössa, egendomlig för Kranachs matronor, stod innanför grinden, sysselsatt att mata en hop kacklande gäss, då den unge svensken inträdde.

Hon besvarade hans frågor med en vilighet och öppenhet, som borttog hvarje misstanke om hennes delaktighet i eller vetskap om stölden, och hennes tårar och bedröfvelse öfver dotterns försvinnande rörde Alf, så att han var nära att meddela henne hemligheten derom: han skulle ju imellertid snart på ett lämpligare sätt få veta rätta förhållandet, och han inskränkte sig således att trösta henne genom uttalandet af sin bestämda öfvertygelse, att den stac-

kars flickan aldrig hade någon aning ens, om hvad som passerat i hennes hem, och förde deremot talet på den bortresta hyresgästen.

— Det var en mycket stillsam och beskedlig herre, han hade bott här nära tvenne veckor, han var sällan hemma, hvarken nätter eller dagar, stackare. Han hade mycket bestyr, ty han reste som kommissionär för ett stort handelshus i Hamburg, — sade gumman, till svar på Alfs frågor, under det hon sökte freda hans ben för de arga och flaxande gässen, som alls icke delade sin matmors välvilja emot främlingen.

— Var så god och sitt ned! — fortfor hon, aftorkande ett litet grönmåladt säte, fastslaget vid stammen af en gammal knölig kastanie, hvars vidsträckta grenar öfverskuggade hela gården, och hvars rödaktiga blommor lågo nedfallna som en matta derpå.

— Jaså, det var en handlande? — sade Alf med lifligt interesse, ty, ehuru han genast förestält sig, att på ett eller annat sätt i denna sak spåra den lilla judens person, blef han nu likväl öfverraskad af gummans ord.

— Var det icke en helt liten karl, som såg ut att vara jude, ty i det fallet såg jag honom i Langenau, der han utbjöd lottsedlar? — fortfor han, sättande sig ned bredvid gumman på bänken.

— Jo, alldeles så såg han ut, och han

hette Samuel Mejerkopf, som också låter judiskt. Han var så god och skänkte mig två burkar blanksmörja för mina tofflor, som skall bevara dem för evigt, sade han, så det är nog densamme, och han öfvertalade mig också att såsom betalning för rummet mottaga ett papper, som han påstod skulle vara värdt minst hundra florer, som han sade, i fall det numret, som står derpå, skulle komma ut vid nästa lottdragning i Frankfurt, och som jag i alla händelser skulle få femtio för i Hamburg, men det blir nog svårt för mig att få ut detta, fruktar jag, eller huru?

— Ja, min goda fru, jag fruktar verkligen detsamma, men skulle ni vilja vara så god och visa mig detta papper?

— Ja gerna, jag gömde det mycket väl i den innersta lådan af min dragkista, ty han förmanade mig att förvara det noggrannt.

— Den skurken, — mumlade Alf förargad och leende åt gummans godtrogenhet, under det hon gick in i huset för att hemta den dyrbara lottsedeln. — Ja, skurkar äro de båda två, ehuru af olika art och utseende — tillade han halfhögt, vid tanken på den vackre och förföriske lorden, som bortfört Gundel ifrån det stilla och anspråkslösa hem, som i allt bar prägeln af så mycken godmodig ärlighet och fromhet, att Alf kände ett visst behag i att betrakta detsamma och tyckte, att man endast behöfde se denna gamla

qvinna och hennes snygga och tarfliga omgifning, för att bortvisa hvarje misstanke om något brott af hvad slag som helst.

— Får jag icke bjuda er ett glas bier, det är alldeles färskt? — sade gumman vänligt, då hon i detsamma utkom och satte på det lilla bordet under träden framför Alf en bierseidel af snöhvit lönn med fragande öl.

— Se här är papperet! Det ser ju nästan ut som en vaxel eller en banknot, så att nog måtte det duga till något, — fortfor hon, betraktande Alf med en bekymrad och frågande min, under det hon lemnade honom en lottsedel, fullkomligt lika med dem han sett i judens händer på balen i Langenau.

— Ahja, kanhända; men jag förmodar, att det är mycket osäkert. Har ni imidlertid ingen anledning att misstänka den der hr Mejerkopf att känna till, huru den engelska damens juveler kunnat blifva insvepta i min reskamrats rock och gömda i er skorstenspipa?

— Nej, verkligen icke. Om han haft någon del i eller sjelf begått denna stöld, så skulle han väl hafva tagit det stulna med sig, när han reste: ett dylikt litet fodral hade han ju kunnat lägga bland sina öfriga saker eller stoppa i fickan, utan att någon menniska kunnat ana det.

— Ja, det tyckes verkligen så, och ingen förnuftig menniska kan inse, hvarför man

begagnat rocken såsom emballage deromkring.

— Det var således er rock, min herre?

— Ja — sade Alf, som fruktade att bryta emot Malkolms förbud, om han nämde hans namn.

— Hm, det är mycket besynnerligt detta. Man hade således tagit rocken i ert rum, ty ni är ju också resande och bor på "Guldenen Wagen"?

— Ja, min fru. Men kan ni veta, om er hyresgäst var hemma här den natten, som stölden skedde?

— Ja, han kom ifrån Langenau, der han varit hela dagen. Klockan kunde väl vara tolf på natten, då Gundel öppnade för honom.

— Men han kunde troligen gå ut igen, utan att någon märkte det?

— Ja, det kunde han. Fönstret i det rum han bebodde sitter icke högre ifrån marken än dessa och ligger åt hotellets bakgård.

— Ah, verkligen! — utropade Alf, glad öfver en upptäckt, som i så hög grad styrkte hans misstankar.

— Men om morgonen var han inne i sitt rum naturligtvis?

— Ja, det var då han väckte mig, men min stackars Gundel var deremot försvunnen — sade gumman, torkande sina ögon med snibben af sitt stora halskläde.

— Och ni har alls ingen aning om, hvart hon tagit vägen?

— Nej, ingen. Men sanningen att säga, herre, så fruktar jag, att hon låtit förleda sig af någon. Gundel har alltid varit den frommaste och lydigaste dotter, men för några dagar sedan, då jag talade med henne om Martins frieri, så nekade hon tvärt och häftigt att bry sig derom. Det var mycket olikt hennes vanliga sätt, och jag blef äfven häftig, ty Martin är hennes kusin och en hederlig gosse, som är skogsarbetare och förtjenar bra, och det förtretade mig, att hon skulle så der treskas. Jag har flera gånger sedan funnit henne gråtögd och besynnerlig; och nu, ser herrn, fruktar jag, att hon flytt, för att undvika detta giftermål. Jag har en syster, några mil härifrån, som är hennes gudmor, och jag hoppas, att hon tagit sin tillflykt till henne.

— Det är mycket troligt, och jag är säker på, att ni snart får underrättelse ifrån henne — sade Alf, som steg upp, sedan han fått alla de upplysningar han kunde erhålla, och som i sjelfva verket fullt tillfredsstälde honom.

— Och ni tror, att herr Mejerkopf rest till Bamberg, min fru?

— Ja, han sade så åtminstone. Han tog vägen till posthuset och bar sjelf sin kappsäck under armen.

Alf tackade den gamla för de underrättelser han fått och lemnade den lilla gården, sedan han kastat ännu en blick åt det öppna fönstret i den vackra Gundels forna

rum, der en trast i sin bur sjöng mellan de glömda och halfvissnade blommorna i fönsterposten.

"Skulle både juden och Haverfield hafva rest härifrån? Jag tror det knappt!" — tänkte Alf och stälde sina steg direkte till posthuset med så mycken brådska, att han icke ens märkte de många gillande och uppmuntrande blickar han fick af fruntimren, som med sina eviga stickstrumpor och bierseidlar sutto på stenbänkarne utanför sina hus.

Hans tvifvel blef också bekräftadt, då den hederlige postmästaren eller gästgifvaren visade honom listan på dem, som afrest med diligensen denna morgon till Bamberg, hvaribland namnet Mejerkopf alls icke fanns, och försäkrade honom dessutom, att ingen af dem på minsta sätt liknade den judiska handelsexpediten.

Han hade således åtminstone icke rest dit han uppgifvit för sin värdinna, han var troligen ännu kvar, om icke i sjelfva staden, så i grannskapet deraf. Men hvar återfinna honom?

"I Malkolms rum någon natt, ingenting är säkrare", tänkte Alf, "men kanske först en eller två månader härefter, då vi minst tänka derpå, och huru kunna under hela denna tid bibehålla sin vaksamhet?"

Den nedslagne unge mannen vandrade de solheta gatorna tillbaka ifrån posthuset, utan att finna sig ega annat val än att vänta och förbida tiden.

Staden låg genomglödgad af solstrålarne och liksom död omkring honom, det gyllne korset på tornspiran lyste matt i solrökens gula töcken, alla de halfvilda dufvorna, som om qvällarne svärmade omkring hustaken, sutto nu inkrupna i skuggan af de gamla, höga och fantastiska skorstenarnes gömslen eller kring kanten af de med grönska och calmusblad öfvertäckta kanalerna, för att i dess ljumma vatten fukta sina näbbar med fara att drunkna deri; qvinnorna, som suttit ute på gatan medan morgonluften ännu var sval, hade nu gömt sina trinda och fagra anleten bakom de grofva spjeljalousierna innanför sina fönster, och i hvarje af de brokiga och groteska helgonbildernas fula fysionomier, som framträdde från murar och gathörn, tyckte sig Alf återfinna den trolska judens illpariga drag och förundrade sig öfver, att ingen utom honom i hela staden fann något anmärkningsvärdt eller interessant deri eller ens tycktes veta om, att denna lilla besynnerliga personnage fanns till.

Hawerfield var borta, den engelska ladyn var rest med sina gröna dyrbarheter, och värst af allt, den främmande majoren med sin vackra nièce var ännu icke återkommen.

Med hvad skulle väl Alfs lifliga sinne sysselsätta sig? Han afundades nästan Mal-kolms lugna matthet, der han dag efter dag låg inom det gamla fängelselika hottellets tjocka sandstensmurar, i sitt stora,

mörka och svala rum, med sin ritportfölj eller någon mystisk bok, full af svulstiga och obegripliga hyperboler, framför sig.

Ungdomen är imellertid i och för sig en tillräcklig anledning till lyeka, och bland alla de skäl, som göra den afundsvärd, är det största kanhända dess förmåga att "skudda stoftet af sina fötter", att lemna verkligheten å sido och lefva i inbillningen, att, då vår verld icke behagar oss, skapa en annan i molnen, mera skön och öfverensstämmande med våra önskningsar.

Då Alf fann, att han ingenting för närvarande kunde företaga för sin vän, återkom han helt naturligt till sina egna intressen, ehuru dessa verkligen ännu voro så dimlika och obestämda, att han icke ens hunnit adoptera dem och gifva dem namn.

Men ack, det är just då våra drömmar äro ljufvast, innan de hunnit blifva önskningsar, hvilkas glöd sedan bränner och hvilkas aska förstenaar vårt hjerta!

Troligen hade aldrig någon yngling njutit af behagligare syner i inbillningen och arrangerat för sig sjelf ett mera intressant skådespel med en sällare upplösning, än det Alfs drömmar förlade på Kranachs scen, med dess gamla murar och hus, dess gröna vallar och kanaler till kulisser.

Det händer rätt ofta att våra föreställningar äro profetiska, men — vi missa oss vanligen om rolernas fördelning.

Det var mer än åtta dagar efter stölden af juvelerna, då Alf en morgon kom

in i Malkolms rum och fann denne sitta vid fönstret med handen under hufvudet, sin portfölj bredvid på bordet och några lösa pappersblad framför sig.

Han hade icke märkt dörrens öppnande, och då Alf kom fram och helt likgiltigt kastade ögonen på de ritningar hans vän betraktade, studsade han och lutade sig ned öfver dennes axel, för att närmare granska hvad han såg.

Malkolm spratt till vid hans inträdande, liksom han vaknat, samlade ihop papperen och inlade dem genast i portföljen.

Det hade imellertid icke skett så hastigt, att icke Alf sett, att på ett blad af groft brunt velin var med krita ritadt ett qvinnohufvud, hvars originalitet och skönhet den grofva men säkra och raska skizzen ganska väl återgifvit, och bredvid på papperet syntes det ännu fuktiga märket af en tår, som fallit derpå.

Alf hade många gånger beundrat sin väns ganska ovanliga talent, men nu var det hvarken denna eller det ojäfaktiga beviset på hans saknad, som frapperade honom, det var den stora likhet han tyckte sig finna imellan denna bild och den sköna flickan, som han sett i kyrkan.

Den stackars unge mannen var imellertid så betagen i minnet af detta ansigte, att han kanske tyckt sig se hvad som fanns i hans eget hjerta, i stället för hvad Malkolms penna framställt, och han kände ingen lust att uttala sin anmärk-

ning, ty Malkolms min visade honom, att det likväl fanns punkter i dennes hjerta, dit icke ens vännens blickar fingo intränga, och ehuru intet namn fanns under detta porträtt, troligen ritadt ur minnet, så stod i Malkolms tår, som omedvetet fallit derunder, namnet "Sara" helt tydligt skrifvet.

"Han älskar henne ännu", tänkte Alf med oro, men rädd, att Malkolm skulle ana hans upptäckt, sade han högt och glädtigt, med denna ton och min af kärleksfullt bedrägeri, som vi så ofta bruka emot våra verkliga vänner, och som aldrig bedrar dem, endast visar dem den grannlagenhet, som ligger uti att *vilja* göra det:

— Du har så länge suttit instängd, att du väl kan göra mig det nöjet att i dag följa med mig till det der gamla romantiska slottet, som vi sågo på höjden, du minnes nära Geroldsgrün. Du sade då, att du ville teckna af det.

— Ja, hvarför inte, — sade Malkolm tankspridd och såg ut genom fönstret på den lilla gården, der ett par af husets tjänstflickor stodo sladdrande och skratande, under det de vid en mossig och sönderfallen vattencistern i ena hörnet voro sysselsatta att skölja grönsaker. De barbenta flickorna i sina fula trätofflor med de gröna salladsbladen och de yrande vattendropparne omkring sig bildade ett litet vackert genrestycke, som fulländades af madonnabilden i muren bakom dem och

ett par kaniner, som skuttade omkring och sökte uppsnappa de kringströdda bladen.

— Är det möjligt? Svarar du ja? Det var då förb... honnett af dig, — ropade Alf, förtjust öfver sin oväntade framgång; — jag springer genast och skaffar oss en vagn, innan det blir alltför varmt fram på dagen.

— Ja, gör det! Jag vill verkligen hafva en skizz af den der gamla borgen, för att jemföra med Keilenbachs fästning, som jag tog i Hachstadt.

Alf hade redan ryckt till sig sin halmhatt och var längesedan utom dörren, fruktande att Malkolms artistiska sinne, som så lyckligt blifvit väckt, skulle försvinna, i fall han fick alltför lång besinnetid.

En half timme derefter återkom han, glad som en skolpojke, åkande i en gammal skräpig kärra, med namn af schäs, öfvertäckt med en buldanssufflett, och stannade vid porten till värdshuset.

De båda unga männen skulle just uppstiga deri, då en likprocession kom tågande förbi på gatan.

Ingendera af dem hade förut varit i tillfälle att beskåda den besynnerliga ståten vid dylika tillfällen i Baiern. Fanorna och krusifixen, presternas guldbroderade drägter, de öfverklädda hästarna och likvagnen med sitt purpurtäcke, allt detta prål, denna skärande kontrast till dödens hemska högtidlighet gjorde på dem båda

ett ovilkorligt intryck, och de följde därför det granna tåget med nyfikna och intresserade blickar.

I detsamma kördes en gammal kalesch, hvars lädersufflett var uppslagen för solhettan, helt långsamt ut genom värdshusets port bredvid deras eget åkdon.

Malkolm gaf icke akt derpå, hans blickar följde den bullersamma folkmassan, som trängdes omkring processionen, men Alf vände sig om och var nära att störta fram af förtjusning, då han helt oväntadt i de båda personerna i vagnen igenkände majoren och hans nièce, det vackra föremålet för alla hans drömmar och primadonnan i hans improviserade skådespel.

Den unga flickan hade lutat sig framom suffletten och besvarade småleende hans helsning, men i samma ögonblick såg han henne vexla färg: hon blef först röd och sedan alldeles blek och drog sig hastigt in i vagnen bakom dentjocka onkeln, som satt bredvid henne.

Kunde denna omisskänliga rörelse komma af Alfs åsyn? Den stackars unga läkaren blef alldeles hufvudyr vid denna tanke, han visste icke hvad han skulle tro, man blodet rusade med yrande fart till hans hjerta, och han hörde knappt sin väns anmärkningar om tåget, som nyss passerat.

Imellertid hade man uppstigit i vagnen, och Alf skyndade på kusken, för att upphinna den gamla kaleschen, som ännu syn-

tes framför dem, och som han i hvarje ögonblick fruktade att se försvinna vid något gathörn, utan någon möjlig förhoppning att kunna följa den.

Hans fruktan var imellertid öfverflödigt tills vidare åtminstone, ty de åkande ämnade sig tydligen till Langenau att fortsätta sin afbrutna brunnsdrickning, och man hade således samma väg.

Alf kunde imellertid icke ett ögonblick vända sina ögon ifrån vagnen framför dem och uppmanade skjutsghossen att köra fortare, så snart afståndet imellan de båda åkdonen minskades, under det han fåfängt sökte påhitta någon förevändning för att ändra målet för deras färd.

Det var imellertid omöjligt att kunna väcka Malkolms interesse för den lilla triviala köpingen med sina ankor och kalkoner, och han såg slutligen den gamla skrumpna suffletten försvinna i dammet på chaussén vid skiljovägen, utan att kunna följa den med annat än en djup resignerande suck.

Ett par timmar derefter stannade de båda vännerna vid ett litet skogsvaktarboställe, som med sitt starbo på en stång, sin lilla humlegård vid gafveln och sina grå väggar och tak af spån, tog sig helt pittoreskt ut på en afröjd plats i skogen.

En gammal jägare med långa grå mustacher, kulgevär och läderväska, grå ullstrumpor, som lemnade hans bruna knän och fotknölar bara, och bredskyggig hatt

med örnfjädrar och som tog sig ut som en hjälte i någon af Spiess' eller Hoffmans tyska folksagor, kom ut på gården och helsade fryntligt de ankommande, under det den stora hund, som följde honom och fulländade hans romantiska utseende, upphäufde ett skall, som tycktes kunna återljuda ända till Fichtelgebirges toppar.

Malkolm höll just på att af honom underrätta sig om vägen till den gamla borgruinen, då Alfs uppmärksamhet väcktes af en person, som suttit hopkrupen tätt intill väggen vid trappan och nu steg upp och försvann in i huset.

I samma ögonblick han reste sig upp tyckte Alf sig igenkänna den försvunna lottförsäljaren ifrån Hamburg.

Det var endast en sekund hans blick träffat honom, och han kunde icke se hans ansigte, men någonting i figur och klädsel lät honom blixtnabbt fatta idén, att det var han, och utan att gifva sig tid till närmare eftertanke skyndade Alf efter honom in i stugan.

Inkommen såg han, att en gång gick midt igenom huset med flera dörrar på ömse sidor, alla stängda utom den till ett slags kök eller matsal, der fyra eller fem personer voro församlade kring middagsbordet.

En äldre karl, klädd i den vackra drägt, som bäres i trakten af Regensburg, med silfvermynt till knappar i sin syarta sammetsjacks, sämskskinsbyxor och snörda

kångor, och tvenne qvinnor, som tydligen voro hans hustru och dotter, sutto öfverst vid bordet. Den unga flickan såg så täck ut i sin toppiga filthatt med blommor, sitt svarta silkeslif med halssmycke och bröstet öfvertäckt af silfverkedjor upplagda på små hakar i otaliga hvarf, att Alf nästan glömde vid hennes åsyn, hvarför han inkommit.

Värdinnan i huset, en femtioårig qvinna med röd hufvudbindel, var sysselsatt att åt sina gäster skära af en ofantlig limpa, som hon höll framför sig, och besvarade Alfs frågor med en helt förundrad min och ett fullkomligt nekande, att någon person, som motsvarade hans beskrifning, fanns i huset.

Förlägen såg sig Alf omkring i rummet; der var verkligen ingen af de närvarande åtminstone, som liknade den han nyss tyckt sig se, och då gumman slutligen visade på en halfväxt gosse, som i detsamma kom in, försäkrade denne, att han kom ifrån skogen och alls icke sett de främmande förut.

— Det var besynnerligt. Såg ni verkligen att någon smög sig in, — sade hustrun orolig och lade brödkakan och knifven ifrån sig.

Alf ville just icke gå ed på saken, ty det gifves verkligen tillfällen, då vi i första ögonblicket äro fullt säkra på hvad vi anse oss hafva hört eller sett, men i det nästa, då allt tyckes bevisa, att vi missta-

git oss, blir vårt minne och vårt omdöme osäkert, och vi kunna hvarken förkasta eller antaga vårt första intryck.

— Har ni kanske någon "Hette" här? — sade den främmande qvinnan tvekande.

— Hm, nej det vet jag inte om, men zigenarne äro här på trakten — far har sett dem i skogen, och det är ett osäkert folk.

Litet generad af sin möjliga öfverilning, bad Alf om tillåtelse att få kasta en blick äfven i de andra rummen, och gumman följde honom, villigt öppnande dörrarne, först till ett visthusrum med en respektabel rad af korfvar, hängande i taket, ostar och mjölkbunkar, och sedan till husets soffrum med sina stora halmsängar och qväfvande fjädertäcken, men ingenstädes kunde en skymt af den misstänkta figuren upptäckas.

Alf bad om ursäkt för den oro han väckt och gick ut på andra sidan, der ett litet källand med några bärbuskar omkring och ett par vinstockar i en bergskrefva tycktes utgöra trädgården, men äfven här fanns ingen menniska med minsta likhet med den lilla svarta figuren, som suttit på trappan, ty att misstänka en stor, frodig piga, som just i detsamma kom ifrån skogen drifvande framför sig tvenne vackra kor med breda remmar om halsen, på hvilka hängde klockor så stora som "vällingsklockor" i Sverige — var omöjligt.

Malkolm hade nu fått alla de underrät-

telser han behöfde; häst och vagn hade blifvit insatta i ett skjul af ris och stakar, som begränsade gårdens ena sida, och de båda turisterna begåfvo sig af, för att till fots binna höjden, der den förfallna borgen låg, utan att Alf nämde något om den syn han tyckte sig hafva haft.

Högländet mellan Kranach och Regensburg utgör liksom en öfvergång till de vackra Baier-alperna och den del af Frankerskogen, der de båda unga männen nu befunno sig, är den mest romantiska, om den också för en forstman just icke skulle vara den mest tillfredsställande, ty de gamla hyggenas risbråte, de få och ovårdade planteringarna, de många nedruttna vindfällena och de murkna stubbarne gjorde, på den tiden åtminstone, skogen mera pittoresk än välskött.

Den var imellertid fullkomligt öfverensstämmande med en målares smak, och man hade icke gått en timme ännu och knappt hunnit hälften af den smala och branta gångstig, som mellan gigantiska silfvergranar, lärkträd och tallbuskar förde dem uppåt den höjd, der den gamla borgen borde finnas, innan Malkolm stannade och utropade full af förtjusning:

— Se då Alf, hvilket motiv för en tafla detta skulle bli — sätt dig ned der på stenen ett ögonblick och se till venster! Hvilka vackra partier, hvilka dagrar och skuggor, hvilken grönska, hvilken effekt i och öfver det hela!

Och han hade verkligen rätt. En bäck, som kom ifrån någon vattengöl på höjden, kastade sig här öfver en klippa och bildade en kaskad, hvars skum stänkte öfver en murknad spång nedanför, ett mossigt stensäte och ett af dessa okonstlade monumenter, som taga sig så bra ut, och som man så ofta ser i bergstrakterna öfver förolyckade personer — ett lutande och mossigt träkors, behängdt med radbandskolor uppträdda på ståltråd, och med en tafla, som beskriver olyckshändelsen, alltsammans öfverstänkt af glittrande vattendroppar, hvilka underhålla den yppiga grönskan, omslutet af fallets harmoniska brus och belyst af denna milda och friska dager, som solstrålarne sprida genom skogens löfverk.

Malkolm hade sjelf satt sig ned på den kolossala stubben efter en silfvergran och framtog sitt ritstift och sin portfölj, och Alf lade sig bredvid på marken för att putsa den långa vackra "tox" eller alpstaf han skurit under vägen.

En halftimme förgick; båda hade slutat, och Alf skulle just ur sin rensel framtaga den medförda middagen, då en gäll hvissling, helt nära intill dem, ljöd genom skogen.

En jägare, som blåser efter hundarne, tänkte han, under det han såg sig omkring, men den lät icke så, den hade något hest och hväsande, som var helt eget, och i nä-

sta ögonblick upprepades den ännu närmare.

I detsamma lade Malkolm sin hand helt sakta och betydelsefullt på Alfs arm och hviskade, under det han pekade framför sig:

— Se dit Alf, det är han, det är den hvita pierrot'n! Jag drömmer ju icke? Du ser honom ju?

— Ja, det är han, — sade Alf lika tyst och ville i detsamma resa sig upp, men Malkolm hejdade honom och fortfor alltjemt, med ögonen riktade åt samma håll:

— Var stilla Alf, låt oss se, hvart han ämnar sig!

De hade båda talat så sakta och hållit sig så orörliga, alltsedan den sista hvisslingen hördes, att då man följde riktningen af deras blickar, hvilka hvilade på hufvudet och axlarne af en person, som syntes öfver buskarne vid kanten af strömmen, och som stod lika orörlig, skulle man kunnat tro, att de alla tre voro stenbilder, som med liflösa ögon stirrade på hvarandra.

Denna varelse med sin kala glatta hjessa och sin egendomliga fysionomi, som stod der tyst och stel som en spöksyn, hade imellertid ett uttryck af häpenhet och förskräckelse, som var alldeles detsamma, hvilket Malkolm anmärkt, då han såg honom kasta sig i hafvet för ett år sedan.

Alf kunde imellertid icke längre styra sin ifver och otålighet att äntligen få fast

i den besynnerliga mannen, hvilken midt på ljusa dagen stod der framför dem som en uppenbarelse, liksom förstenad och gäckande deras önskingar att ertappa honom.

Det var ungefär femtio steg imellan dem och den hvita pierrot'n, som för hvarje sekund syntes Alf mera sväfvande och obestämd och tycktes honom i hvarje ögonblick kunna försvinna som en dimma för hans allt mera osäkra och stirrande blickar. Han reste sig häftigt upp, trots Malcolms återhållande arm, och hoppade i vild fart öfver de stenar och busksnår, som lågo imellan honom och det orörliga föremålet för hans nyfikenhet, följd af sin vän, som, då anfallet nu en gång var börjadt, ansåg det bäst att understödja ett bemödande, på hvars framgång han likväl icke hade den minsta förhoppning.

I samma ögonblick som Alf rörde sig, tycktes äfven judens förstelning bruten, han påsatte hatten, som han hållit i ena handen, och med tillhjälp af den långa alpkäpp han höll i den andra, svängde han sig öfver stenblocken, bakom hvilka han stod, och var blixtnabbt uppe på den bräckliga bryggan, på hvilken han ilade fram som en ekorre.

Då han hunnit midten deraf, stannade han, vände ännu en gång för en sekund sitt bruna och grinande ansigte emot sina förföljare, som voro på endast ett par stegs afstånd ifrån stranden, och i nästa ögonblick hade han hunnit öfver.

Just då brusto de murkna stockarne, föllo ned i det hvirflande vattnet och bortfördes af strömmen i samma stund, som Alf hunnit fram och skulle sätta foten derpå.

Båda de unga männen rusade i häftigheten utan betänkande ned i det iskalla vattnet för att komma öfver till den infernaliska varelse, som på andra stranden lät höra ett torrt och hånfullt skratt, hvilket echot i skogen upprepade, och sträckte, liksom för att bevisa sin identitet med Malkolms drömmar, alla sina tio fingrar i luften för att triumferande klappa i sina knotiga händer, innan han försvann bland riset och ormbunkarne i den täta skogen på andra sidan.

Alf fann imellertid genast, att strömmen var för stark att här komma öfver; han ryckte våldsamt sin vän, som redan förlorat fotfäste, tillbaka och lät sin vanmäktiga vrede utbryta i några högljudda svenska eder och hotelser, som skällade efter den lilla mannen, förmodligen till ringa uppbyggelse för hans tyska öron.

Våta upp till midjan, flata och förargade, sågo de båda vännerna på hvarandra med villrådiga blickar. Hvad skulle man väl göra? Den hvita pierrot'n hade åter undkommit.

Ett långt stycke nedanför flöt vattnet lugnare; det skulle hafva varit lätt att der simma eller vada öfver, men huru kunna förmoda, det han ännu stod att finna i en

för dem okänd trakt, der han tydligen var hemmastadd.

Malkolm hade imellertid förlorat allt intresse för det gamla slottet, som varit resans mål, och sedan man ofvanför vattenfallet funnit ett slags bro för att komma öfver bergsströmmen och gjort en tur omkring i skogen, der de funno en hop uppriafen mossa, aska och kol efter en utsläckt eld och bitar af sönderslagna stenkärl, allt spår efter den zigenarhord, hvarom skogvaktarens hustru talat och som helt nyss tycktes hafva uppbrutit, återvände de till jägarens boställe, innan solen ännu hunnit nedom skogstopparne.

Båda voro tysta den återstående delen af vägen till Kranach. Malkolm fördjupade sig i besynnerliga spetsfundigheter för att finna öfverensstämmelse i de besynnerliga teorier han skapat sig, och i Alfs sinne stredo tvenne önsknningar om företrädet, den ena att omsider kunna lösa sitt löfte till sin vän och den andra att återse den vackra främlingen, hvars namn han ännu icke ens visste, och som, ehuru de bodde under samma tak, en sällsam otur nekat honom att ens få se eller råka. Och likväl hade hon redan, utan att han sjelf gjorde sig full reda derför, intagit ett rum i hans hjerta, som hon kanhända aldrig skulle lemna.

Solen var ännu icke fullt nedgången, då de stannade vid posthuset i Kranach för att till fots genom staden begifva sig hem

till det gamla värdshuset, och man ringde just till aftonbön, när de kommo ut ifrån gården på gatan, hållande sina hattar i hand för att icke stöta de andäktiga stadsboar, som de mötte med bara hufvuden.

— Det var en gammal förnäm dam, hvilkens lik man förde till kyrkan i morgse; det står qvar der ännu och skall först i morgon nedsättas i grafhvalfvet. Har du icke lust att gå in och se det? — sade Alf, i detsamma de passerade förbi de öppna kyrkdörrarne.

Kyrkan var nästan tom, endast ett par gamla qvinnor lågo försänkta i bön eller sömn innanför dörren, och några barn stodo framme i choret, beskådande den döda, hvilkens kista var stäld på en katafalk och locket lagdt tvärs öfver fötterna.

Den gamla damens lik var höljdt i siden och spetsar och såg ännu mera hemskt och förvandladt ut genom den färgade daggern, som föll derpå genom de målade kyrkfönstren.

— Hvilket vackert arbete! Kulorna och korset äro af agath och bilden af guld! — sade Malkolm, och böjde sig ned för att närmare betrakta det radband man lagt mellan likets sammanknäppta händer.

— Det är välsignadt af hans helighet i Rom och skall följa grefvinnan i grafven, — sade sakristanen, som gick och sysslade i biktstolarne vid altaret. — Den fromma grefvinnan har skänkt hela sin förmögenhet till kyrkan här och till klostret, som

ligger utom staden, — fortfor han, omsorgsfullt fläktande flugorna ifrån liket med en gammal vigvattensqvast.

— Hon var då mycket rik, förmodar jag? — sade Alf likgiltigt, som mera tänkte på den sköna, lefvande qvinnan, som han första gången sett här, än på den dödas frikostighet.

— Ja, hon hade ett stort gods, som kommer att tillfalla klostret, och man skall i everldeliga tider hålla messor på hennes dödsdag för hennes själs frälsning.

— Den anses då vara mycket illa fast? — inföll Alf leende.

Kyrkovaktaren såg på honom med en dum min, vände sig bort och svarade ingenting.

— Tro och öfvertro, — mumlade Malkolm, betraktande den döda, — sanning och vidskepelse, fruktan och hopp, hvem gifver dem väl sin rätta betydelse? Liksom färgspelet på stengolfvet här ifrån fönsterrutorna beror på ögats uppfattning, så bero dessa omtvistade abstraktioner på det hjerta, som upptager dem. Lyckliga gamla qvinna, hvars stela fingrar ännu i döden kunna fasthålla, hvad du i lifvet trodde på och hvars hopp kunnat hvila på några afsjungna messor. Ja, jordens barn äro sällast, ju mera de tillhöra jorden, ju fastare hon håller oss tryckt intill sig, och ju mindre den fångslade anden kan höja sig deröfver, ty ju längre kedjan är, desto tyngre är den, ju högre själen flyger, desto smärtsammare

känna vi oss skilda både ifrån himmel och jord. Vi hafva förlorat fotfästet på jorden, utan att kunna hinna himlen, — tillade han halft för sig sjelf med denna melan-
koliska blick, som gjorde hans ögon så vackra, under det han stack sin arm under Alfs och lemnade kyrkan.

XX.

— Nej, min herre, de äro ännu icke återkomna, — svarade en af uppassarne i värds-
husets förstuga, till svar på Alfs fråga efter den ryska majoren, som han sett resa till Langenau på morgonen.

— Bruka de dröja der hela dagen?

— Nej, de komma vanligen hem till middagen.

— Huru kommer det då till, att de dröja så länge i dag?

— Jag är verkligen icke i stånd att begripa det, men i alla händelser återkomma de nog i afton. Klockan är endast åtta, och vi få ett herrligt månsken.

— Det är sannt, de hafva velat undvika hettan och dammet på dagen.

— Ja, det är förmodligen orsaken till deras dröjsmål.

Gossen fläktade dammet af sina skor med servietten, som han höll öfver armen, och gick tillbaka in i matsalen, der han höll på att duka bordet för soupén.

— Hör på, Johan! — ropade Alf hastigt åt Malkolms betjent, som i detsamma gick

förbi. — Säg din herre, som redan är derinne, att jag går ut och kanske icke återkommer förr än senare.

Det hade fallit honom in att återvända samma väg de nyss kommit, ett stycke utom staden, i förhoppning att möta de väntade brunnsgästerna, en idé, som skulle kunna synas hvar och en temligen besynnerlig, men då man är kär, så har man mycket besynnerliga idéer, och det är ingenting att säga derom.

Den unge kandidaten, som icke ville gå in för att undvika en möjlig fråga af sin kamrat, borstade som hastigast dammet af sin rock och sina krusiga lockar, tryckte hatten derpå och gick ut genom porten igen med så raska och spänstiga steg, som om han icke varit ur sitt rum på hela dagen.

Det hade varit hans mening att vid fästningsvallen afvakta den unga flickans och hennes onkels återkomst, men luften var så sval och aftonrodnaden var ännu icke besegrad af skymningen, han fann det angenämare att fortsätta vägen och gick framåt ända till ett litet värdshus eller bättre krog, der Malkolm och han ofta varit inne under sina promenader.

Alf kände sig törstig, och som värden utom det vanliga ölet äfven hade thé, lemonad och isvatten att bjuda på, så gick han in, då huset låg alldeles invid vägen, och ingen kunde passera, utan att han skulle märka det.

På ena sidan af den lilla gårdsplanen, under ett par stora lönnar bredvid några bondvagnar, stod äfven en kalesch, som mycket liknade den, hvori han sett den unga flickan åka om morgonen, men Krachachs ekipager voro alla i ett temligen be-
dröfligt skick och liknade hvarandra så mycket, och dessutom var ingen anledning att tro de resande hafva stannat bland arbetarne på en ölstuga, hvarför Alf gick in, utan någon vidare tanke på den gamla vagnen utanför.

Inne i värdshussalen sutto några af de vanliga gästerna vid sina bierseidlar, och dessutom ett par landtmän, som kommit ifrån staden, der de varit inne för att sälja höns, grönsaker och kalvvar och hvilkas burvagnar stodo utanför.

Det var temligen skumt i det låga rummet, och Alf gaf icke akt på någon särskild derinne, förrän en af de närvarande sakta reste sig upp vid hans inträde och sökte smyga sig ut bakom honom. Han vände sig då om och igenkände i ögonblicket, för tredje gången denna dag, den lilla juden.

Hastigt som tanken, fattade han tag i hans rockkrage och höll honom qvar.

Det händer ganska ofta, äfven i viktigare fall, att *ändamålet* glömmes af intresse för *medlen*; och den ifver, den energi och häftighet vi utveckla under bemödandet att ernå en sak, stå ofta i ett mycket ojemnt förhållande till målets vikt;

sjelfva ansträngningarna derför och svårigheterna dervid lifva och sysselsätta oss till den grad, att det, som ifrån början var hufvudsaken, blir nästan glömdt, och medel och ändamål blifva ombytta. Liksom vildbrådets hela vigt och värde ligger i nöjet af jagten, så hade Alf nästan glömt, *hvarför* han ville fånga juden, under den ifver och det interesse, som hans många misslyckade bemödanden dervid och den lilla listiga mannens ständigt lyckade räddning uppväckt och stegrat.

Nu hade han honom då verkligen fast och blef sjelf så förbluffad öfver sin framgång, att han i första häpenheten och glädjen knappt visste, hvad han skulle företaga med honom.

— Ursäkta, min herre, ursäkta! — sade han så artigt och lugnt han förmådde, under det den förmente handelsexpediten ifrigt och med synbar förskräckelse sökte göra sig lös. — Jag har något mycket viktigt att säga er.

Denne hade imellertid blifvit alldeles blek och sökte med skallrande tänder och förtviflade åtbörder att komma ur sin rock och på detta sätt kunna befria sig.

Alf fann, att det var omöjligt att qvarhålla honom med mindre än att fatta honom om lifvet och trycka honom i sin famn.

Hela denna scen i den öppna dörren den sprattlande lilla juden och de förvånade källarkunderna, föreföll den liflige

unge läkaren imellertid så löjlig, att han mot sin vilja brast ut i skratt, under det han alltjemt höll den motsträfvige juden tryckt till sitt hjerta.

Den lilla svarta vaxdukspåse, som denne hållit under armen, hade imellertid fallit ned på golvet, och hela dess innehåll, en hop askar, burkar och små paketer, som spredo en stark lukt omkring sig, rullade omkring öfver allt till deras egares ännu ytterligare vrede och fasa.

— Men så lugna er då, min herre! Lugna er, för fan, jag ämnar icke äta upp hvarken er eller eder blanksmörja, — sade Alf, ännu skrattande, då han såg, att den arma varelsen var nära att svimma och nu hängde matt och slak som en våt handduk öfver hans armar.

— Min herre, jag begriper icke, hvarför ni kommer och skrämmer lifvet ur den stackars karlen, — sade värden, som tillika med de öfriga i rummet kommit fram till dem och nu, med sin långsamma tyska godmodighet, sökte befria juden ifrån Alfs omfamning.

— Är det mitt fel, att en menniska låter skrämma sig ifrån vettet, därför att man ber om ett samtal med honom. Man måste antingen hafva ett mycket dåligt samvete eller vara en förb... kruka, om man blir rädd för så litet.

— Det är sannt, men om man vill tala vid en person, så brukar man väl icke börja med att klämma honom som i en

vinpress. Se så, släpp honom då, ni qväfver honom ju!

— Ack, ni känner honom icke; om jag släppte honom en half aln ifrån mig, så skulle han vara försvunnen, — återtog Alf förargad och andfådd, under bemödandet att hålla den, som det tycktes, alldeles liflöse juden, — jag har i ett par månader fåfångt sökt att få tag i honom, och jag släpper honom icke nu, förrän han sagt mig, hvad jag vill veta.

— Hm, är det på det viset, så kunna ju herrarne talas vid i lugn, se så! Var vid godt mod, det skall intet ondt vederfaras er, — fortfor den beskedlige värden, sökande att uppmuntra den förvirrade juden, som ömsom tillslöt sina små kersbärsbruna ögon och ömsom tittade upp med en illparig blick, alldeles som en döende kalkon, och af hvars uppförande man omöjligt kunde begripa, om hans skrämsel var verklig eller låtsad.

— Se så, mina vänner, om jag inte kände hr Stjerne här som en hederlig ung herre, fast han kanske är något fallen för upptåg och sådant, så skulle jag aldrig tillåta detta uppträde i min bierstuga. Men nu kunna ju herrarne gå in i ett annat rum och talas vid helt vänskapligt.

Så, släpp nu hans arm, ni klämmer ihjäl honom.

Rädd, att den obegripliga varelsen verkligen skulle nedfalla afdånad, släppte Alf honom äntligen, men i samma ögon-

blick flög han upp som en spänd fjeder, gaf värden en knuff på hans runda mage och störtade på dörren med blixstens hastighet.

Lika hastigt rusade Alf efter honom, men troligen skulle han likväl hafva undkommit, om icke i samma ögonblick en af husets bastanta pigor kommit i dörren, bärande en ofantlig ost, hvarmed hon ämnade sig in i rummet; den häftiga sammanstötningen lät osten falla framför judens fötter, och Alf fick tid att å nyo fatta tag uti honom.

Den första paroxysmen af förskräckelse tycktes helt och hållet hafva förstummat honom, och han liknade en sprattlande mört, som fått en metkrok i halsen, den andra deremot satte hans tunga i en fruktansvärd fart, hvilken påminde om en kacklande gås i räfvens klor.

Aldrig i sitt lif hade Alf hört en sådan munvighet, en sådan störtsjö af bedyranden, böner, hotelser och oqvädinsord; han måste beundra det tyska språkets rikedom, hvars hela värtalighet han likväl icke förstod, och som gjorde, att han ännu en gång var nära att kikna af skratt, under det att alla de närvarande hederliga landtmännen sökte lugna sin uppretade och förskräckta landsman och medla mellan honom och Alf.

Ändtligen hade den senare lyckats försäkra dem, att han icke ämnade kröka ett hår på den resande blanksmörjsfabrikan-

tens hufvud, och fått honom med sig in i rummet bredvid, hvars dörr han låste och hvartill han stoppade nyckeln i fickan.

Väl inkommen dit, nedsatte han sin tve-tydige fånge i en gammal länstol, drog hastigt upp en pistol, laddad med litet löst krut, hvilken händelsevis legat kvar i hans rockficka, sedan han begaf sig till mötet i Frankerskogen, och stälde sig tätt framför den besegrade mannen, icke utan en hemlig fruktan, att hela den lilla hexmästarens person skulle upplösa sig som en dimma för hans ögon eller flyga upp genom taket som en ande i en fésaga.

— Om ni nu gör det minsta försök att undkomma eller nekar att gifva mig de upplysningar jag begär, så skjuter jag er för pannan utan betänkande, men om ni håller er stilla och svarar med sans och uppriktighet, så skall genom mig åtminstone intet ondt hända er, — sade Alf på svenska, för att icke förstås af de troligen utanför lyssnande tyskarne, och fixerade honom med en obestämd aning om att hela hans ytterliga rädsla och allt hans bråk och prat endast voro förställning och dolde någon listig plan till flykt, ty ehuru han var blek och darrade i hela kroppen, fanns likväl ett uttryck af klipskhet och trots i hans små tindrande ögon, som motsade hans öfriga fega hållning. — Ni vet, att vi länge sökt er, och ni bör förstå, att jag trotsar allt för att få veta sanningen; det är således inga tomma

hotelser, hvarmed jag söker skrämma er. Svvara nu, går ni in på mitt alternativ?

— Fråga mich, jack shall schware er, — hviskade juden matt och föll tillbaka emot stolen.

— Ni känner min reskamrat, eller hur? började Alf långsamt, alltjemt med pistolmyningen i jemnhöjd med judens panna.

— Ja, pustade denne, plirande med ögonen och tydligen beredd på denna fråga.

— När såg ni honom första gången?

— Åh, det var den gang, då jack låg och väntede på en liten affär fyr meine principalers räkning vid den svenske staden Uddevalla. Jack har det noch i minne. Det var näre att koste mich lifvet i det prusende haf, — sade han suckande och, som det tycktes beredd att underkasta sig det förhör som väntade honom!

— Betänk er väl! Jag frågar, när ni *första* gången såg honom, — sade Alf, höjande pistolen.

— Ack mein lieber herr! Jack pedyrer.

— Jag skall då underhjelpa ert minne. Ni var på en masquerad i Stockholm för tvenne år sedan, ni bar en hvit pierrotkostym, och ni tappade er peruk.

— Ack, mein Gott, mein Gott, das ist wahr! Jack erinnre mick detta. Men er vän herr poliskommissarien?

— Poliskommissarien! — upprepade Alf förvånad.

— Ursäkte mick, tullkommissarien kanhända!

— Tullkommissarien?

— Åh, jack ber så micket! Polisöfversten då?

— Ni är en genompiskad skälm, med edra låtsade undflykter, men tro icke, att ni skall undkomma, — sade Alf, retad af hans dumma förställning, — jag anar nästan hela sammanhanget. Ni tror er kanske oåtkomlig, men man har funnit de stulna juvelerna gömda i det rum, som ni bebott i Kranach, och jag behöfver endast återföra er dit, för att få er arresterad för denna sak, i fall jag icke föredrar att skjuta en kula genom er kala skalle, till lön för edra nedriga förföljelser emot min vän baron Schelting.

— O, himmel! — utropade juden, höjande sina händer med de olyckliga blå naglarne i luften, på sitt vanliga sätt, med en så naturlig bestörtning, att Alf ett ögonblick kände sig villrådig och med mindre häftighet fortfor:

— Kan ni väl neka till dessa djefvulska konster, och hvad är orsaken dertill? Det är en hemlighet, som ni känner och för hvilken man betalt er! Ni har följt baron Schelting öfver allt i tvenne år, ni lemna honom ingen fred!

— Nej, nej, detta är för micke! — afbröt juden, halft resande sig upp, med en min, som om han skulle hafva sväljt den kula, hvarmed Alf hotat honom, — jack skulle förfölja den ädle baronen, jack, som per Gott pevare mich fyr den herrn,

som icke vill träffa honom mer i mein leben, jack, som är unskyldig wie ein säugling, som reser här med några små prof på ett ausserordentligt liktornsplåster och den allra förträffligaste patenterede blanksmörja, jack, som . . .

Längre kom icke juden i sitt entusiastiska försvar, ty en tapetdörr bredvid honom, hvilken Alf icke observerat, sköts i det samma hastigt upp, och midt för den unga läkarens af häpnad och förtjusning stirrande ögon stod den vackra främlingen ifrån Kranach.

Juden, som i ögonblicket iakttagit den plötsliga rörelsen i Alfs ansigte och märkt sig vara obevakad, begagnade sin fördel i sekunden; han kastade sig med vighet af en katt på sidan, slog pistolen ur sin vaktares hand och rusade ut genom den öppna dörren, med en min kring sin fula mun och en hånfull blinkning i sina glittrande ögon, som rätt väl tycktes rättfärdiga Alfs tanke om hans list och lätt skulle komma en att tro, att om han icke var i komplett med den vackra flickan, hvars oväntade ankomst räddat honom, så var han i stället förbunden med hin onde sjelf.

Alf tänkte icke på att förfölja honom, ty den unga damen, som såg blek och uppörd ut, sade genast på ren och god svenska, i det hon närmade sig till honom:

— Min herre, ursäkta mig, men jag vet, att ni är min landsman och läkare, och jag ber er därför att genast komma in till

min onkel, som blifvit hastigt sjuk på vägen ifrån Langenau.

Alfs bestörtning var så stor, och så många frågor och utrop sväfvade på en gång på hans läppar, att han icke kunde framföra ett enda ord, utan stod stum och orörlig.

Den vackra flickan, som framträdte likt en uppenbarelse och låtit den hvita pierrot'n återigen komma undan, tycktes nu först märka, att hon afbrutit en något besynnerlig scen, ty hon kastade en hastig och förvånande blick på den uppspända pistolen vid Alfs fötter, drog sig derefter misstänksamt tillbaka och yttrade villrådig:

— Förlåt mig, min herre! Jag visste icke... jag tänkte icke...

— Det är jag, som måste be er förlåta, att ni blifvit vittne till ett upptråde, som jag icke nu kan förklara för er, — sade Alf, hastigt återtagande sin besinning och glömmande med ens alla planer på den flydda handelsexpeditens upphinnande.

— Var så god och för mig till er onkel! Jag har visserligen ännu inga särdeles anspråk på att kallas läkare, men jag har studerat medicin och kan möjligen göra er någon nytta.

— Min onkel mådde illa redan i Langenau, och vi dröjde därför med hemfärden, men brunnsläkaren försäkrade att ingen fara var för handen, och ansåg honom endast hafva ätit för mycket foreller till frukost; imellertid blef han sämre under vägen, och vi måste stanna här, — åter-

tog hon lugnad, under det Alf stoppade pistolen i fickan och följde henne in i rummet näst intill.

Han fann den stackars majoren liggande i en stor halmsäng med hopklämd näsa och insjunkna ögon. De små styfva gula mustascherna stodo rätt ut på hans uppdragna läppar, och tänderna voro sammanbitna.

Alf fruktade i början ett slaganfall, men lyckligtvis var det, som läkaren i Langenau sagt, endast ett anfall af indigestion. Man badade hans tinningar, höll luktsalt för hans näsa och stänkte vatten i hans ansigte, med ett ord, använde alla dessa menlösa resurser, som det lilla värdshuset kunde åstadkomma, och efter en stund qvicknade han vid; han slog upp ögonen med en frammumlad ed öfver det alltför färska ölet i Langenau och satte sig sedan upp med peruken på sned och förvirrade blickar.

En halftimme derefter var han kry och rask igen och skakade den unga läkarens hand med en värma, som om de varit gamla bekanta.

— Mycket roligt, herr kandidat, att få göra er bekantskap, sannerligen treffligt att träffa på landsmän! Mitt namn är Granatenborg, för detta major vid Elfsborgs regemente, och detta är min lilla systerdotter, det vill säga min kusins och fostersysters dotter, Sara S., fader- och moderlös stackars liten! Vi äro båda utan

andra slägtingar, och hennes mor anförtrodde henne åt mig, när hon dog. Vi hafva vistats i Kranach nära en månad, men först i går fingo vi händelsevis se edra namn i hotellets journal. Jag sade strax åt Sara: detta namn känner jag igen, jag ger mig fan på, att han sjelf eller hans far är vid småländingarne, och Sara blef lika belåten som jag att igenkänna ett svenskt namn, hon ordentligt rodnade der-vid! Hvad er reskamrat vidkommer, så trodde jag honom vara utländig. Ja, riktigt angenämt var det imellertid, man känner sig genast som vänner, när man råkas utomlands. Hm, förb-t besynnerligt, att jag icke skulle tåla det der färska ölet ofvanpå forellerna. Jag har annars den förträffligaste helsa, men jag glömde regeln: "öl på kött och vin på fisk", ser ni! Se så, nu ge vi oss af! Månen är redan uppe, om en en qvart äro vi i Kranach.

Den hederlige majoren behöfde verkligen prata en lång stund, innan Alf kunde återkomma ifrån sin obehagliga öfverraskning.

Hans första känsla af glädje att finna den sköna okända vara svenska hade nu bytts i missnöje, nästan harm, då han hörde hennes namn och fann, att hon just var den enda, som han tyckte sig icke hafva rätt att älska, då han visste, att hon ännu var föremål för Malkolms saknad och kärlek.

Det föreföll honom också, som om den vackra Sara såg mindre belåten ut än hen-

nes onkel öfver sammanträffandet med sina landsmän; och det var ju också helt naturligt, att hon skulle känna sig generad af att möjligen sammanträffa med sin forne beundrare, ehuru hon troligen icke anade, att han kände hennes kärlekshandel med Haverfield.

— Ni åker nu med oss, herr kandidat, det är godt rum på baksätet. Det är fan så skräpiga vagnar de hafva här, men imellertid så hålla de ihop ändå. Jag skulle min själ aldrig tänka på att riskera lif och lemmar i en sådan här fågelskrämma hemma i Sverige, men på resor får allting gå an, — sade gubben muttrande, under det han satte sig ned så tungt, att den gamla kaleschen tycktes skola falla i bitar.

Alf kunde naturligtvis icke motstå frestelsen att sitta midt emot den unga flickan under en hel kvarts timme, och då månen nu lyste på hennes fina ansigte och milda ögon, tyckte han, att hon såg ut som det mest förtjusande helgon, hvarom någon klosterbroder någonsin kunnat drömma.

— Jag tycker nu, att mitt bröst är betydligt bättre, och jag finner det bra instängdt och varmt i Kranach, — sade Sara hastigt, då majoren under vägen talade om deras resplan, — vi ämnade ju göra en tur genom Schweiz och Italien, och om onkel så tycker, så kunna vi resa ännu i morgon.

— Hvad, min vän? Din bestämda brunnssejour är ju ännu icke slut. Vill du lemna Langenau så hastigt?

— Ja, om onkel mår väl och icke har något deremot.

— Hm, nej! Jag är en fattig militär, ser ni, som reser på min unga slägtinges bekostnad och som hennes förmyndare och skydd och får väl därför rätta mig efter hennes vilja, — sade majoren skrattande och vände sig till Alf, — men nog tycker jag, att vi ännu kunna dröja något. Jag har här gjort en angenäm bekantskap i öfverste Zuber, som är kommandant på fästningen, en mycket hyggelig karl, med hvilken man kan få sitt lilla parti om aftnarne. Jag trives mycket bra här, och dessutom lefver man godt och billigt i Krnach: ett ypperligt öl, de delikataste skinikor och foreller och rökt tjäder, som är en verklig läckerhet. Har ni ätit rökt tjäder, hr kandidat? Det är något att försöka.

Alf bedyrade, att den rökta tjädern och allt hvad "Goldenen Wagens" matsedel hade att bjuda på, var efter hans öfvertygelse just det nyttigaste, som kunde finnas för en människa, och var fullt öfvertygad, att majoren helt visst riskerade sin helsa, ja kanske sitt lif, om han så hastigt skulle lemna den helsosamma luften i Baiern.

— Min reskamrat, baron Schelting, hvilkens helsa är mycket angripen, har funnit sig synnerligen väl här, — tillade han,

fixerande Sara helt oförmärkt bakom den kolossala kryckan af majorens stora paraply, som han höll framför sig.

— Är er vän sjuklig, min herre? — sade den unga flickan genast med en viss häftighet.

— Ja, tyvärr, han lider sedan tvenne år af en fruktansvärd hypokondri, som försvagat hans nervsystem till den grad, att jag fruktar för hans lif.

Det såg nästan ut, som om Sara blef ännu blekare i månskenet, hon lutade sig tillbaka i vagnen utan att svara, och Alf kände en pinsam oro öfver hennes tystnad, som kunde betyda både likgiltighet och rörelse.

— Ja, det är en fördömd sjukdom den der hypokondrien, den kommer helt och hållet ifrån en dålig matsmältning. Vi hade en underofficer vid regementet, en beskedlig och hederlig karl för resten, men hypokonder af bara fan och vresig och svår derigenom. Jag sade honom många gånger, att hans mage var förstörd, att han hade dålig matsmältning. För tusan, hr major, — svarade han, — det tror jag nog, det kommer deraf, att jag icke har något att smälta, och jag tror, att han sade sannt, han hade tio barn och var fattig som Job, och under dylika omständigheter så kommer hypokondrien, äfven om man vore alldeles utan mage, — sade majoren småskrattande och stack sina ben utom vagnen, ty nu var man inne på hotellets gård.

De skildes åt, men Alf utbad sig att morgonen derpå få göra sig underrättad om majorens helsa och såg dem försvinna genom korridoren till sina rum, utan att hafva hört ett enda ord från den vackra Saras mun vidare eller fått annat än en stum bugning till svar på sin afskedshelsing.

På en gång glad och nedslagen öfver den upptäckt han gjort och den bekantskap, hvarpå han så länge hoppats, gick Alf långsamt in till sig.

Malkolm var ännu uppe, då Alf kom in, och denne var ett ögonblick obeslutsam, om han skulle berätta, att den förmenta ryska damen, hvars skönhet alla berömt, var ingen annan än Malkolms otrogna älskarinna. Man hade här, som ofta är händelsen på ett hotell, förväxlat den ena nationen med den andra, och Alf hade trots sin nyfikenhet icke kommit att se i journalen, der majorens namn i alla händelser skulle varit honom fullkomligt främmande.

Efter något besinnande trodde han sig handla klokast, då han lemnade Malkolm i okunnighet om sin nya bekantskap, tills han fått visshet om hennes närvarande känslor för sin afskedade tillbedjare; deremot berättade han utförligt om den oväntade tillfällighet, som ännu en gång fört den hvita pierrot'n i hans närhet, och att resultatet af detta möte var Alfs nästan bestämda öfvertygelse om den harhertade handelsbetjentens oskuld.

Det föreföll honom omöjligt, att denna människa skulle kunna spela en dylik komedi, och att den arma karlen, på hvars samvete troligen låg en hel hög af handelsknep och bedrägerier, visst icke såg ut att hafva de mörka och vidsträckta planer, som Alf misstänkt.

— Nå väl, du ser nu, att jag har rätt. Han kan ingenting säga dig, därför att han sjelf ingenting vet, — sade Malkolm, då Alf slutat sin berättelse.

— Men hvarför finna vi honom då ständigt i vår närhet, hvarför ser du honom vid din säng, hvarför utöfvar han denna besynnerliga döfvande verkan på dina sinnen, hvarför kan du icke bestämma, om du drömmer eller verkligen är vaken, och hvarför lider du af detta tillstånd, så att din helsa blir förstörd, hvarför allt detta? Om jag hos originalet till den bild du ser icke skall finna förklaringen häröfver, hvar skall jag då finna den? — sade Alf tröstlös.

— Det finnes saker, som icke kunna förklaras, du får underkasta dig denna sanning. Har du icke hört berättelser om vampyrer och gengångare, om fruktansvärda väsenden, som låna vissa människors skepnad, ofta våra aflidna vänners skugga, för att plåga och förvirra oss så mycket mera, har du icke hört talas om dubbelmänniskor, om att man sett sig sjelf? Hvad äro alla dessa visioner annat än fiendtliga väsenden, afgrundslika dimbilder, som icke kunna förklaras.

— Det är en rubbad hjernas fantasier, en oordning i det hemlighetsfulla och komplicerade maskineri, som ännu icke förmått att för menniskoanden definiera sin egen existens, en psykisk gåta, om du så vill. Men jag erkänner aldrig...

— Hör, vet du hvad, Alf, det förefaller mig, som vi i grunden tänkte precis detsamma, vi nyttja endast olika uttryck för att komma till samma slutledning; båda innesluta vi, när allt kommer omkring, världen med alla dess fenomen inom vår egen hjernskål, derifrån utgår allt, och dit återvänder allt, för så vidt som *allt* är summan af våra sensationer.

— Malkolm, minnes du den franska konungens bekanta yttrande: "staten, det är jag." Du ansåg detta uttryck såsom den yttersta konsekvensen af en förstockad egoism, men i sanning det förekommer mig, som du i detta ögonblick öfverträffade den kungliga egenkärleken, — sade Alf leende.

— Du missförstår mig. Jag är i detta ögonblick så långt ifrån kärlek till min egen person, att den icke ens existerar för mig annat än såsom ett slags hypotes, en utgångspunkt för mina iakttagelser, ett medium mellan intet och allt, mellan döden och lifvet, en brännpunkt, der alla de möjliga förnimmelserna mötas, ingenting annat och jag hoppas att en gång komma derhän i fullkomlig afsöndring ifrån mig sjelf såsom menniska, att af

hela min varelse ingenting annat återstår än reflexionsförmågan.

— I detta fall vore du i sanning förtjusande och afundsvärd, ty du liknade då dessa afskyvärda glaskulor, hvilka man ställer ut i ingen annan afsigt som det tyckes, än att karrikera allt omkring sig. Jag skulle hellre vilja begrafva dig, ty inser du icke, att Malkolm Schelting då vore död, han funnes icke i den stund, då han icke längre eger en gudomlig ande, som beriktigar hans reflexioner, ett hjerta, som älskar, som glädes och lider.

— Ah, tala icke med mig om hjertat! Inser icke du i din ordning, att alla mina filosofemer äro raketer uppkastade för att öfverrösta hjertats verop? — sade Malkolm med ett hastigt och ofrivilligt uttryck af smärta.

— Jo, jag inser det mer än väl, men jag önskade, att du ville göra detta hjerta rättvisa, i stället för att trampa det under fötterna, och finna, att det ligger mera storhet i det menkliga lidandet, mera gudomlighet i alla våra svagheter än i den klumpiga, oformliga afgud af känslolös uppfattning, som du vill resa inom dig, att vår resignation är mera sublim än vårt trots och i synnerhet tusen gånger lyckligare. Det ena höjer oss till himlen — denna himmel må nu vara en chimèr eller ej — då det andra endast gör oss till en förtorkad och tillhårdnad lerklump, som i alla

händelser ändå till slut skall smälta, för att formas om.

XXI.

Klockan slog tolf i Kranachs gamla kyrktorn, och dess uråldriga och egendomliga klockspel, som vid denna timme med orubb- lig noggrannhet i ett par sekler upprepat sin enformiga melodi, hade nyss för- klingat.

Alf hade på de sista veckorna vant sig att kunna lefva nästan utan sömn; han sof knappt en timme hvarje natt, och denna föreföll det honom mindre svårt än vanligt att hålla sig vaken, ty tanken på den vackra Saras tystnad, då han talade om sin väns sjukdom, och hennes rörelse vid hans åsyn på morgonen — ty den stackars unga man- nen insåg nu alltför väl, att det var Malkolm och icke han, som varit orsaken till färg- skiftningen på hennes fina kind — syssel- satte alltför mycket hans sinne.

Månen sken in genom fönstret i hans rum, och i dess ljus vandrade han ljud- löst fram och åter på golvet, med hjertat för första gången uppfyllt af bittra känslor emot det oblida öde, som låtit honom älska en kvinna, hvilken kauske icke var värd hvarken hans eller Malkolms saknad.

En tår stal sig fram i den unga kandi- datens öga, hans läpp darrade ett ögon- blick af smärta, men i det nästa stannade han lugn och småleende vid fönstret och

såg ut öfver de gamla besynnerliga husen i staden och den djupblå himlen, hvars alla stjernor voro fördunklade af den klara fullmånens ljus.

Det gifves verkligen, ehuru de äro sällsynta, vissa privilegierade naturer, och till dessa hörde Alf Stjerne, hvilkas mjukhet i sinnet, hvilkas milda och barnsliga själ icke ger smärtan något fäste.

De älska varmt och innerligt, men utan passion, och fatta icke ens betydelsen af hatet, de lida, men utan bitterhet och förtviflan, och vredgas ett ögonblick endast genom en blixtnabb hetta i blodet, som är afkyld, nästan innan den hunnit visa sig. De känna hvarken lidelsernas stormar eller de frätande samvetsaggens qual; befriade ifrån frestelsernas glöd, känna de glädjen såsom sin naturliga lifsluft och pligtens bud såsom ett skyddande hägn kring sitt rena och lugna hjerta; religionens alla fromma föreskrifter äro liksom echon af deras egen själ, och om de icke vinna någon martyrkrona genom försakelse och lidande, så är det därför, att de icke finna någon fiende att besegra.

Lyckliga varelsor, som liksom Balder och Achilles hafva fått skyddsbref af hela naturen.

En timme förgick. Alf var trött af dagens långa promenad och kastade sig fullt klädd på sängen, öfvertygad, att sömnen likväl icke skulle besegra honom.

Strax vid vägen, mellan Kranach och

det lilla värdshuset, der Alf för ett par timmar sedan återfunnit både den tvetydiga handelsbetjenten och den vackra Sara, stodo i detta ögonblick tvenne personer, som också lyssnade till de små klockornas pinglande i tornet vid midnattstimmen.

De ljödo så klart genom nattluften, och månen sken så mildt öfver det porlande vattnet i rännen bredvid vägen, men likväl var det alls icke nattens skönhet, som sysselsatte de båda vandrarnes sinnen, det fann man strax af det första ord de vexlade, då de nu närmade sig kanten af den öde och tomma vägen, der ingen lefvande varelse syntes vid denna tid på dygnet.

Den ena af dessa båda var en ung gosse om tretton eller fjorton år, med en hy så mörkbrun som den mogna kastaniens skal, ett hår så svart som kajornas fjedrar der uppe i fästningstornet och ögon mer qvicka och gnistrande än lysmaskarne på hasselbuskarnes blad bredvid honom.

Han var klädd i ett par alldeles för korta och för trånga rödrandiga byxor, som temligen snedt och ofullständigt uppehölls af ett enda eldrödt hängsle, som lyste bjert i månskenet emot den hvita, temligen rena skjortan, som för öfrigt utgjorde hela hans kostym, utom en liten besynnerlig, toppig svart mössa, som hängde i nacken öfver hans långa lockar, på ett oförklarligt sätt trotsande tyngdagens bud.

Den andra, som tycktes vara fyrtio år hade en svart bredskyggig hatt, neddragen

öfver pannan, och en kort rund kapp öfver axlarne, som endast lemnade hans smala ben i snygga bruna damasker och hans platta fötter, i skor med stålspännen, synliga.

Gossen hade redan hoppat ned i rännilen, som flöt framför dem, och gick några steg framåt, plaskande i vattnet med sina bara välformade fötter, under det han väntade, att hans följeslagare skulle klifva öfver upp på vägen.

Denne hade imellertid stannat, liksom obeslutsam, mellan buskarne, hvarifrån de framkommit. Han såg sig omkring, generad, som det tycktes, af månlysets klarhet, ty han tog ännu ett steg baklänges, slog upp kappan, liksom han funnit den för varm i den ljumma sommarnatten, och aftog sin hatt, inom hvars foder han tycktes söka efter något, som han der hade förvaradt.

Månen sken nu imellertid på hans bara hufvud och upplyste de originella dragen af den lilla tyska juden, som för några timmar sedan så lyckligt undkommit Alfs inquisitoriska förhör.

Han hade äfven nu, liksom då Alf såg honom i Frankerskogen, en min af bekymmersamt allvar, som likväl icke öfverensstämde med den irrande och listiga blicken i hans ögon. Man skulle kunna säga, att detta ansigtes egentliga fulhet bestod i dess stridande och sällsamma uttryck, dess besynnerliga disharmoni. Om man dömde

af hans ögon, så fann man honom hemlighetsfull, slug och elak, och om man såg på dragen kring hans mun, så var man färdig att skratta åt den bedröfliga min af enfald och ängslan der fanns.

— Hör på, Mika, vänta ett ögonblick! — ropade den lille mannen i kappan med dämpad röst åt gossen, som redan kommit ett godt stycke framför honom.

— Kom hit! Det är alltid bäst att undvika den rätta vägen, då det är möjligt, — tillade han, uttalande dermed en besynnerlig grundsats för sin unge kamrat.

— Vi kunna gerna hålla oss i skuggan här så länge, klockan är knappt öfver midnatt, och du kan icke förr än åtta timmar härefter komma in på postkontoret.

Gossen stannade och mumlade någonting på ett besynnerligt språk, som tycktes vara en godtycklig sammanblandning af alla möjliga munarter i "das grosse Vaterland", och båda fortsatte sin väg helt tysta, på sidan af vägen, under det den unge zigenaren — ty man kunde icke misstaga sig om den race han tillhörde — under gåendet roade sig att, med sorglöst behag och utomordentlig skicklighet, kasta och uppfånga ett halft dussin små tennkolor, hvilka blänkte i månskenet som ett glittrande fyrverkeri omkring hans bruna ansigte.

Nu hade de hunnit fram till höjden på sidan om stadsmuren, der den gamla fästningen reste sitt torn och sina skrofliga

sidor, hvarpå murgröna och långa refvor af vild humle hängde som yfviga fjäderbuskar i remnorna.

— Se så, nu skiljas vi åt, — sade juden hastigt och hviskande, i detsamma klockan slog ett i kyrktornet.

Gossen stannade, stoppade ned sina kulor i något veck af sina kläder och stälde sig med hufvudet lutadt på sned i en uppmärksam ställning framför sin följeslagare.

— Du minnes ju hvad jag sagt. Om du får något bref till Samuel Meyerkopf, så förvarar du det noggrannt och visar det för ingen, i fall vi icke skulle råkas, såsom vi öfverenskommit.

— Men ni återkommer ju innan dagningen?

— Ja, jag hoppas det, men saker kunna inträffa, som hindra mig, du beger dig då tillbaka till horden, och jag uppsöker er i Hauptmoorwald, hvarifrån ni icke bör aflägsna er, förrän månen kommit i nedan; har jag då ännu icke träffat er, så lemna du brefvet till Majthiny, som gömmer det, jag har då troligen råkat i någon olycka, och Majthiny gör hvad han finner för godt.

— Och jag kan nu sofva i lugn, tills solen gått upp? — sade gossen, som tycktes mycket likgiltig för sin kamrats möjliga öde.

— Ja, ty, som jag sagt, kontoret öppnas icke förr; här har du det brefvet, som du skall lemna, det är frankeradt.

Adressen på detta bref, hvilket juden uppmärksamt betraktade i månljuset, innan han lemnade det ifrån sig, lydde så här: Lord Astley Haverfield, esq. London, Chesterfieldstreet n:r . . .

— Och vid östra hörnet af muren väntar jag er? — återtog Mika.

— Ja, du känner stället, bakom de nedrasade stenarne i hålet; ingen skall se dig der, och om man också skulle se dig, så gör det ingenting; det är endast jag som icke vågar visa mig i trakten, jag är der i dagningen, innan du ännu vaknat. Se här har du tvenne vackra gulden, och då jag återkommer, skall du få ännu fyra, som jag lofvat dig, om du uträttar ditt uppdrag riktigt.

— Åh lita ni på Mika; jag är väl intet barn, det der kunde hvarje bondunge verkställa.

— Ja, men brefvet är viktigt.

— Jag sväljer det förr, än jag lemnar det ifrån mig, var säker derpå! — sade gossen stolt och tittade uppåt vallen, der skyldtvakten på fästningsmuren skred fram och åter som en skugga.

— Det hoppas jag, du icke skall behöfva, det är endast för mig och den, som skrifvit detsamma det är af vigt; godt att äfven någon annan funnes, för hvilken det egde värde, jag skulle då icke behöfva vänta derpå, — tillade juden sakta för sig sjelf, under det gossen sprang uppåt vallen.

— Skall jag väl lyckas? Den fördömda svensken är vaksam och stark som en bandhund, jag vill icke ännu en gång råka i hans klor. Om hon icke funnit och gömt det åt mig, så...

Hans afbrutna och osammanhängande monolog tystnade alldeles, ty nu smög han sig in på Kranachs tomma och tysta gator.

— — — — —

— — — — —

Det föreföll Alf, som om endast ett par minuter förgått, sedan han lade sig ned, han tyckte sig ännu höra återljudet af klockan, som slog ett, och hans ögon tycktes honom aldrig varit slutna, då ljudet af en tung suck nådde hans öra, och han sprang upp förvånad och yrvaken.

Med förvåning fann han, att det redan började dagas. Han måtte således likväl hafva somnat in, och då han tyst och varsamt gick in i Malkolms rum, fann han denne sittande på sin säng, blek som ett lik och insvept i sin långa nattrock med hufvudet lutadt i händerna.

— Hur är det Malkolm, du är vaken, hvad har händt? — ropade han orolig.

Han fick imellertid intet svar, och då han kom fram till honom, fann han sin vän i detta besynnerliga nervösa tillstånd, som gäckade alla hans slutledningar och gjorde honom tröstlös.

— Hur i himlens namn befinner du dig? Svvara mig då! jag ber dig.

— Jag uthårdar icke längre, jag kän-

ner, att mina krafter äro slut, jag blir fullkomligt vansinnig, om jag icke redan är det, — svarade denne häftigt och reste sig upp, men sjönk i detsamma ned tillbaka på kudden liksom afsvimmad.

Alf förbannade sin olyckliga sömn, ty den eviga papperslappen på bordet bredvid sängen gjorde alla frågor onödiga. Knappt hade den arme unge mannen tillslutit sina ögon ett par timmar, innan han fann detta afskyvärda bevis på deras fiendes vaksamhet och ständiga närvaro.

Han kände sig nästan färdig att dela Malkolms vidskepelse, och i verkligt raseri tog han den förhatliga lappen för att söndersmula den under sina fötter.

Den starka lukten af kreosot och laven-
delolja i en vedervärdig förening, hvarmed papperet var liksom genomdränkt, hejdade honom ett ögonblick, han påminde sig genast, att judens kläder, då han höll honom tryckt intill sig qvällen förut på värdshuset, hade luktat på samma sätt, förmodligen af de prof på hans varor, hvilka han har på sig.

Han vände om papperet: det var en del af ett lotteriprogram, alldeles lika med det som juden lemnat honom själf på balen, det var på baksidan häraf man skrifvit, och således ännu ett bevis på judens identitet med den förhatliga nattvandrararen, oaktadt Alf för endast några timmar sedan ansett honom oskyldig. Han påminde sig hans hånfulla triumferande blick, då

han försvann genom dörren, och stampande i golfvet af harm, utropade han förtviflad:

— Malkolm, det är jag som är orsak till detta! Kan du förlåta min sömnlöshet? Du ser, att jag icke kan uppfylla mitt löfte, om du icke tillåter mig att taga Johan till hjälp. Om vi äro två, så vaka vi hvar sin natt, och han skall icke undkomma oss. Men hvad är detta? — afbröt han förundrad, då han i detsamma trampade på något hårdt och upptog ett slags stor perla eller glaskula ifrån golfvet och nu först märkte, att Malkolms täcke äfven var öfversålladt med dylika.

— Säg Malkolm, hvarifrån komma dessa?

— Från grafven, eller snarare från afgrunden, — sade Malkolm med hes röst och brast i detsamma ut i ett torrt och hemskt skratt, som isade blodet i Alfs ådror.

— Sansa dig Malkolm! Anlita hela din kraft, betänk, att ditt förnuft i detta ögonblick kanhända beror på styrkan af din egen vilja! Tala, berätta mig allt hvad du drömt eller erfarit. Orden välta en del af tankens tyngd ifrån vår själ, det vet du ju.

— Du har rätt, jag vill ännu icke gifva mig besegrad. Jag vill ännu kämpa för den flyende gnista af redighet och förstånd, som återstår mig, — sade Malkolm lugnare och satte sig ned.

— Du frågar, hvad jag sett, ingenting annat än den vanliga synen, den grinande hvita pierrot'n stående vid min säng, upprepar sin enförmiga fras, regelmässigt och afmätt liksom några takter af en speldosa, och slutligen böjande sig ned emot mig. Du vet, att den sällsamma obegripliga fasa, som jag finner oförklarlig och nästan löjlig, sedan jag vaknat och sansat mig, alltid i detta ögonblick hunnit sin höjd, den bryter min förlamning och den trolldom, som beherrsakar mig, så att jag vaknar och återfinner mig sjelf, men i natt inträffade icke detta, synen fortfar, jag kände hans stela och kalla fingrar omfatta mina egna, Pierrot's hvita masque förvandlades till det blåbleka ansigtet af den gamla döda grefvinnan, som vi sågo i kyrkan i sin kista i går. Jag tyckte, att hon lindade det radband hon höll, och hvars skönhet vi båda anmärkte, omkring min handled så hårdt, att handen domnade dervid, och först då vaknade jag i det tillstånd du såg mig. Nå väl, min hand var verkligen domnad, och radbandet satt lindadt deromkring. Ännu rysande af den förfärliga ångest jag känt och knappt vetande om jag ännu var befriad ifrån sömnens och mörkrets demoner, sönderslet jag snodden, och perlorna rullade omkring.

Malkolm tystnade och satt orörlig ett par minuter, darrande af den rörelse, som minnet af hans paniska fasa uppväckt, och

Alf ur stånd att finna en rimlig gissning eller få en förnuftig tanke om saken, samlade mekaniskt upp kulorna och det lilla krucifixet, som han fullkomligt väl igenkände som detsamma han sett i likkistan mellan den dödas händer.

— Utan denna papperslapp och dessa perlor voro alltsammans en vanlig dröm utan betydelse, men nu... — mumlade han förtviflad.

— Kasta ut detta afskyvärda bländverk genom fönstret! Mitt förnuft förvirras, då jag ser det, — sade Malkolm rysande, när Alf tankfull höll de hopsamlade perlorna i handen, och delande hans känslor, slungade denne dem långt ut öfver hustaken, der de smattrande nedföllu söndersplittrade och förskräckte de uppväckta stararne och sparfvarne, som qvittrande tittade ut ur sina bon i den tidiga morgongryningen.

Det föreföll honom imellertid motbjudande att låta korset med den heliga bilden följa med, och han gömde det därför, utan att Malkolm märkte det.

— Låt oss gå ut! Jag måste komma i fria luften, om jag skall kunna afskaka den domning, jag ännu känner, — sade Malkolm och afkastade nattrocken för att kläda sig.

Fem minuter derefter gingo de båda ut genom porten till det gamla dystra hotellet, der alla ännu voro försänkta i sömn. Solen var ännu icke uppstigen, och helt mekaniskt togo de vägen genom de tysta ga-

torna ut genom staden till Malkolms favoritplats, den gröna och skuggiga fästningsvallen.

Der ute i det mjuka, daggiga gräset kastade Malkom sig ned, hans blekhet försvann så småningom, hans häftiga, sprittande pulsslag lugnades, nattens tunga och kvalfulla töckenbilder försvunno, hans heta och tunga ögonlock slötos, och han somnade lugnt som ett barn, under det akacierna och lindarne skakade sina blommor öfver hans panna.

Alf lyssnade en stund till hans jemna andedrägt, men äfven han kände sig slutligen frestad att somna, och nedanför vallen fanns en liten källa, hvars friska och klara vatten med oemotståndlig makt lockade honom såsom den angenämaste förfriskning för hans dufna sinnen.

Han steg sakta upp och smög sig lätt och ljudlöst utför sluttningen, allt imellanåt blickande tillbaka på sin sofvande kamrat.

En och annan vaknad fågel qvittrade i albuskarne på den våta marken omkring källsprånget der nere, men kajorna lågo ännu orörliga i sina bon i tornspringorna, och skyldtvakten stod halfsofvande inkrupen i sin kur. Ingen människa syntes till, nedanför låg den tysta och sofvande staden, höljd i morgonens hvita töcken, framför syntes de små landthusen strödda på fältet med Frankerskogen till bakgrund, och öfver alltsammans låg den molnfria himlen, som rodnade i öster och aftecknade allt skar-

pare konturerna af fästningens torn och murar bakom honom.

En grupp af al- och häggbuskar omgaf den sönderfallna stenbassinen, som inneslöt vattnet, och då Alf kommit ned och böjde undan dessa buskar, varsamt klifvande på stenarne, för att icke blifva våt, studsade han vid den oväntade åsynen af en karl, som låg på knä vid kanten af källan och drack ur sin hatt.

I samma ögonblick reste mannen sig upp, och Alf såg midt framför sig den hvita pierrot'n, nattens fasa och föremålet för hans koncentrerade förbittring och nyfikenhet.

Dennes öfverraskning tycktes vara lika stor som hans egen, ty han rörde sig icke ur stället och stod alldeles förstenad, med uppspärrade ögon och darrande knän, en bild af den häftigaste förskräckelse.

Alf gnuggade sina ögon, han trodde sig nästan drömma eller villas af de lifliga tankar, som allt sedan hans uppvaknande sysselsatt honom, men i nästa ögonblick ryckte han sin långa sidenhalsduk af sig, kastade den som en snara om judens hals och utropade, öfvervåldigad af harm och glädje på samma gång.

— Så finner jag dig då verkligen, din eländige gyckelmakare och skurk, och denna gång skall du åtminstone icke undkomma!

— Hvad vill ni mig? Ämnar ni mörda mig? — pustade den lille handelsbetjenten, som vid Alfs häftiga ryckning fallit omkull på de hala och slippriga stenarne, der

han stod, med benen i vattnet och sitt dödsbleka ansigte framför den förbittrade unge mannens fötter.

— Ja, var säker, att jag är i stånd der-till, till straff för dina nedriga konster. Tänk på denna natt, på allt det onda du gjort, och jag tycker, du har väl förtjent döden, om du icke genast förklarar allt och säger mig sanningen!

Juden, som ännu hade en smula luft i behåll, uppgaf ett svagt rop och hviftade med ena handen i luften, för att möjligen blifva bemärkt af skyldtvakten på muren, under det han med den andra i förtviflan sökte lossa snaran kring sin hals.

— Akta er, gör intet försök att ropa eller undkomma, ty i detta fall är ni död! — sade Alf häftigt och kort, uppeldad af mannens motstånd.

— Men min Gud, hvad är det då ni vill veta? — stammade denne nästan half-qväfd och ömfattade krampaktigt med sina långa fingrar Alfs händer.

— Hvad jag vill veta? Tycker ni er hafva tid att fråga detta? Nå väl, hvarför förföljer ni min olycklige vän och söker beröfva honom förståndet genom edra konster? Hvad är er afsigt, ert mål? Är denna lord Haverfield er medbrottsling? Hvarför sköt han på er i Frankerskogen? Hvad har ni för gemensamt med honom? Har man betalt er för att tiga? Nå väl, vi betala er ännu mera, för att ni skall tala.

Den lille mannen ryckte till, likasom han fått ett slag i ansigtet, vid hvarje af de häftiga och brådstörtade frågor, som Alf uttalade, och såg sig omkring med sina blodsprängda ögon, likasom han ville söka en sista möjliga undflykt. Allt var imellertid tyst omkring honom, ingen människa fanns der, och de voro dessutom fullkomligt dolda af buskarne; källan var förfallen och begagnades aldrig, det var icke troligt, att någon skulle komma dit, minst vid denna timme, och i judens ansigte läste man hans misströstan.

— Ni svarar icke, och ni bör likväl kunna se, att jag icke skämtar — återtog Alf, som släpade honom med sig ifrån vattnet och längre in mellan alarne, der ingen skulle kunna upptäcka dem.

— Nå väl, jag skall säga er allt — hviskade juden, som knappt kunde hörbart uttala dessa ord — men ni qväfver mig ju! Huru skall jag kunna tala?

— Se så, tala nu, men skynda er! Om jag hör någon komma, innan jag känner hemligheten af er infernaliska makt, så drar jag till snaran om er hals och lemnar er här — sade Alf, som, med halsdukens båda ändar lindade omkring handlofven, hade ställt sig tvärs öfver den af skrämsel nästan halfdöda juden, hvilken, nu bragt till det yttersta och utan hopp om räddning, reste sig upp på armbågen och hviskade något i hans öra.

Intet löf rörde sig, intet ljud hördes i

den lugna och stilla luften, och likväl skulle äfven det skarpaste öra i grannskapet icke kunnat uppfatta ett ord af den lilla mannens aftvungna bekännelse.

Alf ryckte imellertid till vid hans första ord, som om det varit ett pistolskott, man afskjutit tätt vid hans öra, och rodnaden kom och försvann på hans kind, under det han lyssnade med en så liflig uppmärksamhet och förvåning, att juden tycktes ännu en gång kunnat undkomma.

Hela denna scen hade icke upptagit flera minuter, än att solen, som, då Alf gick ned till källan, endast färgade den yttersta spetsen af fästningstornets spira, nu, då han vände tillbaka, hunnit öfver horisonten och med sina första blodröda strålar öfvergöt hela den gamla grå stenmassan der uppe på höjden.

Nattens töcken veko undan, dagens ljus sken på den lilla källans glittrande vatten, och dess strålar tycktes hafva jagat de båda skuggorna på flykten, som, nyss uppfyllda af häftiga och mörka lidelser, kämpat i morgongryningen; der fanns ingen lefvande varelse mera, och trastarne och bofinkarne kommo ned för att dricka och göra sin morgontoilett mellan de mossiga stenarne, utan fruktan att blifva störda.

Nu satt den unge läkaren åter hos sin sofvande vän, men af hans utseende skulle man kunnat tro, att han, i stället att hafva funnit lösningen af den gåta, som så länge sysselsatt honom, endast fått ännu en att

grubbla på. Det uttryck af oro och harm, som legat på hans panna, då han smög sig ned till källan, hade nu förbytt i ett nästan ännu tyngre moln af djup och allvarlig tankfullhet. I hans förut så glada och nästan barnsliga ögon låg mera manlig kraft och lugn beslutsamhet än förut, och dessa tio minuter, som förgått, tycktes i hans ansigte hafva verkat såsom nästan lika många år.

Aldrig hade kontrasten mellan natt och dag, verkan af ljus och mörker synts honom mera bjert än nu i denna soliga, friska morgon.

Det föreföll honom, som om det klumpiga gamla huset, der de bodde, med sina mörka rum, sina gallerfönster, sin lilla instängda gård och sina långa, dunkla korridorer, vore nattens enskilda egendom och tillhörighet, som om det borde försvinna för solljuset likasom den hvita pierrot's spökbild, och han började nästan fatta Malcolms föreställning om mörkrets djupa och hemska hemligheter och dess fruktansvärda makt öfver människans sinne.

Klockan ringde i kyrkans spetsiga torn, arbetsfolket gick ut ur staden, skrattande och pratande, med blomsterprydda hattar, flickorna med sina gräskorgar, karlarne med yxor eller timmerhakar, utbytande helsningar med landtfolket, som med sina höns och grisar, smör och grönsaker kommo till torget. Öfver hela den tafla han hade framför sig låg det strålande klara

solljuset, hvaraf hela dess lif och färg berodde, och det föreföll honom, som ville han hänga sig fast vid dessa strålar, för att ständigt qvarhålla dem på sitt ansigte och i sin själ, ty sömnen och mörkret syntes honom denna morgon som en hemlighetsfull fasa.

Då Malkolm ändtligen vaknade, stärkt och lifvad, var klockan åtta; just lagom att komma hem till frukosttiden i hotellet. Sömnen här under träden hade låtit honom glömma första delen af nattens obehag, och han sade leende, i det han räckte Alf handen:

— Jag finner, att jag redan är egoistisk som en giktsjuk gubbe. Du står icke längre ut att vara sjukvaktare, Alf; du är blek och allvarsam som en vakmadam. Detta måste upphöra. Du får icke längre förstöra dig på detta sätt.

— Nej, isynnerhet som jag hittills icke det minsta kunnat gagna dig. Jag vill nu ändra regim med min patient.

— Nåväl, låt höra!

— Jag har ett förslag att göra dig, Malkolm.

— Hviket då? Du har ett så besynnerligt utseende, Alf, du är väl icke sjuk?

— Nej, långt derifrån, jag har aldrig mått bättre, men — jag måste lemna dig.

— Lemna mig! Är du tokig? Dock nej, det är jag som är det. Jag kan icke undra derpå; du är uppledsen, uttröttad af det värf du åtagit dig.

— Hör på, Malkolm, jag är säker, att du icke tror hvad du nu säger; jag behöfver därför icke spilla ord på att motsäga dig.

— Men hvarför vill du då lemna mig? Hvad menar du dermed?

— Det är min pligt. Det blir dessutom endast på en kort tid, hoppas jag, och icke förr än ett par dagar härefter.

— Jag förstår dig icke.

— Jag skall sedan förklara mig för dig. Tro imellertid icke, att jag återtager ett enda ord af det löfte jag gifvit dig, tvärtom jag förnyar det och jag skall hålla detsamma, men jag tror mig hittills hafva misstagit mig om sättet därför. Låt oss imellertid icke mera tala härom för närvarande, du skall blifva nöjd med mig, Malkolm! Se så, jag tycker mig höra frukostklockan i hotellet ända hit, och jag känner mig förskräckligt hungring.

XXII.

— God morgon, herr kandidat! Jag är frisk och kry som en ekorre i dag! — sade majoren ett par timmar derefter, då Alf infann sig hos honom.

Den unge läkaren hade undanskjutit morgonens händelser till bakgrunden af sin själ, betvungit de tankar de väckt och återtagit sitt vanliga sätt och sitt glada utseende, men imellertid hade de lemnat en

skugga af allvar i hans ögon, som klädde honom rätt väl.

— Sara är icke uppstigen ännu, — fortfor majoren. — Stackars liten, hon hade ett anfall af svaghet eller illamående, sedan vi skilts åt i går qväll. Hon föll i en högst besynnerlig nervös gråt, som jag fick se, då jag helt oväntadt kom in i hennes rum. Jag har aldrig märkt, att hon varit besvärad af något dylikt. Jag lofvade visserligen att icke nämna det för er, men dylika löften håller man icke. Nu kan ni just vara så god och komma igen eller, kanske ännu bättre, dröja här, tills hon kommer ut, och ordinera något stärkande för henne, det behöfver hon verkligen. Hon var riktigt nervös och besynnerlig hela dagen i går; jag förstår icke hvad som går åt henne.

— Kanhända något själslidande. Unga damer äro mycket lättrörda, — sade Alf tvekande.

— Ja, ser ni, efter ni är läkare, så kan jag gerna tala uppriktigt med er. Saken är den, att hon för ett par år sedan gick och förälskade sig i en dålig karl, en skurk, som, sedan han genom ett lättsinnigt uppförande skadat hennes rykte, helt ogeneradt gick och gifte sig med en annan eller åtminstone lemnade henne helt hastigt, utan att göra allvar af saken, efter hvad jag hört, ty hon har naturligtvis aldrig själf talat med mig derom, men imellertid sörjde hon deröfver, så att hennes helsa blef klen,

och läkaren föreslog en resa och brunnsdrickning för att förströ henne. Det der är tyvärr en mycket vanlig historia. Jag fruktar imellertid, att hon ännu älskar den der göken, ty hon har afslagit ganska passande och förmånliga giftermålsanbud. Sådana äro qvinnorna, herr kandidat, de hederliga och allvarliga karlarne förbise de, men för en egoist, en skojare gå de och gräma sig hela sitt lif igenom och blifva först bleka och magra och sedan vresiga och gamla, bittra som slånbär och kantiga och skrangliga som getter. Allt detta har jag sagt Sara, men hvad hjälper det?

Majoren ruskade på hufvudet med en djupsinnig min och gick att sätta sin utrökta tobakspipa i en vrå.

Alf höjde deltagande på axlarna och antog ett utseende, som skulle betyda, att han till alla delar gillade majorens åsigt och beundrade hans vishet.

— Nu går jag ned och äter litet frukost vid tabled'hote'n. Jag har ännu icke fått mer än en kopp thé på morgonqvisten, som kandidaten anbefalde mig att dricka, och det har gjort mig rätt sugen. Jag kan icke tro, att en kotlett och ett glas öl kan skada, eller huru? Sara kommer säkert strax. Tag imellertid en bok, jag skall skynda mig tillbaka så fort som möjligt.

— För all del, herr major, genera er inte! Det är mycket ohelsosamt att äta för häftigt. Jag skall med nöje vänta här

hela dagen, — sade Alf af uppriktigt hjerta, då gubben försvann genom dörren.

Förtjust åt den lyckliga händelse, som äntligen uppfylde hans länge närda önskan att råka den vackra Sara ensam, satte Alf sig ned och försökte verkligen att läsa. Först fick han tag i ett häfte af "Krigsvetenskapsakademiens handlingar" för år 1808 och sedan en "Vägledning i handgevärsexercis", men som båda dessa litterära vishetsprof syntes honom något kärfva, så stannade hans val på en tysk ordbok i majorens lilla resebibliotek, som låg i en hög på bordet, hvilken han höll upp och nedvänd framför sig, under det han i tankarna stälde ett tal till den unga flickan, som nästan lockade tårarne i hans egna ögon, och som ännu icke var slut, då hon äntligen visade sig i dörren.

Ack, min Gud, hvad Alf fann henne vacker i sin fina, hvita morgondrägt och denna rosenfärgade, ljufva friskhet, som sömnen lemnat kvar öfver hennes ansigte! Huru var det väl möjligt att sammanställa denna mjuka förtjusande varelse med tanken på "slånbar och getter", på "ålderdom och skranglighet" och allt hvad majoren upprepat?

"Nej, öfver denna sköna qvinna hade tiden ingen makt, Sara kunde aldrig bli ful och gammal", tänkte Alf inom sig. — Och han hade rätt. Ungdomen är evig liksom skapelsen; Alfs känslor tillhörde den unga och sköna Sara, då hon vissnade och blek-

nade, var det icke längre hon, hon var då försvunnen och glömd.

Den unga flickan rodnade litet och syntes förvånad att finna honom ensam i salongen, men det misshagade henne icke, det såg han bestämdt, och han ämnade redan komma fram med några modifierade meningar af det värtalighetsprof han nyss genomgått, då en helt oväntad händelse störde hans tankegång och gaf deras samtal en helt annan vändning.

Då majoren en god timme derefter slutat sin bastanta frukost och återkom, föreföll det Alf, som om han varit borta ett halft år: så många stridiga och öfverraskande känslor hade vexlat i hans hjerta, så händelserik syntes honom denna timme, hvilken innebar en hel framtid och ett alldeles oväntadt intresse.

— För tusan, min lilla Sara, hvad du ser varm och strålände ut! Jag tror, att kandidaten har gjort dig en kärleksförklaring, i stället för att ordinera droppar åt dig, som jag anbefalt honom, — sade majoren helt förvånad, då Sara upprörd kastade sig i hans famn och sedan skyndade in i sitt eget rum.

— Anfakta! Herr kandidat, är det väl möjligt, att hon fattat tyckte för er, efter en så kort bekantskap? — fortfor han förvånad, beskådande Alf med granskande blickar ifrån hufvud till fot.

— Nej, tyvärr herr major! Hon skall aldrig ens veta, att jag... — han hejdade

sig; i häftigheten af sin återkommande kärlek och sin smärta, som denna stund varit undanskjuten, var han nära att yppa sitt hjertas hemlighet, men den hederlige majoren förstod den synbarligen i alla fall, ty han mumlade missnöjd:

— De qvinnorna, de qvinnorna! Återigen en afskedad älskare således. Nå, nå, trösta er min unga vän, vi resa härifrån i morgon.

— Ja, men fröken Sara har tillåtit mig att innandess få taga afsked af er.

— Hm, jäså! Hvartill skall det då tjena? Jag tycker alls icke om afskedsscener. Sara borde hafva mera förstånd, — mumlade majoren och stängde dörren mycket omsorgsfullt efter den förmodade friaren, då han gick.

Alf gick in till sig, bedöfvad af de många och sällsamma intryck, som denna morgon vexlat i hans själ.

Gud vet, hvilka som till slut blefvo de herrskande, men då Malkolm en stund derefter lyfte ögonen ifrån sin bok och sade frågande: — Nå, Alf, när vill du lemna mig den lofvade förklaringen öfver ditt besynnerliga beslut att resa? — svarade Alf för första gången litet kort och kärft: — Jag vet det icke.

Malkolm såg på honom förundrad, men Alf lemnade hastigt rummet, och hans vän, som kände honom alltför väl för att icke veta, att den sällsynta rörelse af harm och otålighet han visat, inom mindre än en

timme skulle vara skingrad, brydde sig icke om att söka gissa dess orsak, utan fördjupade sig helt lugnt i sin läsning igen.

Det händer ofta, att ett enda ord, en obetydlig omständighet gör ett ofantligt streck i den räkning vi tro oss hafva afslutat med framtiden. Vi stanna då bestörta och villrådiga, vi hafva hastigt blifvit afbrutna i den rol vi ämnat spela, vi ega i första ögonblicket ingen annan till hands, och vi sjunka helt oförmodadt för en stund ned till en blott kampars på scenen. Det program vi hade färdigt duger icke mera, och vi behöfva någon tid, innan vi kunna ordna ett nytt. De händelser, som öfverraskat oss, äro möjligen bättre och mera önskvärda eller fördelaktiga, men de äro likväl icke *de*, hvarefter vi inrättat vår verksamhet, eller som vi förestält oss, och det tål därför länge, innan vi kunna förlika oss med dem och jemka vårt sinne i öfverensstämmelse dermed.

Det var i en dylik disharmonisk sinnesstämning, som Alf var, och han behöfde en stunds ensamhet och lugn för att återfinna sin själs jemvigt.

Dagen derpå reste verkligen majoren från Kranach med sin vackra nièce. Alf hade visserligen ännu en gång fått se och tala vid honom, men detta samtal tycktes icke hafva varit någon balsam för hans sårade hjerta, och då han såg deras vagn försvinna genom den gamla murade porten, rullade tvenne tårar långsamt öfver hans kind

och försvunno i det mjuka nyss uppvuxna skägget.

Det hade gått, som det i nio fall af tio brukar gå: hans hjertas första ljufva lifsytring med all dess blyga och skimrande fröjd blef äfven hans första sorg och försakelse.

Imellertid ligger hos ungdomen så mycken romantik, att sjelfva smärtan blir oss kär, endast den är dramatisk, och saknadens och uppoffringens martyrkrona har sina verkliga behag, om den blott är sammanflätad med smak.

Vi äro då icke ännu sådana inbitna egoister, som vi sedan blifva, vi lefva mer i fantasien än verkligheten och trösta oss öfver vår sorg genom interessel af vår tragiska rol.

Ifrån att vara sitt eget drömda skådespels "primo amoroso", hade Alf blifvit dess regissör, och om denna rol icke var så ljuf, så var den likväl full af interesse, och han väntade nu endast på den dag, då han fick gifva tecken till pjesens upplösning.

XXIII.

— Ah! monsieur Stjerne! Jag sökte just er; — utropade kaptén Garronier, med vänskaplig förtjusning omfamnande den missmodiga Alf, i detsamma denne kom utom hotellets port en söndagsafton några dagar efter Saras afresa.

— Jag har icke sett till er på länge

kaptten, hvar har ni varit? — sade Alf temligen likgiltigt.

— Åh jag har haft ett litet äfventyr, som så när låtit mig blifva fusilierad, — svarade denne skrattande och strykande sina långa mustacher.

— Man sade mig, att ni rest er väg, för att sluta er till edra landsmän vid det regemente, som blifvit inqvarteradt i Bamberg.

— Ah nej, för fan, det är god tid, när man börjar slåss igen; för närvarande tänker icke kejsaren på annat än de granna festerna för sin unga gemål, hvarmed man ännu efter trenne månader bråkar i Paris. Kom med, så gå vi ut till paviljongen och dricka ett glas vin och se på, huru studenterna och de beskedliga borgarne skjuta till måls; jag skall då under tiden berätta er min lilla historia, som höll på att bli allvarsam nog.

Fransmannen stack sin arm under Alfs och drog honom med sig ut till ett litet värdshus eller schweizeri strax utom stadens vestra sida, dit han måste följa med halft emot sin vilja.

— Har ni läst tidningarna ifrån Paris i dag. Åh? ma foi! det är rätt löjligt, man vet icke mer, hvar man befinner sig, det går nu lätt att komma ifrån det ena stället till det andra, utan att man behöfver resa sig upp ifrån sin stol en gång — fortfor kapttenen, skrattande med den innerligaste belåtenhet och stolthet. — Här tro

vi oss nu vara i Baiern, men i morgon få vi kanske läsa i Monitören, att kejsaren lemnat Kranach och Hochstadt och hela denna trakt till Württemberg eller någon annan grannstat, och Baiern får Salzburg deremot, en del af Tyrolen blir italienskt, sedan man nu skjutit ihjäl den krångliga värdshusvärderna, den der Hofer, och fått bugt på hans anhang. Det kallar jag att arrangera sakerna. Kejsaren, som har kartan framför sig i Paris, och marskalk Davoust med sin armécorps i Tyskland må väl bäst veta, hvart det ena eller andra landet hör, om också de hederliga tyskarne sjelfva skulle blifva yra i hufvudet deraf, den kejsarliga örnen kastar omkring bitarna af sitt rof åt kråkorna omkring honom, och det är alldeles i sin ordning.

— En besynnerlig ordning likväl, det måste ni medgifva, — sade Alf småleende åt den skrytsamma fransmannens prat. — I fall ni icke tar humör, så vill jag säga er, att jag icke just delar den blinda beundran för er kejsare, som sätter alla tungor i rörelse och förvrider alla hjernor.

— Hvad? Fattar ni icke hans storhet min vän, ni som är ung och af en ädel och krigisk nation.

— Åhja, jag tycker mycket om att slåss, men jag vill hafva ett skäl dertill.

— Ett skäl! Men min Gud, för den, som verkligen älskar kriget, är det väl icke svårt att finna anledningar dertill.

— Det är sannt, men nog synes det mig, som om er kejsare gjorde bättre och klokare, om han styrde sitt land i ro och lemnade annat folk i fred.

— Aha, ni tillhör er landsflyktiga konungs parti, kan jag höra.

— För ingen del min vän, men den der rövvaräran tyckes mig temligen tve tydlig.

— Herre! — utropade kaptenen häftigt, med eldrödt ansigte, och stälde sig med handen i sidan midt framför Alf.

— Se så, min bästa kaptен, jag menade naturligtvis eröfrarens ära, låt oss nu imel lertid icke tala om den saken! Hvad gör det mig, om ni vill blanda tyskarna om hvarandra och låta dem byta namn? Det skall i alla fall gå med dem som i den gamla dumma sagan, der de halffulla bönderna ansågo sig hafva förvexlat sina ben, som alla hade blå ullstrumpor, man behöfde bara slå med en käpp i högen, för att hvar och en skulle återfå sina.

— Ja, så är det, ma foi, — sade kap tenen skrattande, — och jag undrar, om det icke blir ryssarna, som komma att "slå med käppen", när de lufvats med turkarna der nere tillräckligt, men jag glömmer att berätta er mitt äfventyr — tillade han blidkad, under det de satte sig ned utan för det lilla värdshuset, der man dansade och roade sig med målskjutning på söndagsqvällen.

— Nå väl kapten, låt höra då, jag dricker med er tillåtelse er kejsares skål.

— Jag tackar er, — sade kapten, som rätade på sig och förde handen till hatten med en högtidlig min.

— Ni vet, att vi hafva fred med hela världen, så när som med de fördömda engelsmännen, — började Garonnier, som druckit ur sitt glas och nu lutade sig baklänges emot soffans ryggstöd.

— Nå än spaniorerna då?

— Ja, det är sannt, men dem skulle vi längesedan hafva kommit till rätta med, om bara icke engelsmännen lagt sin näsa i saken.

— Ni har ju varit med i Spanien, kapten?

— Ja visst, mitt regemente tillhörde divisionen Sauham, men jag vill säga er i förtroende, att min ställning var en smula generad, jag råkade i kollision med min öfverste, en förb. ... hetlefrad och orättvis person, under nvars befäl jag stred vid Vique i Catalonien för några månader sedan; ni känner till detta slag, som vi vunnit emot general O'Donneel. Spaniorerna voro 12,000 med 1,200 hästar och några tusen miquelets. Bland fångarne var en officer, hvars värja jag tog, det var i anledning af denna affär, som en ordvexling uppstod, Jag vill icke närmare ingå i saken, så mycket mindre som öfversten sedan stupade vid Burgos, men jag ansåg mig här vara orättvist behandlad, och då åttonde och nionde armécorpserna förenades för att

marschera till Portugal, lyckades jag att blifva adjutant hos general la Harre och följde honom till Paris, för att öfvervara kejsarens förmälning. Den här blessyren i skuldran föranledde mig att begära permission för att sköta min helsa. Man påstår sig hafva uttagit kulan, men jag tycker mig känna den der ännu — eller kanhända att de voro två — de fördömda spainorerna af Empecinadas rötvarband nyttjade ofta tvenne kulor på en gång i sina korta bössor, efter hvad våra soldater trodde.

Alf hade icke mycket gifvit akt på kaptenens prat, som vanligen, då han inkom på beskrifningen om marscher, skärmytslingar och bataljer, var nästan ändlöst, men en hastig tanke kom honom nu att försöka hejda detsamma.

— Men er historia, kapten, ni glömmen ju helt och hållet att berätta mig den — sade han afbrytande, under det han slog i fransmannens glas.

— Ja det är sannt, det var just till engelsmännen jag ville komma. Ni minnes nog, att för en tid sedan visade jag er på en bal i Langenau en resande engelsman, en ganska trefflig och hyggelig karl af förnäm familj. Det är sannt, att jag afskyr engelsmännen såsom fiender, men det vore malplaceradt att visa ovänskap emot en enskild person. Nå väl, lord Hawerfield ämnade sig nu tillbaka till sitt fädernesland, men som han af vissa orsaker hade mycket brådtom, så glömde han att skaffa sig nå-

got pass eller dylikt, och när han kommer till Hochstadt, råkar han på ett franskt regemente af första armécorpsen under general Tarreau, blir anhållen som spion och förd ifrån den ena kompaniechefen till den andra. Den förtviflade engelsmannen, som på detta sätt blef uppehållen, hade imellertid ett fruntimmer med sig, en ung flicka härifrån staden, som lyckades befria honom genom att byta kläder med honom, — oss imellan sagdt, så måste det hafva varit en kolossal skönhet, då den herkulske Haverfield kunnat begagna hennes kostym — nå väl den stackars lorden, som annars icke är någon pultron, och som flickans böner kanhända förmått att rymma, kommer verkligen lyckligt till Plassen och träffar der på sin tant, den der engelska damen, som jag också visade er, och som bott här i Kranach, och hon, uppskrämd af hans berättelse, förmår honom att taga plats i en ofantlig hattask i hennes stora resvagn, medan de passera den af fransmännen ockuperade trakten.

Våra soldater, som händelsevis fingo höra några engelska strupljud af hennes gamla kammarjungfru och aldrig kunna försaka tillfället att gyckla med en dylik dam, i synnerhet då hon är engelska, företogo sig nu, under förevändning af kejsarens stränga förbud emot införandet af engelska varor på kontinenten, att visitera vagnen och ladyns saker. Ni kan lätt tänka er de båda kvinnornas verop och förskräckelse, då man

i asken finner den olycklige lorden, som igenkännes och nu på fullt allvar anses som en farlig och viktig person.

Den förskräckta damen skickar då ett bud tillbaka hit till mig, såsom den enda fransman hon kände. Jag må verkligen tillstå, att jag icke fann mig särdeles smickrad af hennes förtroende, ty ni förstår, att man har skäl till misstankar, då England och Frankrike äro i fiendtliga förhållanden till hvarandra. Hvad var imellertid att göra? Jag kan icke ignorera en dam, som visat mig mycken vänskap, jag reser dit och blir i början bemött på ett sätt, som kunde hafva skaffat mig äran att få offra den gamla originella engelskan mitt lif, då jag i general Tarreau lyckligtvis igenkänner en gammal kamrat, ty ser ni folk så väl som länder förändra nu för tiden namn och rang så hastigt, att man är utsatt för ständiga öfverraskningar. Generalen, som icke funnits på platsen, visste ingenting om alltsammans, och efter mycket trassel och tusen omvägar kommo äntligen de stackars engelsmännen derifrån.

Men vet ni hvad, min vän, om jag skall vara fullt uppriktig, så tror jag nästan, att förtjensten deraf icke var min, ty ehuru Tarreau icke tviflade på mina upplysningar om Haverfield och hans tant, så stod han likväl i begrepp att afsända en ordonnans till marskalken med underrättelse om saken, då en person infördes till honom, som jag mötte vid utgåendet, och

denna person kan ni väl gissa, hvem det var?

— Nej, omöjligt kapten, så vida det icke var lordens vackra älskarinna.

Det hade också varit mycket naturligare, ty en vacker qvinna gör med en fransman allt hvad hon vill. Det var imellertid icke hon, utan den der resande kommissionären, lottförsäljaren ifrån Hamburg, som ni sökte efter.

— Ah, den der lilla juden! Fann ni honom i det franska lägret? — sade Alf häftigt.

— Ja, just han! Det retade min nyfikenhet att erfara, hvad han kunde vilja generalen, och jag stannade kvar i yttre rummet. Det dröjde imellertid icke tio minuter, innan han kom ut igen, åtföljd af generalens adjutant, som kontramanderade ordern om stafetten och gaf befallning, att den engelska damen och hennes resällskap skulle af fyra man eskorteras till Altenburg, för att ostörda kunna fortsätta sin resa.

— Men af hvad anledning tror ni, att judens besök hade afseende på dem?

— Jag kan egentligen icke säga det, ty jag förstår icke tyskan rätt bra, som ni vet, men af de ord, som adjutanten stälde till juden, då de kommo ut, tyckte jag mig förstå att han haft några upplysningar att meddela generalen, som föranlett dennes befallning om engelsmännens frigifvande.

Den lille handelsbetjenten i sin dam-

miga rock tog sig imellertid rätt lustigt ut bland alla de lysande uniformerna, han såg också mycket generad ut och tycktes blifva helt öfverraskad och förnöjd, då han igenkände mig, och just som han gick mig förbi, gaf han mig den här biljetten och bad mig lemna den till sin egare. Jag såg icke derpå förr än i dag, då jag återkom hit, och jag fann då, att den var till er.

— Till mig! Åh, verkligen? Han har då hållit sitt löfte, — utropade Alf glad, i detsamma han mottog den biljett, som Garonnier räckte honom.

— Ni träffade honom således och fick reda på den der lotteriasffären?

— Ja, — sade Alf tankspridd, och lade brefvet omsorgsfullt ned i sin plånbok.

— Jag är säker, att den lille schackerjuden gjorde goda affärer i lägret. Öfver allt hvar en soldathop finnes, finner man äfven dylika personer; de äro ett slags marodörer, som plundra de lefvande och borde behandlas lika strängt som de, hvilka plundra liken. Apropos, vill ni höra ett charmant tal, som man hållit på kejsarinnans namnsdag? Monitören återger en stor del deraf, — fortfor han, och uppdrog en tidning ur fickan, som han utbredde på bordet framför sig.

— Jag tackar er kapten, men det är sent, och jag förmodar, att min reskamrat väntar på mig.

— Ni tänker gå hem? Nå, i det fallet så följer jag er. Jag har i ett par dagar

haft känning af min fatala blessyr, och jag vill vara noggrann i min brunnsdiet, klockan är verkligen nio.

— De der engelsmännen äro i alla händelser föga ridderliga emot det andra könet, — återtog den pratsamme kaptenen, som i sin vänskapliga efterhängsenhet alls icke märkte Alfs tankspridda min och ringa uppmärksamhet på hans konversation, utan hakade sig fast vid hans arm med den ömmaste förtrolighet, under det han alltjemt fortfor att prata.

— Kan ni väl tänka er, att Haverfield, den otacksamme göken, reste utan att göra några bemödanden att återfinna sin förlorade älskarinna? Det vackra barnet finner nog bland de franska officerarne någon, som tröstar henne och som är mera värd hennes ömhet, men hon hade imellertid uppoffrat hela sin garderob för honom, och det är minsann ingen småsak för ett fruntimmer, då hon befinner sig midt i ett läger. Han var imellertid alldeles utom sig af harm och förödmjukelse att icke kunna slåss med alla dessa fransmän, som skratat åt hans sällsamma reträtt i tantens hattask, och detta äfventyr kommer att skaffa England en förträfflig soldat, derom är jag öfvertygad. Se så, der ser jag er vän i fönstret. Man har redan tändt ljus i hotellet. Kommer ni icke med och souperar? Inte? Nåväl, godnatt!

XXIV.

— Se här ett nytt ord af den charad du söker gissa! — sade Malkolm morgonen derpå, då Alf kom in i hans rum, och med detsamma räckte han honom ett hopviket papper, som han höll i handen.

— Hvad är det? Hvarifrån har du fått detta?

— Det är ett bref, som du ser.

— Men det ligger en ring deruti.

— Ja, min egen ring, som jag förlorade vid Gustafsberg för två år sedan!

— Hvad? Den hvita pierrot'n?

— Har åter varit här i natt. Men i stället för den vanliga papperslappen finner jag detta bref.

— Men Johan har ju vakat här, har han ingenting sett?

— Johan var borta, han har icke funnits här i natt.

— Åh, Malkolm, hvarför denna oförsigtighet?

— Jag skall säga dig det. Du vet, att allt sedan den natten, då jag fann den dödas radband lindadt om min arm, har jag sofvit lugnt. Det är i allmänhet mycket sällsynt, att jag drömmer, min sömn är antingen tung och djup som döden eller oroad af denna enda syn, som för mig är den mest fruktansvärda. Imellertid drömde jag i går natt, att du Alf kom in till mig och sade mycket lågt och med en helt egen betoning af orden: "jag har äntligen

funnit den hvita pierrot'n, du skall icke mera återse honom; farväl!" Och i det samma var du borta. Jag ropade dig tillbaka, men du fanns icke, och jag vaknade i denna fullkomliga öfvertygelse, att allt var sannt, som man vanligen erfar de första ögonblicken efter en liflig dröm.

— Ah, Malkolm, du förskräcker mig! — sade Alf bleknande.

— Vänta, skall du få höra! Då morgonen kom, och det intryck, som drömmen lemnat, hade bleknat, påminde jag mig ömsom Ciceros afhandling "de divinatione", som så kraftigt bestrider drömmarnes vigt och betydelse, och Platos och Hippokrates' motsatta tanke derom. Jag kunde icke förena min öfvertygelse hvarken med den ene eller den andre, jag ville, af ett besynnerligt infall, anställa ett slags barnsligt prof, och jag afskedade Johan för natten. För första gången infann sig den hemlighetsfulle nattvandranden, då jag väntade och liksom kallade honom. Han kom, men Alf, huru skall jag förklara det? Jag såg honom icke i natt med samma fasa och bäfvan. Han syntes mig endast som en dunkel skuggbild, mera anad än verkligen skådad; jag hörde de dumma orden, som hafva synts mig så plågsamma, endast som en aflägsen susning i mitt öra, alltsammans med ett ord liknade en annan dröm utan betydelse, och då jag vaknar, finner jag detta bref på bordet. Du har aldrig tyckt om Platos fantasier, Alf, jag

tror, att det är därför, att du icke förstätt dem, men medgif nu, att profvet utfallit snarare till hans än hans vedersakares fördel! — sade Malkolm leende och betraktade Alf, som syntes villrådlig och upprörd.

— Jag skall säga dig min tanke derom sedan; låt mig nu läsa brevet!

— Det är en temligen vacker stil, men jag tycker mig likväl igenkänna, att det är densamma, som hittills aldrig skrivit annat än de fatala orden: "gif mig igen min peruk", men den är nu naturlig och icke förvänd? — sade Malkolm i en frågande ton, under det Alf läste följande:

"Om ni vill träffa den, som i tvenne år förvarat denna ring, så kom fyrtiotvå dagar härefter, klockan fem på eftermiddagen, till den stora kastanien bredvid den igenmurade porten på södra sidan af fästningsmuren utanför Kranach!"

— Det är din egen favoritplats, der du suttit så ofta om aftnarna.

— Ja, man har kanske valt den af artighet. Hvad säger du nu, Alf, är detta något nytt upptåg, eller skola vi verkligen finna den hvita pierrot'n?

— Jag säger, att din favorit Plato har rätt. "De osynliga väsenden, som sväfvamellan himmel och jord, äro icke alltid fiendliga, de bära stundom till oss budskap ifrån gudarne och uppenbara för oss framtidens hemligheter", är det icke så han säger? Nå väl, denna gång synes hans teori vara sann. Din dröm var fullkomligt pro-

fetisk, ty jag upprepar nu verkligen sjelf de ord du hörde i sömnen: *jag har funnit den hvita pierrot'n, du skall icke mera återse honom; farväl!* Farväl! Ty ännu i afton måste jag resa, — sade Alf, med en till hälften skämtsam ton, men med ett uttryck af melankoli i blicken, som förbryllade hans vän.

— Alf, hvad vill du säga? Talar du allvarsamt? Förklara dig!

— Icke ännu, Malkolm! Haf tålmod, och du skall få upplysning öfver mera än du nu tänker på.

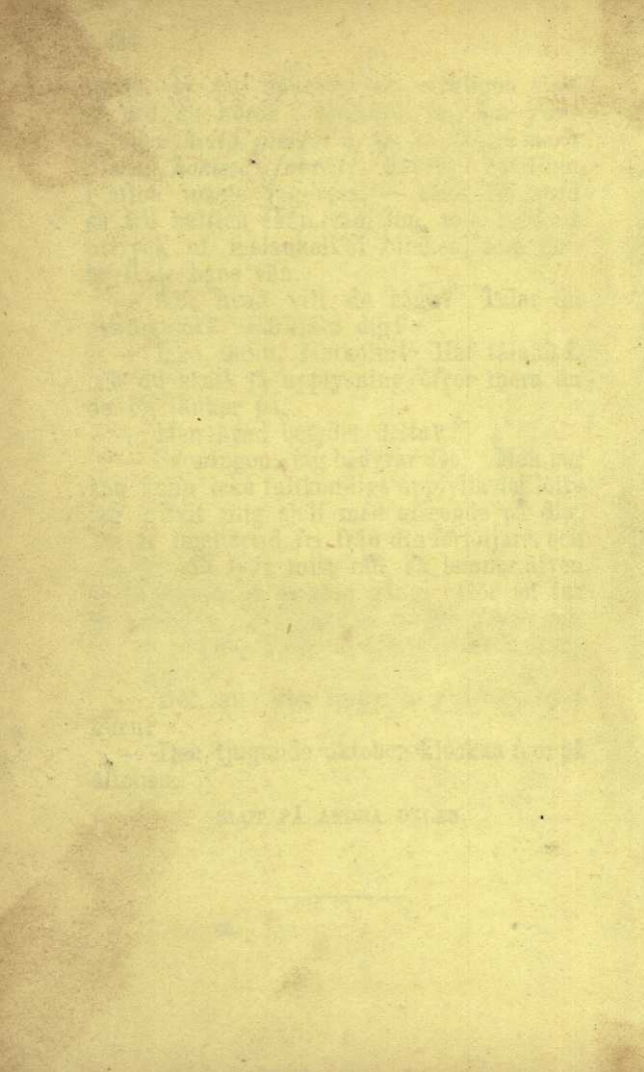
— Men hvad betyder detta?

— Sanningen, jag bedyrar det! Men jag kan ännu icke fullkomligt uppfylla det löfte jag gifvit mig sjelf med afseende på dig. Du är imellertid fri från din förföljare, och om du vill lyda mitt råd, så lemna äfven du Kranach på samma gång. Gör en tur åt Schweiz och Österrike under tiden, och vi återkomma båda på den dag, som brevet utfäster.

— Det blir den tjugonde oktober, eller huru?

— Den tjugonde oktober klockan fem på aftonen.

SLUT PÅ ANDRA DELEN.

6000096642

Göteborgs universitetsbibliotek

